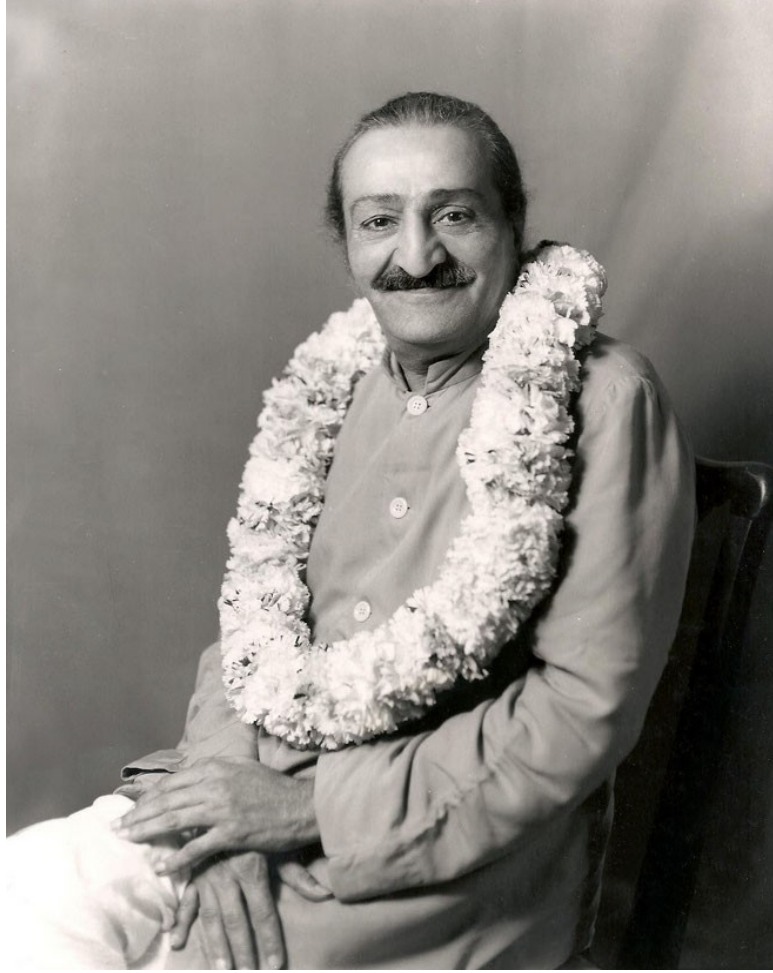

పరమేష్ఠి (వ్యాసమంజరీ)

మొదటిభాగం

“నేను జాగృతిని కలిగించుటకే వచ్చితిని
గాని బోధించుటకు రాలేదు”

— మెహర్ బాబా

పరమేష్ఠి
(వ్యాసమంజరీ)
(Highest of the High)
మొదటి భాగం

రచన:

మెహర్ శ్రీ బాలగోపాల భాస్కరరాజు
(రిటైర్) కళాధ్యాపకులు

ప్రచురణ:

అవతార్ మెహర్ బాబా-పాలకొండ కేంద్రం
పాలకొండ-శ్రీకాకుళం జిల్లా, 1996

PARAMESHTI (వ్యాస మంజరి)
ప్రథమ ముద్రణము
సెప్టెంబర్, 1996

500 ప్రతులు

అవతార్ మెహర్ బాబా
పాలకొండ కేంద్రం
ద్వితీయ వార్షికోత్సవమునాటి తొలికానుక

© కాపీరైట్ హక్కులు రచయితవి.

మెహర్ శ్రీ భాస్కరరాజుగారి సౌజన్యముతో ప్రచురించడమైనది.

ప్రతుల కొరకు చిరునామా:
మెహెర్ శ్రీ జి.కృష్ణమనాయుడు
లుంబూరివారి వీధి
పాలకొండ, శ్రీకాకుళం జిల్లా.

ముద్రణ:
శ్రీ సత్య ఆఫ్ సెట్ ప్రింటర్స్,
తాడేపల్లిగూడెం - 2
ఫోన్: 23360, 23350

ఒక మాట

ఆర్యులారా!

అనంత ప్రేమమయుడైన అవతార్ మెహెర్ బాబా వారి కృపా విశేషముచే లభ్యమైన అవకాశమును పురస్కరించుకొని, శ్రీ మెండా నారాయణ, శ్రీమతి అనంతమ్మ దంపతుల పుత్రిక కుమారి మెండా పార్వతమ్మ గారి ఆర్థిక సహాయముచే ప్రేమికుల యొక్క సత్్యాన్వేషకుల యొక్క ఆధ్యాత్మిక అవగాహన సౌకర్యార్థము, మెహెర్ శ్రీ బాలగోపాల భాస్కర రాజు గారి స్వేయరచనలు వ్యాసమంజరిగా రూపొందించి ప్రేమికలోకానికి అందించే సదవకాశము నాకు ప్రాప్తించినందులకు నేను ధన్యుడను.

అవతారుని ప్రేమాశీస్సులచే 19-01-1994 దివంగతురాలైన కుమారి మెండా పార్వతమ్మగారి ఆత్మకు శాశ్వతశాంతి లభించునని నమ్ముచున్నాను.

ఇట్లు

ఒక అజ్ఞాత ప్రేమికుడు

సాక్షి

“అవని సద్గురువులవతారమనిరి
ఆత్మానుభూతి అవతారమనెను
సకల మునులు ఋషులవతారమనిరి
సర్వేశా! అవతారమునంటివి”

రచయిత:

భాస్కరరాజు

విషయసూచిక

ఒక మాట.....	6
మేలుకొలుపు.....	7
అవతార ప్రస్తావన.....	16
దర్శన మహిమ.....	20
మెహెర్ బాబా - ప్రేమతత్వం.....	28
బాబా దర్బారు.....	32
అహంభావం.....	35
విశ్వాసం- వితర్కం- విధేయత.....	41
నిలకడ.....	46
విశ్వజాగృతి.....	53

ప్రార్థన

ప || నమో మెహర్ బాబా! అవతార్!

నమో దేవదేవా! ప్రభో!

||నమో ||

అ || ప || అపారదివ్య కృపాసాగరా!

సకల చరాచర జగదుద్ధార!

||

నమో ||

1. జోహారులివె శ్రీ మెహర్ బాబా!

మహిని జనించిన మానవరూపా!

ఇహపరానంద జీవనమీవా

భవ భయ భంజన! పరమ పావనా !

||

నమో ||

2. అజ్ఞానాంధత నంతముజేసి

దివ్య విజ్ఞాన దృష్టి నొసంగి

అరిష్టద్వర్గంబంతరింపగ

అవ్యయ మోక్షంబనుగ్రహింపుము

||

నమో ||

రచన:

శ్రీ బాలగోపాల రామభద్రరాజు

Page : 1

మేలుకొలుపు

సోదరా! కూర్చుండవయ్యా! అలా వున్నావే? ఏదో జిజ్ఞాసతో ఉన్నావు. ఏదో ఆవేదనతో బాధపడుతోన్నట్లు కనపడుతున్నావు. నిజమేనా? అవును.

సోదరా! నీ భాధ నాకర్థమైంది? దిగులుపడకు. నీదప్పికతీరే ఉపాయం నేచెపుతా. నీవు దాహం తీర్చుకుని నిలబడే సమయం వచ్చింది. ఈ తరుణంలో గల ప్రతిక్షణమూ అమూల్యమై నదే! తెలియకుండా జారిపోయిన ప్రతి నిమిషానికి విలపించవలసిందే. తెలిసి కాలాన్ని సద్వినియోగం చేసుకున్న ప్రతివారు అదృష్టవంతులే. నీవూ అలాంటివారిలో ఒకడవు కాబోతావు.

నీ దిగులు పోవడానికి ఏదైనా ఉపాయం చెపుతానని ఇలా వచ్చావు. స్థిమితంగా కూర్చుంటావా? తొందర పనులేమి లేవుగదా? అయితే ఫరవాలేదు. నేనిప్పుడు నీకు సత్యమైన విషయాలు, అనుభవంతో కూడిన సంఘటనలు చెపుతాను. ఇందులో అతిశయోక్తిగానీ, ఆశ్చర్యమైనదిగానీ, ఆలోచించవలసిందిగానీ, అనుమానించ వలసిందిగానీ, అన్యథా భావించవలసిందిగానీ ఏమీలేదు. వాస్తవం. కేవలం పరమసత్యం; ఆధ్యాత్మికం.

అవతారపురుషులు, సద్గురువులు మొదలైన సిద్ధపురుషులు ప్రవచించిన ఆధ్యాత్మిక సత్యమును నమ్మి తీరవలసిందేగాని, సందేహించడానికి తర్కించడానికి వీల్లేదు. ఎందుచేతంటే - వారు సత్య స్వరూపులు కాబట్టి. అనుభవజ్ఞులు కాబట్టి. ఈ పరమసత్యం, యిట్టిమాదిరిదని బుద్ధిచే నిర్ణయింపబడేదికాదు; మనస్సుచే ఊహించబడేది కాదు. కేవలం అనుభవంతో కూడుకున్నది. ఈ రెండింటికీ అతీతమైంది. ఈ అత్యంత స్వల్ప పరిమాణంగల మనోబుద్ధులనెడి కొలత బద్ధలతో, ఆ పరమసత్యసాగరం యొక్క విస్తీర్ణమునుగానీ, లోతుపాతులనుగానీ కొలవడమనేది అసాధ్యమైన కార్యం.

ఆధ్యాత్మికం అంటే - సత్యసూత్రాలను మన నిత్యజీవితంలో, ఆచరణరీత్యా పొందే ప్రత్యక్షానుభవమేకాని చిలక పలుకులు మాత్రం కాదు. ఆధ్యాత్మిక జీవితం అంటే - అగ్ని జీవితమన్నమాట. అగ్నివలె పవిత్రమైన జీవితం. నిష్కామ కర్మతో కూడిన సత్యజీవితం.

సర్వసాధారణంగా ఆధ్యాత్మికాన్ని గురించి ఎవరైనా ప్రస్తావిస్తే “ఆ! చెప్పావు లేవయ్యా! వేదాంతం” అంటారు. వేదాల్లో చెప్పబడిన సత్యసూత్రాలను జీవితంలో ఆచరించలేని అశక్తులం కావడం చేతనేకదా అందరికీ వేదాంతం అంటే అంత చులకనై పోయింది! ఆచరణలేని వాగాడంబరం చేతనే కదా! అలా కాకుండా, మాటలు చెప్పని ఆచరణ యుక్తమైన సత్యానుభవ జీవితమే ఆధ్యాత్మికం. నిగూఢంగా, నిరాడంబరంగా వుంటుంది. నిపురుగుప్పిన నిప్పువలె వుంటుంది. ప్రభావంతో మౌనంగా వుంటుంది. ఒక్క భగవంతునికి దప్ప, లోకానికి తెలియకుండా వుంటుంది.

ఆధ్యాత్మిక జీవితం అంటే - అమృతత్వాన్ని ప్రసాదించేది. కానీ, ఈ అమృతం పొందడానికి పూర్వం మన సత్యజీవితాన్ని పరిశీలించడం కోసం, ఆ పరమసత్యమే అనేకమైన ఆటంకాలను, చిక్కులను కలుగజేస్తుంది. అప్పుడు వాటిని ఎటుకతో దైర్యంతో ఎదుర్కొని పరిష్కరిస్తూ, లోకంలో కుమ్మరిపురుగు చందంగా వ్యవహరించాలి. ఆధ్యాత్మిక జీవితం, భౌతిక జీవితానికి పూర్తిగా భిన్నంగా వుంటుంది.

ఆధ్యాత్మికం అంటే - కర్తవ్యాలను మరచి, వాటి నుండి తప్పించుకొని లోకాన్ని విడిచి దూరంగా పారిపోవడమా? వయసు మళ్ళి వృద్ధాప్యం ప్రవేశించిన మీదటగాని, లేక ఉద్యోగం నుండి విరమించి కృష్ణా ! రామా ! అంటూ విశ్రాంతి తీసుకోవడమా? లేక పుణ్య నదుల్లో మునుగుతూ, తీర్థయాత్రలు సేవించడమా? లేక తలక్రిందులుగా తపస్సు జేయడమా? లేక యజ్ఞయాగాది క్రతువులు, పూజాపురస్కారములు, భజనలు, సంకీర్తనలు, కల్యాణోత్సవాలు మొదలైనవి జరిపించడమా?.....

ఇది అబ్బడానికి వయస్సు నిమిత్తంగాదు. బాల్యంలో కలుగవచ్చు. ప్రహ్లాదుడు, ధృవుడు మొదలైనవారు బాలురు కాదా?

ఆధ్యాత్మికం అంటే - లోకంతోనే వుండి, మనం విధిగా నెరవేర్చవలసిన విధులను, కర్తవ్యాలను నెరవేర్చుతూ, యాజగన్మాయకు చిక్కకుండా, మెళుకువతో తప్పించుకుంటూ, లోకంలో మంచి - చెడులుగా, హెచ్చు - తగ్గులుగా కన్నట్టే వివిధ ద్వైతానుభవాలను పొందుతూ, ఆదర్శప్రాయంగా, పవిత్రంగా నిత్యజీవితాన్ని సాగిస్తూ, సత్యానుభవం పొందడమే.

నీకు అసలు సంగతి చెప్పడం మరచిపోయాను. 'నేను సత్యమే చెబుతాను. దానికేమీ హెచ్చు తగ్గులు కలిగించను' అనే విశ్వాసం నాయందు నీకుంటే - నేను చెప్పేదే సత్యం. అయితే నీలో ఏవిధమైన సందేహాలూ ప్రవేశించరాదు; దీనికి మన యిరువురి మధ్య 'ఆత్మ విశ్వాసం' అనే వంతెన ఏర్పడాలి. అది శూన్యమై తే లోకంలో ఎవరూ ఒకరి నొకరు విశ్వసించలేరు. అలా నమ్మకపోతే లోకంలో బ్రతకడమే దుర్లభమై పోతుంది. ప్రతి విషయంలోనూ ఆత్మ విశ్వాసం కావాలి.

ఎలాగంటావా?

మనం విద్యార్థులుగా నున్నప్పుడు మన ఉపాధ్యాయులు మనకు "బల్లపరుపుగా కనిపించే యీ భూమి బంతివలే గుండ్రంగా వుందనీ, సంచారం చేస్తున్నట్లుగా కనిపించే సూర్యుడు కదల కుండా ఒక్క చోటనే ఉన్నాడని, ఈ భూమి మాత్రమే తనచుట్టూ తాను తిరుగుచూ సూర్యుని చుట్టూ ప్రదక్షిణలు చేస్తోందని, ఆ సూర్యచంద్రులు దేవతలు కారు; అవికూడా గ్రహ లేనని, ఆవిధంగానే తక్కిన గ్రహాలు కూడా ఆకర్షణ శక్తివల్ల ఒకదాని చుట్టూ మరోటి పరిభ్రమిస్తూ, నీలాకాశంలో గాలి బుడగలవలె తేలుతున్నాయనీ," ఖగోళశాస్త్రజ్ఞులు కనుగొన్న భౌతిక సత్యాలను, మన ఉపాధ్యాయులు మనకు బోధించి నప్పుడు, వాటిని మనం కాదని నమ్మకుండా ఉన్నామా? నమ్ముతున్నాం. ఇందుకు ప్రధానం ఆత్మ విశ్వాసమే!

ఇంక రెండో విషయం. "భగవంతుడున్నాడు; ఆయనే మన రాముడు, కృష్ణుడు లేక ఆయనే మన బుద్ధ భగవాన్ లేక, ఆయనే మన ఏసు ప్రభువు." అని మన తల్లిదండ్రులు మనకు రకరకాల కథల రూపేణా మనకు బోధిస్తూవుంటే, మనం ఆసత్యాన్ని విశ్వసించకుండా ఉన్నామా ? ఈ పరమ సత్యం మనకు చెప్పిన మన తల్లిదండ్రులకు ఈ సంగతెలా తెలుసు? వారికి, వారి తల్లిదండ్రులు చెప్పారు. ఆపై వారికి వారి తల్లిదండ్రులు చెప్పారు. ఇలా వంశపార పర్యం, తరతరాలుగా మన పెద్దలవల్లగాని లేక, గురువులవల్ల కాని తెలిసికొని విశ్వసిస్తున్నామే గాని కాదనలేదు; సందేహించలేదు. ఈ మన విశ్వాసానికి ధర్మగ్రంథాలు మరింత సహాయం చేస్తున్నాయి.ఈ చెప్పిన వారంతా ఏ అవతారాన్ని భౌతికంగా దర్శించలేదు. దీనికి కూడా ఆత్మవిశ్వాసమే మూలం.

మూడో విషయం. మన తల్లిగాని, లేక మన అన్నలు, అక్కలుగాని చెప్పకుండా అసలు మన తండ్రి ఎవరో మనకు తెలుసా ? ముందుగా వారు మనకు గుర్తు కలిగించబట్టి, "ఫలానా మనిషి మనతండ్రి గదా" అని నమ్మి ప్రేమిస్తున్నాం ; "నాన్నా" అని పిలుస్తున్నాం . దీనికి ఆత్మవిశ్వాసమే ఆధారం. అది లేనివారు ఏ సంగతి నమ్మలేరు సరిగదా, ఒక్కొక్కప్పుడు తమపై తమకే విశ్వాసం జనించదు. ప్రతి విషయం మనం కళ్ళారా చూచే నమ్ము తున్నామా ?

కనుకనే, తల్లికి - బిడ్డకు, భర్తకు - భార్యకు, గురువుకు - శిష్యునకు, యజమానికి - సేవకునకు, అమ్మవానికి - కొనువానికి, ఇచ్చువానికి - తీసుకొనువానికి, రాజునకు -ప్రజలకు మధ్య ఆత్మ విశ్వాసం ఏర్పడాలి.

అలాగే, “నేను సత్యమే తప్ప, మరేమీ కల్పించననే” విశ్వాసం తొలిగా నీకు నాయందుండాలి. సరేనా ? ఇప్పుడు స్థిమితంగా కూర్చోని శ్రద్ధగా విను. ఆసాంతమువిని, ఏదిసత్యమో, ఏది అసత్యమో నీవే నిర్ణయించుకో, అప్పుడు సత్యాన్ని గ్రహించి స్వీకరించి సత్యమార్గాన్ననుసరించు. అంతటితో, అర్ధరహితమై మనోవాక్యర్మలతో కూడిన నీ పూర్వజీవితానికి మంగళం పాడవన్నమాట. చీకటిలోంచి వెలుతురులోనికి ప్రవేశిస్తావు. ఈ నవ జీవనం ఎటుకతో అనుభవంతో కూడివుంటుంది. పూర్వ జీవితం ఎటుక లేకుండా గడిచిపోయింది. ఈ నవజీవనంలో కలిగిన జ్ఞానమే నిజమైనప్పుడు పొందే అనుభవమే యథార్థమైనది.

Page: 4

ఇదిగో! సోదరా! అసలు విషయం ప్రస్తావించబోతున్నాను. పగలంతా కష్టించి, సాయంకాలమన్నా ఒకసారి దేవాలయానికి వెళుతున్నాం. దేవుణ్ణి పుష్ప ఫలదులతో, ధూపదీపనైవేద్యగ్రాధనలో పూజిస్తున్నాం. పూజలు, వ్రతాలు, అభిషేకాలు చేయిస్తున్నాం. కళ్యాణోత్సవాలు, ఊరేగింపులు జరిగిస్తున్నాం. భజనలు, సంకీర్తనలు, ప్రార్థనలు, జపములు, క్రతువులు, ఉపవాసాలు, యోగాభ్యాసం మొదలైనవి ఎన్నో చేస్తున్నాం. ఇవన్నీ ఎందుకు? ఎవరి కోసం ? లేక దేన్ని పొందడంకోసం ? అసలు ఏదైనా ఉద్దేశ్యంతో తెలిసి చేస్తున్నామా ? ఇవి చేయడంలో ప్రతి వానికి ఏదో ఉద్దేశ్యం, ఏదో లక్ష్యం లేకుండా పోలేదు. కారణం లేకుండా ఏ కార్యం జరుగదు. కార్యకారణ సంబంధం ఉంది. ఇవన్నీ చేసినందు వలన భగవంతుడు ఇష్ట కామ్యాలీడేరుస్తాడని గాని, లేక ముక్తి ప్రసాదిస్తాడని గాని ప్రతి వారికీ ఉండే ఆశ.

ఏదో ఒక రకంగా ఎవరి మార్గంలో వారు పొందజూచేదే మోక్షం. ఈ మోక్షమనేది ఎలా ప్రాప్తిస్తుంది? స్వప్రయత్నం వల్ల సిద్ధిస్తుందా ? లేక దానినెవరైనా ప్రసాదించాలా? ఏ మాదిరిగా దాన్ని పొందగలం? తెలిసికోవలసి వుంది. సర్వసాధారణంగా అనుకున్నంత సులువుగా మోక్షం ప్రాప్తించడం అసాధ్యమైన విషయం. కానీ, సాధ్యం కూడాను.

సోదరా ! నీ మనస్సు నిర్మలంగా నున్నప్పుడెన్నడైనా, నీవు ఆరాధించే నీ యిష్టదైవమును యీ జీవితంలో గాని మరొక జీవితంలో గాని, దర్శిస్తావని గాని లేక, ఆయన మరల వస్తాడనిగాని, వస్తే ఎట్టిసమయంలో వస్తాడనిగాని, అసలు నీకు ఆశనేదివుందా? విమర్శనా దృష్టితో ఎప్పుడై నా ఆలోచించావా ? -

ప్రతి మతస్తులు కూడా, తమ యిష్టదైవం మరల వస్తాడని నమ్మడం,చెప్పడం తప్ప, ఆయన రాకకోసం గల హృదయావేదనగాని ఆయనకై నిరీక్షించడం గాని లేదు. లోలోపల ఆదైవాన్ని చూడాలనే ఆకాంక్ష, ఆవేదన, ఆత్రత, పిపాస,ఎప్పుడు కలుగుతాయో, అప్పుడే నిరీక్షించడం కూడా జరుగుతుంది. ఆయన వచ్చే కాలాన్నిసమయాన్ని గమనించడం కూడా జరుగుతుంది.

సోదరా! నీవు భగవద్గీతను నిత్యం పారాయణ చేస్తున్నావే! దానిలో 8వ అధ్యాయంలో 4వ శ్లోకంలో ఏ మన్నాడు కృష్ణ పరమాత్మ ? దానిననుసరించి నీ ప్రభువైన కృష్ణుడు మరల వస్తాడనే ఆశ వుందా ? ఒక వేళ వస్తే నీకెలా తెలుస్తుంది? ఎట్లా తెలిసికోగలవు ? నేను ముందుగా చెప్పినట్లు- ఎవరికైతే తమ తమ యిష్టదైవాన్ని దర్శించాలనే హృదయావేదన అతి తీవ్రంగా వుంటుందో, ఎవరి హృదయం పరిపక్వమై వుంటుందో వారు మాత్రమే గుర్తించ గలుగుతారు. గుర్తించి విశ్వసిస్తారు, విశ్వసించి ప్రేమిస్తారు. విధేయులౌతారు, సేవిస్తారు. సేవించి చివరకు ముక్తులౌతారు.

సత్యాన్ని, సత్యంగా అవగాహన చేసుకొనలేని గ్రహణశక్తి, విమర్శనా దృష్టి, ఆత్మపరిపక్వం హృదయానికి లేని నాడు ఆయన వచ్చినా సరే గుర్తించలేరు, శంకిస్తారు, ఇంతేనా ? హేళన చేస్తారు. న్యూనత కలిగిస్తారు. దూషిస్తారు. చివరకు అజ్ఞానులై హింసించడానికి కూడా వెనుదీయరు. ఈ తరగతికి చెందినవారు హెచ్చు. ఈ రెండు తరహాల ప్రజలు ప్రతి అవతారయుగంలోనూ వుంటూనే వుంటారు. ఇది క్రొత్త సంగతి కాదు. ఇప్పుడు కూడా అంతే.

Page: 5

నీ ఇష్టదైవాన్ని, నీ స్వామిని, నీ దివ్య ప్రియతముని నీవు దర్శించే మహద్భాగ్యం యుగయుగాలకు నేటికీ ప్రాప్తించిందయ్యా! సోదరా. నీ స్వామి మళ్ళీ మానవ రూపంతో అవతరించారు. ఇంకా సజీవంగానే ఉన్నారు. లోకంలో తాను చేయదలచుకోన్న విశ్వ కార్యక్రమం జరుపుకుంటున్నారు.

ఏం? సోదరా ..... నే చెప్పేదంతా నీకు స్వప్నంవలె తోస్తోందా ? అచేతనుడవై నావేం ? మాట్లాడు. నీవు నీ స్వామిని చూడలేదు కాబట్టి, యిదంతా ఒక గాథవలె కన్నుడుతోంది. నిజమే. చూడనంత సేపూ నేనూ నీలాగే తపించాను. చూడనంత సేపూ చూచాను. కాదనే బాధ; చూచినప్పటినుంచీ చెప్పినా అనుభవానికి రాని మరో బాధ. నా ఈ బాధే నీకు గాథగా వినే అదృష్టం లభించింది.

సోదరా! నా ప్రేమవ్యధ నాస్వామి (బాబా)కే తెలుసునయ్యా! కోటానుకోట్ల జన్మలకు నాస్వామిని చూడగల్గిన అదృష్టం నాకు లభించింది. నా కింత కంటి సిరిసంపదలేమి కావాలయ్యా? భౌతిక సంపదలు

కరిమింగిన వెలగపండుమాదిరి అదృశ్యమౌతాయి. కానీ, నా ప్రభువు నాకిచ్చిన 'ప్రేమసంపద' తరగిపోదయ్యా! నేనీలోకంలో ఎంతోమందికంటే ఐశ్వర్యవంతుడనయ్యా ! ఈ లోకానికి పేదనే కాని, నాప్రియతమునికి నేను పేదను కానయ్య ! నీవు కూడా నాలాంటి అదృష్టవంతుడవే! చూడు.

ఆ.. అదుగో!... అప్పుడే నీ ముఖంలో ఆనందభాయలు గోచరిస్తున్నాయి. ఆవేశం పడకు. స్థాయిగా విను.

అందరి యిష్టదైవం ఒకడే. ఆయనే ప్రతిసారీ మారువేషంతో మారు పేరుతో వస్తాడు. ఇప్పుడూ అలాగే వచ్చాడు. అయితే మనం ఇక్కడే పట్టాలు కొడుతున్నాం. ఇంతెందుకు? ఒకేవ్యక్తి నాటకరంగంలో నాలుగు రకాలైన వేషాలు ధరిస్తే ఆ వ్యక్తిని, గుర్తించలేకుండా వున్నాం. అల్లాగా నీస్వామి కూడా యుగ పరిస్థితులను అనుసరించి, అవతరించి రకరకాల రాగాలతో పరమసత్యాన్ని గానం చేస్తున్నాడు. రక రకాల రుచులతో తనదివ్యప్రేమ ప్రసాదాన్ని రుచి చూపిస్తున్నాడు. రాగాలు మార్చినా పాడేది పాతేపాటే. రుచులు వేరైనా పదార్థం ఒక్కటే. వేషం మారినా శాశ్వతంగా అవతరించేది ఆతడొక్కడే. ఇదే మూలరహస్యం.”

సోదరా! నీ ప్రభువు అవతరించాడని చెప్పానుగా! ఆయన యీ లోకంలో అడుగు పెట్టి అప్పుడే 64 సంవత్సరాలైంది. మళ్ళీ తన స్వస్థానానికి నిర్గమించే తరుణం కూడా ఆసన్నమైంది. ఇప్పటి వరకు నీకెవరూ చెప్పనే లేదా? ఇప్పుడైనా త్వరపడి నీ స్వామిని దర్శించు. లేకపోతే మళ్ళీ 700 సంవత్సరాల వరకు నీకు కనిపించడు. ఆ తరువాత దుఃఖించినా ప్రయోజనం లేదు. నమ్మిన వారికి నమ్మినంత ఫలితం. లేని వారికి లేనంత ఫలితం. దురదృష్టవంతుణ్ణి బాగుచేసేవారూలేరూ; అదృష్టవంతుణ్ణి చెరిపేవారు లేరు.

Page:6

ఆయనను దర్శించడం కోసమే నీవు లక్షలాది జన్మలనుంచీ అనేక మతాల్లో, అనేక కులాల్లో, అనేక జాతులలో, అనేక ప్రదేశాల్లో, అనేక రూపాల్లో, జన్మిస్తూ, మతాదికమై నట్టి, అసత్యరూపమై నట్టి కర్మ కాండను యధావిధిగా సాగిస్తున్నావు. ధర్మగ్రంథాలు వల్లవేస్తున్నావు. సంవత్సరాల తరబడి తపస్సు చేస్తున్నావు. ఎన్నైనా చేస్తున్నావు. ఆన్య భావంతో కూడిన జాతి, మతాలనే సరిహద్దుల్లో బంధింపబడి ఉన్నావు. నీ స్వామిని దర్శించే, ఆయనను అర్థం చేసుకుంటేనే గాని యీ సరిహద్దుల్లోంచి బయటికి రాలేవు. వస్తేనే గాని నీకు సత్యం, సత్యంగా అవగాహన కాదు; నీ భేదభావం తొలగిపోదు. నీవు ఎవరో అప్పుడు నిన్ను నీవే అర్థం చేసుకుంటావు. ఆ పై కలిగే అనుభవం నీకే తెలుస్తుంది. దర్శించడంతో నీ ప్రయాస తీరిపోతుంది. ఆ తరువాత క్షణం నుంచి నీ జీవితంలో నూతనాధ్యాయం ప్రారంభం అవుతుంది. నీ వంటి ప్రేమ పిపాసులందరికీ ఇది శుభ ముహూర్తం.....

సరే! ఇంక ఆయన పేరు చెప్తాను. ఆయన పేరు “మెహర్ బాబా”. అంటే ‘దయామయుడగు పరమపిత’ అని అర్థం. నీ స్వామి దక్షిణ భారతంలో జన్మించాడు.

అయితే, ఇప్పుడాయన ఎక్కడున్నాడో చెప్పమంటావా? చెప్పను. వివరాలన్నీ గ్రంథాల్లో ఉన్నాయి చదువుకో. కానీ, నీస్వామి ఎక్కడున్నాడో ఇప్పుడు చెపితే పరుగులు తీస్తావు. ఇప్పుడాయన లోకకళ్యాణం కోసం జూలై 14 నుండి, డిశంబరు వరకు ఏకాంతవాసం గడుపుతారు. ఎవరినీ తనవద్దకు రావద్దన్నారు. నీకు విరహ వేదన కలిగినాసరే, ప్రేమలేఖలుకూడా వ్రాయవద్దని ఆజ్ఞాపించారు. ఈ వారం రోజులు ఓపికపట్టు. సరేనా!

సోదరా! చాలా సేపు అయింది. లేచి కొంచెం ఫలహారం తీసుకో. కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకో. తరువాత అతిముఖ్యమైన కొన్ని ఆనవాళ్లు చెప్తాను. చూచావా! మనం యీ బాబా గోష్టిలోపడి ఆకలే మరచి పోయాం. కాలాన్ని గమనించలేదు. ఎంత ప్రొద్దెక్కిందో! అవరాహ్లామ్ తిరిగింది. నాస్వామిని, హస్తగతం చేసుకున్నప్పటినుంచి నారోజులు యిలాగే తెలియకుండా గడిచిపోతున్నాయి. సరే భోజనం చేసి వస్తాను, కూర్చో.

సోదరా! ఎంతటి అదృష్టం నీది! నీవు ఎందరెందరో మహాభక్తులవల అదృష్టశాలివి. ఎందుకంటావా? నీవు భారత రామాయణాలుగాని, బైబిలు, ఖురాన్ గాని విన్నప్పుడు, చదివినప్పుడు – ఆయా అవతారపురుషులను చూచినవారు, వారికి సన్నిహితులైనవారు, వారికి శరణాగతులైనవారు, వారి కార్యక్రమంలో పాల్గొన్నవారు ఎంతటి అదృష్టవంతులని యిప్పటివరకు, ఆశ్చర్యపడుతున్నావో నేడు నీవు కూడా వారితో సమానమై న అదృష్టవంతుడవే ! నిన్ను గురించి ముందు తరాలవారు కూడా అలాగే ఆశ్చర్యపడతారు. ఇంకా నీవు మరికొందరికంటే అదృష్టవంతుడవు. చెప్పమంటావా ? తుకారాం, తులసీదాసు, సూరదాసు, రామదాసు, మీరాబాయి, సక్కుబాయి, త్యాగరాజు మొదలైన మహాభక్తులున్నారే ? వీరు, తమ ఇష్టదైవం అవతరించి సజీవంగావున్న అవతారయుగంలో లేరు. వారికి సమకాలికులు కారు. తమ తమ యిష్టదైవం యొక్క సగుణసాకారాన్ని భౌతికంగా దర్శించలేదు.

మరినీవో! అవతారయుగంలో, అవతారం సజీవంగా వుండగా బ్రతికి వున్నావు. రేపోమాపో దర్శిస్తావు. సంబంధం ఏర్పరచుకుంటావు.

Page:7

ఎవరితో? ఒక యోగీశ్వరునితో కాదు, ఒక ఋషీశ్వరునితో కాదు, ఒక సత్పురుషునితో కాదు, ఒక సద్గురువుతో కాదు, అందిరికన్న సర్వోత్తముడైన అవతార పురుషుడు మెహర్ బాబాతో సరాసరి అసలైనవానితోనే నీ సంబంధం; నీ సహవాసం చూచావా?

సరే! దర్శిస్తావు. తీరా, నీవు ఆరాధించే కృష్ణస్వరూపం మాదిరిగా బాబా లేరని అనుమానిస్తావా? అదికాదు. చిత్రపటాల్లో కృష్ణస్వరూపానికి ఆభరణాలు, అలంకారాలు వున్నాయి కిరీటం, మెడలో ముక్తావళి, వక్షస్థలమందు కౌస్తుభమణి, కర్ణభూషణాలు, కంకణాలు, మురళి, వనమాల, పీతాంబరం, ఇవన్నీ వున్నాయంటావు కదూ? ఈ అలంకారాలన్నీ ఉన్నట్లుగా చిత్రించకపోతే, అది సర్వోత్తముడైన దేవుని స్వరూప చిత్రంగా కనిపించదు అలా ఉంటేనేగాని నీమనస్సు అంగీకరించదు; నీవు దానిని ఆరాధించవు. విగ్రహాలు కూడా అంతే.

సర్వాలంకార భూషితునివలె. ఆ స్వరూపాన్ని చిత్రించిన కారణంచేత నిజంగా నీ ప్రియుడు అవన్నీ అలంకరించుకున్నాడని అనుకుంటున్నావు. అవి చిత్రాల్లో కృష్ణునికి మాత్రమే ఉన్నాయనిగాని, నిజమైన కృష్ణుడు అవన్నీ అలంకరించుకోలేదయ్యా! ఒకవేళ అవన్నీ ఉన్నాయనీ నీవు భావిస్తే-

ఆనాటి నీకృష్ణుడు (బాబా) కంఠ మందు ముక్తావళిని ధరిస్తే యీ నాటి కృష్ణుడు (బాబా) అనంతకోటి బ్రహ్మాండాలను కంఠమాలగా ధరించాడు.

ఆయన (కృష్ణుడు) శ్యామలగాత్రుడా? దృష్టి గోచరమైన నీలాకాశం సర్వవ్యాప్తమైనట్లే భగవంతుడుకూడా నీలాకాశంవలె అనంతుడై. సర్వప్రాణులయందు, సమస్తవస్తువులయందు సర్వత్రావ్యాపించి యున్నాడని దాని భావం; అంతేగాని నల్లనివాడు కాదు.

సోదరా! ఈనాటి కృష్ణుడు (బాబా) నీరజవర్ణగాత్రుడు. ఆయన ఎప్పుడవతరించినా, ఇదే దివ్య సౌందర్యం. ఇదే శరీరచ్ఛాయ. ఏమీ సందేహం లేదు.

ఆనాటి కృష్ణునికి, కౌస్తుభమణి వుంటే ఈనాటి కృష్ణుడు (మెహర్) పంచ సద్గురువులనే కౌస్తుభమణిని, తన హృదయస్థానమందు అలంకరించుకున్నాడు..

Page:8

ఆనాటి కృష్ణుడు నవరత్నమయ సువర్ణ కంకణధారి అయితే, యీనాటి కృష్ణుడు (బాబా) ఆత్మస్వాతంత్ర్య ప్రధాన వ్రత దీక్షాకంకణధారి.

ఆయన పీతాంబరధారి అయితే, ఆ బంగారు చాయగల పసుపువర్ణం, శుభ సూచకం. అనగా - కళ్యాణగుణుడనీ, శుభకరుడనీ పీతాంబరం యొక్క భావం.

ఈయన(బాబా) శ్వేతాంబరధారి. అంటే -పల్చని, తెల్లని, నిలువుటంగీ(సాద్రా), పాయ్ జామాను ధరిస్తాడు. ఈ స్వరూపం ఏమనిపించుతుందంటే, “నేనే అనంత పారిశుధ్యమును, దానికి మూలమే నేను” అన్నట్లుగా వుంటుంది.

ఆనాటి కృష్ణుడు తన ప్రేమగానంతో “సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య మామేకం శరణంవ్రజ” అని పిలిచాడు. ఈ భావాన్ని వ్యక్తం చేసిందుకే, మురళిని రూపొందించి ‘మురళీధరుడు’ అన్నారు. ఇదే మురళి యొక్క భావం.

ఈనాటికృష్ణుడు (బాబా) ఆ ప్రేమగానాన్నే, మౌనమురళిద్వారా “అందరు నా యొద్దకురండు” అనిపిలుస్తున్నాడు. అంటే- మీ సంసారాలను, సంపదలను, బంధువులను వీడిరమ్మనికాదు. మీ సమస్త కోరికలను తృప్తించి, నన్ను ప్రేమించుట ద్వారా, నాలో ఏకత్వమును పొందండి (ముక్తులుకండి) అని దాని భావం.

బాబా తన మౌన మురళిద్వారా పాడే, దివ్య ప్రేమగానం, ఒకే సమయంలో, షడ్జమం పలికినప్పుడు సాధారణ మానవులు, రిషభ-గాంధారములు పలికినప్పుడు యోగులు మధ్యమం పలికినప్పుడు, మహాత్ములు; మహాయోగులు, పంచమం పలికి నప్పుడు - ఋషులు, వలీలు, మహా పురుషులు; దైవతం పలికినప్పుడు పీఠు, సత్పురుషులు, నిషాదం పలికినప్పుడు సిద్ధపురుషులు వింటున్నారు. బాబా మౌనాన్ని చిత్రించాలంటే, చేతిలో అక్షరఫలకం చూపించాలి. అలాగే కృష్ణుని చేతిలో మురళిని చూపించారు.

ఆనాడు కృష్ణుడు గోపికా పరివేష్టితుడై తే ఈనాటి కృష్ణుడు (బాబా) సర్వజాతి, మత, వర్గ, వర్ణ సమన్వితమై న భక్త - యోగి ఋషి - సత్పురుషపరివేష్టితుడు.

ఆయన వనమాలను ధరిస్తే ఈయన వివిధమత సమన్వితమైన తన భక్త హృదయ సుమాలను, ఏకత్వభావం అనే దారానికి గుచ్చి పూలమాలగా ధరించాడు. ఆ భక్తహృదయాల్లోని ప్రేమ సౌరభాన్ని ఆప్తాణిస్తూంటారు.

సరే! నీ ప్రేయతముడు రఘురాముడే అయితే ఆయనవలె కిరీటం, ధనుస్సు, సర్వాభరణాలు లేవే? అంటావు కదూ?

బాబా ఆతడు రఘు రాముడై క్షత్రియవంశంలో ఒక మహారాజు గర్భమున జన్మించాడు. మహారాజు తదనంతరం యువరాజై రాజ్యమేలవలసినవాడు. రాజలక్షణాలకు లోటు రాకూడదు. ఉండవలసిన క్షాత్రం, రాజసం, రీవి, హుందాతనం అన్నీ ఉండాలిగా? అది గాక, ఆయన మహారాజు కుమారుడై పుట్టినప్పుడు అలంకారాలకు, ఆభరణాలకు లోటమిటయ్యా! రాచబిడ్డ కాబట్టి అవన్నీ ఉంటే ఉండవచ్చు.

Page:9

తన రాజ్యంలో ప్రజలకు వన్యమృగాలచే గాని, దుర్మార్గులచేగాని ఏ హానీ జరుగకుండా రక్షించడానికి విల్లములు ధరించవచ్చు. రాజులకు వేట ఒక క్రీడయే కదా!

అయితే రామునిది ఒకమాట. ఒక బాణం. ఒకపత్ని. ఇప్పటి రఘు రామునిది (బాబా) కూడా ఒకమాటే. ఒక బాణమే. ఏకపత్నే..

ఒకమాట అంటే - సత్యస్వరూపమే తాను (బాబా) గదా ! సత్యమనగా భగవంతుడే గదా ! ఆయినప్పుడు సత్యము ఒకటికాక రెండా?

ఒక బాణం అంటే - ఆయనిది ప్రేమబాణం దివ్య ప్రేమ అనంత నీలాకాశంవలె అనంతం గనుక మరి బాబా దివ్య ప్రేమ ఒక్కటి కాక రెండా? బాబా తన దివ్యప్రేమ బాణంతో భక్తహృదయాలను వేటాడి, అందలి కోరికలనే రాక్షసులను, వాసనారూపంలోనున్న ఆలోచనలనే వన్యమృగాలను వధించి ఆత్మస్వాతంత్ర్యాన్ని కలిగిస్తున్నారు.

ఒకపత్ని అంటే - రఘు రాముడు (బాబా) పరమాత్మ యొక్క సగుణ సాకారం. అవతరించిన ఆదిపురుషుడు. దృశ్యమానమగు యీ సృష్టిమాయ అతని ఛాయ. ఆయన లేకుండా అది లేదు. ఆ విశ్వమాయ ఎల్లప్పుడూ ఆయన వెను వెంటనే వుంటుంది. ఆయన అడుగుజాడల్లో నడుస్తుంది. ఆయన చేతిలో కీలుబొమ్మే విధేయతతో సంచరిస్తుంది. ఆయన వల్లనే పోషింపబడుతోంది. రక్షింపబడుతోంది. తన విశ్వమాయతో (బాబా) ఆడుకుంటూ ఉంటాడు. అందుచేత మాయ కూడా ఒక్కటికాక రెండా? ఆ విశ్వమాయయే లోకమాత సీత.

ఆ సీతమ్మ తల్లే మనలను రామునికి (పరమాత్మ) అప్పగించుతోంది. అందుచేతనే “సీతారాములు” అన్నారుగాని, రామసీతలు అనలేదుగా! జననీ జనకులు, ఆలుమగలు, అన్నారు. ఆలివల్లనే మగనికి ఆధ్యాత్మిక పురోగతి లభిస్తుందని, సద్గురు ఉపాసనీ చేప్పారు. .

దుష్టశిక్షణ, శిష్టరక్షణ, ఇప్పుడు కూడా వుంది. ఆనాడు మారణాస్త్రాలతో, రాక్షసులను సంహరిస్తే, ఈనాడు దివ్య ప్రేమతో నిండిన మౌనాస్త్రాలతో రాక్షస - ప్రవృత్తులైన కామ, క్రోధ, లోభాలను సంహరించి - శిష్టుల్ని జేసి రక్షిస్తున్నారు బాబా. ఇందుకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనం క్వారాతి క్వారుడు గజదొంగ “సత్యర్కాంగ్.”

కాబట్టి నోదరా! భగవంతుడు సర్వోత్తముడని తెలియడంకోసం, భావ ప్రదర్శనకై ఉత్తమశైలిలో కవులు స్వరూపవర్ణనలు కావించారు. చిత్రకారులు, శిల్పులు రూపకల్పన జేశారు.

అలాగే, విద్వాంసులు శబ్దసాహిత్యం పెంపుకోసమై అనేక దేవుళ్ళను, అనేక దేవతలను, వార్లకు అనేక మంది భార్యలను, కుమార్తెలను, కుమారులను, అనేక పేర్లను ఒక్కొక్క శబ్దానికి అనేక అర్థాలను కల్పించారు. లేకపోతే, మన భారతీయ సాహిత్యం ఇంతగా అభివృద్ధి గాంచడానికి అవకాశం లేదు.

Page: 10

నిజం చెప్పాలి అంటే - మన సాహిత్యం గాని, సంస్కృతి గాని, వైభవంగాని, ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం గాని, చిత్రశిల్పాదుల మీదే ఆధారపడి వుంది. ఈ రెండింటినీ మినహాయిస్తే, మరి మన దేశానికి కథ వైభవం ఏది ?

స్త్రీ పురుషుల ఆభరణాలు, అలంకారాలు, ఆయుధాలు గృహాపయోగ వస్తువులు, బట్టలు, భవనాలు, దేవాలయాలు, పర్వతగుహలు, స్థూపాలు మొదలైనవన్నీ, చిత్ర శిల్పాలు లేకుండా దీసగా వున్నాయా ? ఏ మంటావు నోదరా!

కనుక బాబాకు రామకృష్ణులు మాదిరిగా, అలంకారాలేమీ లేవని సందేహించకు. బాబాయే స్వయంగా తాను పురాణ పురుషుణ్ణి, శాశ్వతంగా అవతరిస్తూ వుండేది తానేనని, అనేక సార్లు బహిరంగంగా నొక్కి వక్కాణించి, లోకానికి ప్రకటించారు.

తరువాత, భగవంతుని, మెహర్ బాబా రూపంలో యీ భూమికి రప్పించిన వర్తమాన యుగ - సద్గురువు లైదుగురు బాబాను అవతారమని చెప్పారు. వారి కార్యభారమంతా బాబాకు అప్పగించి స్వస్థానాలకు మరలారు. ఇంకా సత్గురుషులు, ఋషులు, అవధూతలు మొదలైన ఆధ్యాత్మిక అభ్యుదయ సాధకులు తమతమ ఆధ్యాత్మికానుభవంతో బాబా అవతారపురుషుడని తెలియజేశారు.

మరి - నాహృదయ వికాసం, ఆత్మానుభూతి; నాకు చెప్పాయి.

కనుక, సోదరా ! ఆత్మ వికాసం, ఆత్మస్వీకారం, ఆత్మపరిపక్వం గల హిందువులకు తమ కృష్ణుడు, తమ రఘు రాముడు, తమ శంకరుడు వచ్చాడు. క్రైస్తవులకు తమ ఏసుక్రీస్తు వచ్చాడు. బౌద్ధులకు తమ బుద్ధభగవాన్ వచ్చాడు. మహమ్మదీయులకు తమ 'రసూల్ అల్లా వచ్చాడు. విభిన్న మతస్తులైన వీరందరూ తమ తమ ఇష్టదైవాన్ని దర్శించగల శుభసయం ఇదే !

సోదరా! ఈ విచిత్రం ఎన్నడైనా విన్నావా ? - హిందువులు, క్రైస్తవులు, శిక్కులు, మహమ్మదీయులు, జోరాస్ట్రీయన్లు - ఒకే అవతారమును సేవించడం ఇదివరకెన్నడై నావుందా? ఆ దృశ్యం నీవిప్పుడు కన్నులపండువుగా వీక్షిస్తావు. చూడు మంచినీటి చెరువుకు నాలుగు రేవులుంటాయి. నాలుగు జాతులకు నాలుగు రేవులు. అందరూ ముంచుకొని త్రాగేది ఆనీరే. కాని నిమ్మజాతివారు అగ్రజాతివారి రేవులో నీళ్ళు ముంచుకుంటే పోట్లాడుకొని బుర్రలు పగలు కొట్టుకుంటున్నారు. ఆ చెరువుకు రేవులు వేర్వేరుకాని నీటిలో భేదం లేదు కదా ! నీటిలో అడ్డుగట్టు లేవు . గదా ! అల్లాగే కులాలెన్నయినా అందరిలోనున్న దేవుడొక్కడే. అందరూ ఆరాధించి పొందేది ఆ ఒక్కడినే. ఈ సత్యం అందరికీ తెలిసి ఉన్నప్పటికీ సమయం వస్తే ఎవరిదారి వారిది. ఎవరి విశ్వాసం వారిది. సత్యం అన్నా, ఆధ్యాత్మికం అన్నా భయం. దైర్యసాహసాలుండవు. శక్తిహీనులమై సత్యానికి వంచన కలుగజేస్తున్నాం.

సోదరా! ఇంకపోయిరా. మరోసారి బాబా. ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమాన్ని గురించి ముచ్చటించుతా. సావకాశంగా విందువు గాని. సరేనా ? సెలవు.

Page:11

అవతార ప్రస్తావన

మన మెవరితోనైనను 'అవతార్ మెహర్' ను గురించి ప్రసంగించినచో, అయ్యది బాబాయందు మనయొక్క భక్తి గౌరవములను; ప్రేమ విశ్వాసములను; ఆదరాభిమానములను ప్రదర్శించుటయే యగుచున్నది. బాబాను ఒక గొప్ప మహాత్ముడని గాని, లేక ఒక గొప్ప ఆధ్యాత్మిక పురుషుడని గాని పరిగణించుటలో యెవరికిని ఎట్టి కష్టమును కలుగదు. కానీ, బాబాను మనము 'అవతార పురుషుడని' చెప్పిన యెడల చాల మందికి కంటకముగా నుండును. వీరిలో కొందరి ప్రసన్న వదనములు ముకుళించుకు పోవును; మరికొందరెగతాళి చేయుదురు? ఇంక కొంత మంది లోలోపల సణుగు కొందురు. మరికొంత మంది ముఖము లెర్రబారును. ఇంక చివరి వర్గము వారు ఆవేశపూరితులై , దూషించసాగెదరు. ఇన్ని విధములుగా, తమ విముఖత్వమును వెల్లడింతురు.

ఎందుచేతననగా - సాధారణముగా ప్రతివారును పూర్వయుగావతారములలో, ఎవరినో యొకరిని విశ్వసించి, వారిని ఆరాధించుచూ వారి యనుచరులై యుందురు, అంతియేగాక వారు విభిన్న మతావలంబకులై యుండెదరు. మరి కొందరు ఏ సద్గురువులనో, లేక మధ్యమస్థాయికి చెందిన ఆధ్యాత్మిక బాటసారులగు ఏ యోగి పుంగవులనో ఆరాధించుచూ తమ ఆరాధ్యదైవమునే తప్ప, సాధారణముగా మరియొకరిని విశ్వసించనివారై యుందురు. తొలిగా నిట్టి విశ్వాసము, మతరీత్యాగానీ లేక మరియొక విధముగా గాని యేర్పడియుండును. అట్టివారు 'మెహర్ బాబా'ను అవతారముగా - పరిగణించుట కిష్టపడరు. అందుకు సంసిద్ధులు కారు. ఏశాస్త్ర, ప్రమాణముచే బాబాను అవతారపురుషుడని చెప్పవలెను. అనెడిదే వీరి సంశయము. ఇంకనూ "రామకృష్ణాద్యవతారములు చేసినట్లుగా, బాబా యేమి ఘనకార్యములు చేసిరి"? అని అడిగెదరు. ఈ సందేహములను తీర్చవలెనన్నచో, ప్రేమతో సహనముతో వారితో మాట్లాడవలయును.

నేటి బాబా అనుచరులు కూడా బాబాను విశ్వసించు వరకు అట్టివారేయై యున్నారు. విభిన్న దృక్పథములను, విభిన్నతత్వములను గమనించి విచారించుటలో శ్రద్ధాసక్తులను కలిగియుండట చాలమేలు. బాబాను అవతారపురుషుడనిన సుతరామూ అంగీకరించని వారిని గూర్చి, విశ్వసించి ప్రేమించుచు సేవించే ప్రేమికులు ఆలోచించ నవసరము లేదు. ఎందుచేతననగా పై ప్రేమికుల స్థితికి వారు వచ్చినప్పుడు వీరివలెనే విశ్వసించెదరనెడిది యదార్థము.. ఇప్పటి విశ్వాసకులు కూడా నొకప్పుడట్టివారే.

Page:12

ఇట్టితీరున లోకమందెప్పుడును శాశ్వతముగా అవతారపురుషుడు సజీవుడైయున్నంతకాలము, గుర్తించువారు - గుర్తించనివారు, విశ్వాసకులు - అవిశ్వాసకులు, భూపితులు- దూపితులు స్తోత్ర పాఠకులు - నిందితులు కూడ ప్రతి అవతారయుగములో ఉండనేయుందురు. ఈ సత్యమును అవతారపురుషుడైన 'మెహర్' ప్రతి అవతారములో ప్రకటించుచునే యున్నారు. అందుచేత కినియవలసిన పనిగాని, ఆశ్చర్యమొందవలసిన పనిగాని లేదు. అవతారపురుషుడు సజీవుడై యుండగా సమకాలికులై ప్రత్యక్ష సంబంధమేర్పడిన అనుభవనీయులైన భక్తుల, ప్రేమికుల, అనుచరుల వలెనే బాబా విముఖులైన పూర్వయుగావతార సుముఖులు మాట్లాడెదరు, విమర్శించెదరు. తర్క వాదమునకు తారసిల్లెదరు. సత్యస్వీకారము కన్న వీరికి తర్కమందు కడుప్రీతి, వీరు హేతువాద ప్రియులై యుందురు.

పూర్వయుగావతారములను ఆరాధించుచున్నామనగా - దానికిగల ఆధారమేమైయుండును? విశ్వాసమే. అదెట్లు కలుగును? పూర్వజన్మసుకృత విశేషముచే గాని, పరంపరాగతముగా గృహస్థ జీవితములో మన పెద్దలు చెప్పిన దానికి నిస్సందేహముగా సమ్మతించుటతో గాని, గురువులైన వారివలన వినిగాని, నేర్చిగాని, సాధుసాంగత్యమునగాని, చివరకు గ్రంథ పరిచయముచే గాని సంభవించినదే గాని, సజీవుడై భూమిపై మానవుల మధ్య సంచరించుచూ, తన దైవ కార్యక్రమము నెరవేర్చుచూ దివ్యజీవనము సలుపుచున్న భగవంతునితో, ప్రత్యక్షముగాగల అనుభవముతో మాత్రము కాదని వేరే చెప్ప నవసరము లేదు. దీని కంతకు 'ఆత్మవిశ్వాసమే' ఆధారము. తండ్రి - తనయులకు, గురు - శిష్యులకు, ప్రభువు - ప్రజలకు, ఈనాందారుకు - రైతుకు, దాతకు - పరిగ్రహీతకు, అమ్మవానికి - కొనువానికి, ప్రియునకు - ప్రేమికునకు గల సంబంధమే ఆత్మ విశ్వాసము పై ఆధారపడి యున్నది. అదిలేనిచో, మనుగడయే కుంటుపడును. విజ్ఞులు చెప్పిన విషయమును ఆజ్ఞులు నమ్మవలసిన పనియే కనిపించదు.

శాశ్వతముగా, లోకపాలకులైన దైవప్రతినిధులు, ఈశ్వరశక్తి సంపన్నులు, పూర్ణ పురుషులు, సత్యస్వరూపులు అయిన పరమగురువులే, నేటి వైజ్ఞానిక యుగముల పరమేశ్వరుని 'మెహర్ బాబా'గా భూమికి అవతరింపజేసి, బాబాను అవతార పురుషుడని లోకమున కెఱిగించిరి. వీరే సద్గురు శ్రీ సాయి బాబా, సద్గురు శ్రీ ఉపాసనీ మహరాజ్, సద్గురు హజరత్ బాబాజాన్, సద్గురు తాజుద్దీన్ బాబాయై యున్నారు. అందుచే ఇది నమ్ముటకు కూడా ఆత్మ విశ్వాసమే ఆధారము కావలెను.

అవతారపురుషుడు సజీవముగా నున్నంత సేపు, ఆయనను శంకించెదరు, కాదని అనెదరు, చివరకు అవసానదశ యందు హింసించెదరు. ఇట్టివారెక్కువగానుండురు. మిగిలిన చాల కొద్ది మంది విశ్వాసకులై, భక్తులై, ప్రేమికులై, అనుచరులైయుండురు. అవతారపురుషుడు లేనప్పుడు, లేనందున సులువుగా విశ్వసించి ఆరాధించెదరు. వీరే శంకితులు. ఈ విశ్వాసకులు, శంకితులు కూడా ప్రతి అవతార యుగమందు నుండి యుండుట సహజము. దూషణభూషణ తిరస్కారములుగూడ ప్రతియుగమందు నుండును. ఇట్టి ద్వైత స్థితి కల్పన కూడా అవతారపురుషుని మాయాప్రభావమే అనవలెను.

Page:13

అవతారపురుషుడు సర్వాతీతుడై యుండికూడా, సర్వాంతర్యామియై, సంస్కారబద్ధుడై మాయా బంధముల చిక్కుపడి వారి వారి సంస్కార స్థాయిగతుల ననుసరించి, కొందరిచే అనుకూలముగను మరికొందరిచే ప్రతికూలముగనెన్నబడుచు, ఏకకాలమందే ద్వైతాద్వైతస్థితులను తనకుతానై అనుభవించు చున్నాడు.

ఈ సంగతి బాబా భక్తులు, ప్రేమికులు, అనుచరులు గ్రహించినచో, అవతార్ మెహర్ ను గురించి ప్రతికూలముగా వేరెవరేమన్ననూ, దానిని ఆనందముతో స్వీకరించెదరు.

పూర్వయుగావతారములను ఆరాధించిన వారందరు, ఆ అవతారములలో వారు సాధించిన మహత్తర కార్య విశేషములనుబట్టియు, వారు గావించిన సిద్ధులను (లీలలు) బట్టియే గాని ఇప్పటి వలె ప్రత్యక్షానుభవముతో మాత్రము కాదు.

భగవంతుడు ఆ యుగములలో అవతరించిన స్వరూపములతో నేటి వర్తమాన వైజ్ఞానిక యుగమందవతరించునని తలంచుట పొరపాటు. ఆకాలానుగుణ్యముగా ఉపయుక్తమగు స్వరూపముతో అవతరించి, ఆ ప్రాంతీయ భాషలలో, ఆ ఆచారవ్యవహారములతో ఆనాడు తమ ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమమును నిర్వహించి యుండెను. అది పౌరాణిక యుగము, ఇది వైజ్ఞానిక అణయుగము. ఆ యుగధర్మములు వేరు. నేటి కలిధర్మములు వేరు. ఆనాడు జరిపిన కార్యక్రమము వేరు, నేడు చేయవలసిన కార్యక్రమము వేరు. అవతారపురుషుని భౌతిక స్వరూపమును, అతని కార్యక్రమమును ఒకదానితో మరొకదానిని పోల్చి చూచుట కెట్లు సాధ్యము?

ఈనాటి ఆధునిక మేధావుల స్థాయికి తగినట్లుగా, వ్యక్తిగతముగను సాముదాయకముగను వారి వారి అభిరుచుల కనుగుణ్యముగా సత్యపదేశములు చేయుచూ, తన అసమాన దీర్ఘమౌన ప్రభావముచే

హృదయ పరివర్తనము కలిగించి, హృదయమందలి గుప్త ప్రేమను జాగృత మొనరించుచున్నారు. సరియే. భౌతిక స్వరూపమును బట్టి అవతార పురుషుని గుర్తించుటగాని ఆయన దివ్యత్వమును గ్రహించుట గాని అసాధ్యమైన విషయము. అవతార పురుషుని దివ్యత్వమును సత్పురుషులు, సిద్ధపురుషులు, పూర్ణపురుషులు మొదలగు వారు గ్రహించవలసినదే కాని, మేధా సంపన్నులగు సామాన్య మానవులకది గగన కుసుమము. అవతార్ మెహర్ యొక్క దివ్యత్వమును నిర్ణయించుటకు కాని, దాని గంభీరతను కొలుచుటగాని పరిమిత మనస్కులును, సంకుచిత బుద్ధులును పరీక్షించ ప్రయత్నించుట వంటి అవివేకము మరేదియులేదు. అట్టి ప్రయత్నము విఫలమై , అపజయమంది, సిగ్గుపడి దానోహమై, ఆ అనంతత్వములో విలీనమగుటకై కాంక్షించును. ఇంకను - దీనికి దివ్య, వెలుగునపేక్షించిన కీటకము గతి సంభవించును.

Page:14

ఆ దివ్య ప్రేమాగ్నిని సమీపించినచో, నయ్యది సర్వసందేహ నివృత్తిగావించి సమస్త దౌర్బల్యములను భస్మీపటలము జేసి, నామరూప రహితము గావించి తనయందైక్య మొనర్చుకొనును.

ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధి సాధకులైన ముముక్షువులు, భగవత్ప్రేమికులు మొదలగువారు ఆ దివ్య ప్రేమాగ్ని కాహుతి యగుటకు దానిని సమీపింతురేగాని ఐహిక సుఖభోగలాలసులైన లౌకికులు భయపడి దూరముగా నిలిచి చూచు చుందురు. దీనిని సమీపించుటకుకాని, దాని యందాహుతికా నిచ్చగించుటకు కాని అసాధారణమైన త్యాగదైర్యములు కావలెను.

మరి అవతారుని గుర్తించ గలిగెడిదేది? అది పూర్వజన్మ సంస్కార పరిపాకముచే నొప్పు పరిశుద్ధాంతః కరణమగు హృదయము. అంతయే గాని, అనంత కల్పనలు గావించు మనస్సుగానీ వితర్కించు బుద్ధిగాని యీ నిర్ణయమును చేయజాలదు. హృదయమున అక్షరాస్యతతో గాని, నిరక్షరాస్యతతో గాని నిమిత్తము లేదు. అవతారపురుషుని భౌతిక స్వరూపము శారీరక మైనదగుటచే, ఆయన ఈశ్వరశక్తిని తెలిసికొనుటెట్లు? ఆకారమును బట్టి సామాన్యమానవుల ఆంతర్యస్థితినే గమనించుట కష్టము గదా! ప్రారంభమందు శంకితులుగాకుండ విశ్వాసులుకారు. ప్రతికూలురు కాకుండా అనుకూలురు కారు. అజ్ఞానికాకుండా జ్ఞానికాడు. అజ్ఞానం - జ్ఞానంగా, జ్ఞానం - అమరత్వంగా, చెడు - మంచిగా, మంచి దివ్యత్వంగా రూపాంతర మందవలసినదే. ఇది చెరగని సత్యము.

ఇంక మూడవ తరగతి, నాస్తికులనబడువారు అసలు దేవుడే లేదనెడిది వీరి పిడివాదము. అసలు ఆస్తికత్వంతో కూడిన ఆధ్యాత్మిక తత్వచింతయే లేకపోయినచో, మానవజాతి అభివృద్ధి చెందుటకు అవకాశమేలేదు. నాస్తికులన బడువారు తమకు తెలియకనే, వారు ఆస్తికులను సంగతి వారికి తెలియనే తెలియదు. ఏలాగుననగా - అసలు దేనికైనను మూలపదార్థాము లేనిదే, దానికి పేరు ఏర్పడి యుండదు. చివరకు జీవపోషకమైన 'వాయువు' మన స్థూలదృష్టి కగోచరమైనదైననూ, 'వాయువు' అనునది లేకుండా దానికా నామమెట్లు కలిగినది?

ఇది ఫలాని వస్తువు కాదనినచో - ఆ ఫలాని వస్తువు యొక్క స్వరూప గుణవర్ణములు దీనికి లేవని అర్థము. ఆ వస్తువెట్లుండునో యిదివరకే బుద్ధి నిర్ణయమై మనస్సు నందు చిత్రించబడి యున్నట్లు తోచుచున్నది. 'ఫలానిది లేదు అనగా - లేనిదేది? ఫలానిది. ఆఫలానిది ఉన్నట్లే ధ్వనించు చున్నది. 'లేదు' అని చెప్పగనే, లేదనెడు దానికి పూర్వమే 'ఉన్నది' అను సమాధానము వెంటనే వచ్చుచున్నది. ఈ సమాధానమే మూలము యొక్క అస్తిత్వమును ఋజువు పరచు చున్నది.

Page:15

అట్లే, 'భగవంతుడులేడు' అంటే - లేనిది ఎవరు? అనుప్రశ్న జనించగా దానికి సమాధానము 'భగవంతుడు' అని వచ్చుచున్నది. 'ఈయన భగవంతుడు కాడు' అనినచో - ఈయన కాకపోయినను, భగవంతుడైన మరొకరెవరో యున్నారనెడి భావము స్ఫురించుచున్నది. అంతయేగాక భగవంతుడెట్లుండవలెనో, ఎట్టి రూపగుణాదులు కలిగియుండవలెనో వీరికి తెలిసియుండ వలెను. కనుక వీరి నాస్తికవాదము, దేవుని అస్తిత్వమును మరింత ధ్వంసపరచు చున్నది. వీరు నాస్తికులని పిలువబడు ఆస్తికులు. ఉన్నప్పుడే లేకపోవును, లేనప్పుడే ఉన్నట్లగును.

“అసత్యజీవనము చేయు ఆస్తికులకన్న సత్యజీవనముచేయు నాస్తికులే మేలు. అసలు వాస్తవములో ప్రతియొక్కరు పరమాత్మానుభవము కలగనిదే, ఆస్తికులము అనబడువారందరు నిజముగా నాస్తికులే” అని శ్రీ అవతార్ మెహర్ అన్నారు. దీనితో ఆస్తికుల మనువారందరు శిరము లొంచవలసినదే గదా!

ఇంతకూ ప్రధాన సూత్రమును గమనించినచో సర్వసందేహ నివృత్తి కాగలదు. . పరమేశ్వరుడు మానవకోటి యందు అపార ప్రేమచే, తాను మానవుల కష్టములను భరించుటకై పలుసారులు భూమి

కరుదెంచుటలో మనము “అవతారపురుషులు” యని బహుత్వమును ప్రయోగించుచున్నాము. “భగవంతుడొక్కడే, ప్రతిసారి నవతరించున దాత ఒక్కడేయను “మెహెర్ గీత” ననుసరించి అవతారపురుషుడొక్కడేయని సత్యద్వితకమౌచున్నది.

ఐనప్పుడు, ఏసుప్రభువిట్లు జెప్పెను. కృష్ణుడట్లు చెప్పెను అని యన్నచో అవతార పురుషులనేకమంది యన్నట్లు గోచరించుచున్నది.

అవతరించిన దొక్కడే. అవతార పురుషుడొక్కడే యన్న సత్యమును ప్రతి మతస్తులును గ్రహించినచో అచ్చట భేద భావమునకు, అనేకత్వమునకు తావులేదు. ఒకరినొకరు సోదరభావముతో ప్రేమించుకొందురు. అప్పుడు కులమత తత్వభిత్తికలు కూలిపోవును. లోకము శాంతితో ప్రకాశించును. ప్రేమతో వర్ధిల్లును. బాబా (భగవంతుడు) లోకమున కవతరించిన ప్రయోజనము నెరవేరును.

ఒకే వస్తువును వివిధభాషలలో, వేర్వేరుగా పిలుచునట్లే, మానవరూపముతో అవతరించిన భగవంతుని హిందువులు ‘అవతారము’ అందురు. “బౌద్ధులు ‘బుద్ధుడనియు’, ముసల్మానులు ‘మొహమ్మద్ రసూల్’ అనియు, క్రైస్తవులు ‘క్రీస్తు’ యనియు, సేవియర్ ‘రిడీమర్’, మెస్సయ్య, ది సన్ ఆఫ్ గాడ్, అనియు పిలిచెదరు. ఎన్ని విధములుగా పిలిచినను, ఆయొక్కనినే. ఇచ్చటనే తత్వచింతలేని సోదరులు కాలుజారిపడి, పరస్పరము నిందించుకొనుచు ద్వేషించుకొనుచున్నారు.

లోకము తనను గుర్తించిననూ లేకున్ననూ, తనను తానవతారపురుషుడనని స్వయముగా ప్రకటించుచున్నాడు. ఎవరు కాదన్ననూ, ఎవరు అవున్ననూ చివరకు లోకమంతయు వ్యతిరేకించినను, తానవతారము కాక మరొకటిట్లు కాగలడు? ఎవరి సహజస్థితిని వారు ప్రకటించుటలో ఆశ్చర్యముగాని, ఆక్షేపణముగాని కాన్పించదు. కనుక ‘మెహెర్’ భూమికే దిగిన పురాణపురుషుడైన అద్వైతమూర్తి, అవతారపురుషుడు.

Page:16

ఈ వాస్తవతత్వమును గుర్తెరిగిన పాశ్చాత్యులైన అమెరికనులు, ఆస్ట్రేలియన్లు ఆంగ్లేయులు, పారశీకులున్నూ, పూర్వఖండవాసులైన హిందువులు, బౌద్ధులు మహమ్మదీయులు, సర్వమతస్తులును శిష్యులై ప్రేమికులై ఏకైకావతారమైన ‘మెహెర్ బాబా’ను సుమారు 30 సంవత్సరముల నుండి సేవించు చున్నారు. పూర్వమిట్లుగాక ఒక్కొక్క మతము ఒక్కొక్క అవతారమునే సేవించుచున్నది. సర్వమతస్తులచే ప్రేమింపబడు ‘అవతార్ మెహెర్’ ను అదృష్టవంతులు 1958 జనవరి 26 నుండి - ఫిబ్రవరి 26 వరకు జరుగు సహవాస కార్యక్రమములో కన్నులార వీక్షించిరి. విశ్వసౌభ్రాతృత్వమనెడి పదమచ్చట రూపమును దాల్చెను. ప్రతివారు అవతార ప్రతిభను, శక్తిని, ప్రేమను అనుభవించిరి. ఈశ్వరాంశత్రయమగు అనంత జ్ఞాన శక్త్యానందముల యౌద్ధత్యమును అవతారపురుషుని రూపములో ప్రత్యక్షముగా దర్శించు మహద్భాగ్య మెవరికీ లభించును ?

నిరాకార నిర్గుణ పరబ్రహ్మము, తన అనంత దివ్యచైతన్యముతో బాటు దిగువ గల షష్టిభూమికల చైతన్యములను ఏకకాలమందే కలిగియుండి, ఎఱుకతో సర్వాంతర్యామియై వ్యవహరించుటయే అవతరణమందురు. ఉన్నతావస్థితినుండి, నిర్మావస్థకు దిగుటయే అవతరించుట అనబడును.

ఆనాడు ‘ఏసు’ (Jesus) అను పేరు గల పవిత్ర మానవదేహముతో భగవంతుడు ‘క్రీస్తు’గా (Christ) వ్యవహరించెను. అట్లే నేడు ‘మేర్వాన్’ అను పవిత్రదేహముతో మరల ‘క్రీస్తు’ గా (Christ) వ్యవహరించుచున్నాడు.

ఆనాడు భగవంతుడు ‘ఏసు - క్రీస్తు’ (Jesus Christ) ఈనాడు భగవంతుడు ‘మేర్వాన్ క్రీస్తు’ (Merwan - Christ)

అవతారత్వము (Christhood) అవతార పురుషుని హోదాను (Status) తెలియజేయును.

అవతార పురుషుడనగా (Christ) పదవీ నిర్వహణాధికారి (Divine Officer) యని తెలియజేయును. అంతియేగాని ‘క్రీస్తు’ పదము, వ్యక్తి నామము కాదు. .

Page:17

దర్శన మహిమ

సోదరా! వచ్చావా? కూర్చో. క్రిందటిసారి నీ ప్రియతముడైన రాఘవుడు మళ్ళీ వచ్చాడని, యింకనూ సజీవుడై యున్నాడని చెప్పానుగా ! అయితే యీ సారి అవతార దర్శన మహిమను గురించి చెప్తాను సావధానంగా విను.

నీ దశరథరాముడు అవతార దర్శన మహిమను గురించి స్వయంగా ఏమని వెల్లడించాడో విన్నావా?

మమ దరసన్ ఫల్ పరమ అనూపా!
జీవపాన నిజ సహజ సరూపా!

అన్నాడు. అంటే - “పరమ నిరుపమానమైన నాదర్శన ఫలితం వల్ల జీవులు తమ వాస్తవికమైన నిజ స్వరూపాన్ని పొందగలుగుతారు” అని భావం. మానవునకు తన స్వస్వరూపజ్ఞానం కలగడమే జీవిత అంతిమ లక్ష్యమై వుంది. ఈ జ్ఞానం మాంస బొమ్మయైన శారీరక జ్ఞానం కాదు; అది పరిశుద్ధమైన ఆత్మ జ్ఞానం. ‘రైదాన్’ అనే సాధువు ఈ విషయాన్నే ఎంతో సరళమైన భాషలో గానం చేశాడు.

చామ్ కే మహల్ మే | రామ్ బోల్ తాహై |
రామ్ బెర్ చామ్ | కో చీన్ భాఈ |

అనగా యీ స్థూల దేహం అనే మందిరంలో రాముడు మాట్లాడుతూ వున్నాడు. సోదరా! రామునకు యీ దేహమే గుర్తు అని భావం. (నిరాకార నిర్గుణుడైన పరమాత్మ మానవరూపం ధరించి, సగుణ సాకారంగా అవతరించబట్టి, నీవు రాముని చూడగలుగుతావున్నావు.

ఇంకా మాయావరణ హేతువుచే సామాన్యంగా కన్పడే ‘రామ్’ - ‘చామ్’ వంటి వస్తు జ్ఞానం (ఆత్మానాత్మ జ్ఞానం) జీవునకు కోటాను కోట్ల జన్మాంతరాలకు గాని కలుగదు. కానీ అవతార పురుషుని సందర్శన మాత్రంచే యీ ఆత్మానాత్మ జ్ఞానం కలుగుతుంది. అప్పుడు అవతార దర్శనం కంటే మించిన అమూల్యవస్తువు ఈ నశ్వర జగత్తులో ఏమి ఉంది?

ఈనాడుకూడా సాధు సందర్శనం వల్ల ఐహిక వాంఛలు సిద్ధించడం చూస్తూనే వున్నాం. మరి అవతార (ఈశ్వర)దర్శనంతో ఈ ఆత్మజ్ఞానం సిద్ధించడంలో ఆశ్చర్యం ఏం వుంది? ఇది యుగపరంపరగా వస్తూనే వుంది. సద్గురు జనక మహారాజు అన్నాడు గదా:

సును ముసీస బర్ ‘దరసన్’ తో రేం
ఆగము నకడు ప్రతీతి మన్ మోరేం |

మరోచోట, యీ మాటకే “సబ్ సిద్ధి తన ‘దరసన్’ అనుగామీ” అని సృష్టికరింపబడింది. (నీ దర్శనంలోనే సకలము సిద్ధిస్తాయి). అవతార సందర్శన సమయంతో ప్రాపంచక వాసనలు పూర్తవుతాయి. విభీషణుడు రామచంద్రుని దర్శించగనే, అతనికి లంకా సామ్రాజ్యాధిపత్యం లభించింది. ఇక్కడ శ్రీరామ ఉవాచ.

Page:18

జదపి సఖా తన ఇచ్చా వాహే
మోర్ ‘దరసన్’ అమోఘ జగ్ మహీ |

“సఖుడా! నీకు అసలు కోరిక లేకపోయినప్పటికీ, నా దర్శనం ఈ లోకంలో ఎంత అమోఘమైన వస్తువునైనను ప్రసాదించగలదు సుమీ!” అని భావము.

అలాగే కృష్ణ భగవానుని దర్శన మాత్రంచే సుదామునికి భౌతిక సంపద ప్రాప్తించింది. ఎలాగంటావా? పాపం సుదాముడు (కుచేలుడు) పేదరికంతో బాధపడుతూ, భార్యసలహా మీద, కృష్ణుని దర్శిస్తే తన దారిద్ర్యాన్ని నివారిస్తాడనే కొండంత ఆశతోనే, ఆయనను దర్శించాడు గనుక, కృష్ణుడు సర్వజ్ఞుడు కాబట్టి, సుదాముని రాక నెఱిగిన వాడై, దర్శించిన క్షణమే సుదామునికి ఆ లోటును భర్తీ చేశాడు. కాని బాహ్యంగా యిక్కడ జరిగిన తమాషా ఏమిటి? సుదాముడు రాగానే, అనంత కరుణానిధియైన కృష్ణుడు అతనిని ఆదరంతో ఆహ్వానించి, ఉన్నతాసీనుని చేసి, కుశలమడిగి, సకలోపచారాలు గావించి, సుదాముడిచ్చిన పిడికెడు అటకులను అతి ప్రేమతో భుజించాడు. కొంతసేపైన పిమ్మట సుదాముడు కృష్ణుని వద్ద సెలవు తీసికొనివాడు. ఆయన “సరే మంచిది” అని ఆయనను (సుదాముని) సాగనంపాడు.

సుదాముడనుకొన్నాడు గదా ! -

“నేనింత దరిద్రంతో బాధపడుతూ, ఏవైనా సాయం చేస్తాడనే ఆశతో వస్తే, అసలు ఆ ప్రసక్తే రాలేదు. కుశల ప్రశ్నలతో కడుపు మంట చల్లారుతుందా? నా ఆశ నిరాశ అయింది.” అని చిన్న వోయిన వదనంతో యింటికి మరలాడు. తీరా గ్రామంలో ప్రవేశించాక, తన ఇల్లే తాను గుర్తించలేక పొయ్యాడు. భార్య పిల్లలు సకల వస్తు సంపదలతో కళకళలాడుతూ స్వాగతమిచ్చారు. “మీ కృష్ణుడు ఎంత దయామయుడండీ” అన్నారు. అప్పుడు సుదాముడు తన సంకుచిత బుద్ధికి వగచి, లీలా మానుషరూపుడైన కృష్ణ భగవానుని అనూహ్యశీలలను తెలిసికో లేనివాడై, పశ్చాత్తాపపడి, చివరకు ఆనందించాడు.

అట్లాగే, విభీషణునికి, రామదర్శనంతోనే తరువాత లభించబోవు సామ్రాజ్యాధిపత్యం లభించేవుందన్న మాట.

కానీ, ఆనాడు అవతార దర్శనంతో కలిగిన ఫలితం వేరు. ఈనాటి రామచంద్రుడైన ‘మెహర్ బాబా’ను దర్శించడంతో కలిగే ఫలితం వేరు. అచ్చట భౌతిక సంపదలు లభించాయి. ఇచ్చట ఆధ్యాత్మిక

సంపద చేకూరుతుంది. అచ్చట కోరిక లీడేరినవి; ఇచ్చట కోరికలంతరిస్తాయి; ప్రేమ ప్రదానం జరుగుతుంది, ముకుళిత హృదయం యొక్క రేకులు మెల్లమెల్లగా విచ్చుకుంటాయి. (ఆత్మ జాగృతి కలుగుతుంది) ఈ ఆధ్యాత్మిక సంపదను మూటగట్టుకొని యింటికి తిరిగి వస్తావు.

Page:19

ఈనాటి రాముడు (బాబా) ఐహిక వాంఛలతో ఎవరూ తన వద్దకు రారాదనీ, ఒక వేళ వస్తే అది ఆశాభంగమే అవుతుందనీ, ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో మధ్య తరగతికి చెంది, యోగుల వలె, సాధువుల వలె, తాను కామితార్థ లీడేర్లేవాడను కాననీ, తాను భగవంతుడు కాబట్టి, ఏ విధమైన కోరికలు లేకుండా, దరిజేరి తనను నిష్కామంగా ప్రేమించిన వారిని భగవంతుణ్ణి చేస్తానని చెప్పుతున్నాడు. చెప్పడమే కాదు, అలా చేస్తున్నాడు కూడా.

అంతే గాని కోరికలతో అసలే తనకు దూరమై పోయిన మానవ జాతికి, వారి కోరికలు తీర్చి తన దగ్గరకు చేరదీసేందుకు మారుగా తనకు దూరం చేయడానికి బాబా అంగీకరించరుగా! విన్నావా? యీ ఆధ్యాత్మిక రహస్యం.

ఈనాడు ప్రత్యక్ష భగవానుడైన 'మెహర్ బాబా' సృష్టికరించిన పరమ సత్యాన్ననుసరించి, కృష్ణుడు సుదాముడికి సంపదలివ్వలేదు. సుదామునికి కృష్ణునిపై వుండే భక్తి విశ్వాసాలే అతనికి సంపదలు కలుగజేశాయి. అవతార పురుషుడు, మాయాబద్ధుడైన జీవుని సత్యమార్గానికి మళ్ళించడానికి గానీ, ఆధ్యాత్మిక పురోగతిని కలిగించడానికి గానీ, వారలను ముక్తులను చేయడానికి గానీ ఉపకరించే.. 'లీలలు' చేస్తాడే గాని మాయ లీలలు చేయడు. ఒక సామాన్య మానవుని భగవంతుని చేయడమే బాబా చేయు ఘనమైన లీల. ఈ చరాచర సమన్వితమైన జగత్తే ఆయన యొక్క సృష్టి లీల. ఇది ఆయన యొక్క ధాయ. అదే మాయ. అట్టి మాయా జగత్తులో ఇంకనూ మాయా లీలలు చేసి, మానవ జాతిని మరింత అధోగతి పాలు చేస్తాడా? అలా ఎన్నడూ చేయడు. అది అతని సర్వోత్తమ స్థాయికే లగ్గు కదా?

అలా జేసేవారూ ఉన్నారు. వారే యోగులు - సాధువులు మొదలైనవారు. వారు చేసేది బాహ్యంగా ఉపకారంవలె కన్పించినా, ఆధ్యాత్మికంగా అపకారమే.. మనకు ఆశలు పెంచి, దేవునికి మరింత దూరం జేస్తున్నారు.

కానీ, భగవత్ప్రేమికులే ఈనాటి రాముణ్ణి (బాబా) సమీపిస్తారు. విధేయులై ప్రేమిస్తారు. ప్రేమ ద్వారా తరిస్తారు. ఇందు ప్రత్యక్ష నిదర్శనం 'నాజర్ దాదా చాంజీ' యొక్క ఆకస్మిక మరణమే. ఇది ఆకస్మికంగా జరిగినా సకాలమరణమే గాని అకాల మరణం మాత్రం కాదు. 'బాబా యొక్క అనుగ్రహం మన పై పడింది' అంటే అర్థం ఇదే నన్నుమాట. బాబా చేసే నిజమైన లీల ఇది. కనుక సోదరా! ఇప్పడాలోచించు. ఎవరిని ఆశ్రయిస్తే నీ జీవిత లక్ష్యం నెరవేరుతుందో? నాజర్ వంటి ప్రేమికులెందరో ముక్తులై తనలో (పరమాత్మ) శాశ్వత సౌఖ్యాన్ననుభవిస్తున్నారు, అని స్వయంగా బాబాయే వెల్లడించారు. ఆనాటి రాముని మాటలు స్వయముగా వినలేక పోయినా, ఈనాడైనా వినగలిగే అదృష్టం లభించింది మనకు.

Page:20

ప్రతి యొక్కరి కోరిక లీడేర్లే పనికై, రాలేదవతారం

ప్రతి ప్రేమికుల కామితములు హరించి వరమివ్వవచ్చైనవతారం.

(మెహర్ గీతావళి - 33 పుట - నుండి)

“సోదరా! అవతార పురుషుని చూస్తే, దేవుణ్ణి చూచినట్లే” అన్నాడు సద్గురు రామకృష్ణ పరమహంస. అవతార దర్శనం ఎంతో అదృష్టం వుంటే గాని లభించదు. నాయనా! ‘సత్యరూపుడను’ మనువు వేలాది సంవత్సరాలు తపస్సు చేస్తేనేగాని అతనికి నిరుపమానమైన రూపాన్ని దర్శించే భాగ్యం కలగలేదు. కానీ మిథిలాపుర వాసులకు ఆ రూపమే (ఆప్రకాశమే) ఏ తపస్సు చేయకుండా ప్రాప్తించింది. ఆ సందర్భంలో ఒక సఖి అన్నది కదా!

హమ్ సబ్ సకల సుకృతీ కై రాసీ | భ ఏ జగ జనమి జనకపుర బాసీ

జిన్హ జానకీ రామ్ ఛబి దేఖీ | కో సుకృతీ హమ్ సరిస్ బిసీషీ |

పితృవాక్య పరిపాలనార్థం అరణ్య వాసిగా యేతెంచు శ్రీరామచంద్రుని దర్శన భాగ్యం ఏ గ్రామీణులకు, ఏ పురజనులకు ప్రాప్తించిందో, ఆగ్రామాలు, ఆ పట్టణాలు, ఆ నివాసులు అందరూ మహాపుణ్యం చేసుకున్నారన్న మాట.

పుణ్యపుంజ మగ నికట నివాసీ | తన్హ హి సదాహహి సురపుర బాసీ ||

ఏక్ కహహి హం బహుతీ న జానహి | ఆపుహి పరమ ధన్య కరి మానహి ||

తేపుని పుణ్య పుంజ హం లేఖే | జే దేఖహి దేఖివహి జిన్హ దేఖే ||

జైపురీ గాఢ్ బసహి మగ మాహి | తినహి నాగసుర నగర్ సిహహి ||

కేహి సుకృతీ కేహి ఘరీ బసా ఏ| ధన్యసో దేసు సెలు బన్ గాఢా ||

జహ జహః జాహిధన్య సో ఈ రాఘా |

వాస్తవంలో అవతార పురుషుని పాదధూళి చరాచరములపై గొప్ప పుణ్యం చేసుకుంటేనే గాని సోకదు నాయనా! యదార్థంగా ఆయన అడుగిడిన దేశం, ఆభూమి, ఆ ప్రదేశం చాలా ధన్యమైనవి. ఆ చరణ కమలముల యొక్క అమృత ధూళి కోసం దేవగణం ప్రతి నిమిషమూ నిరీక్షిస్తూ వుంటారు. సోదరా! అలాంటప్పుడు మన ఆంధ్రులు ఎంతటి అదృష్టవంతులలో నీవే ఆలోచించు. ఈనాటి దాశరథియైన అవతార్ మెహర్ 1954 జనవరిలో తొలిసారిగానూ 1955 ఫిబ్రవరి మధ్యలో రెండవసారిగానూ ఆంధ్రలో కొంత భాగమే పర్యటించి పునీతం కావించారు.

అవతార పురుషుని దర్శనం ప్రాప్తించడంతో జపతప జ్ఞాన వైరాగ్యాది సకల సాధనలు సఫలమవుతాయి. వాస్తవంగా సమస్త సాధనలకు ఫలితం భగవద్దర్శనమే కదా; భరద్వాజముని శ్రీరామచంద్రుని దర్శిస్తూ అన్నాడు గదా;

ఆజజ సుఫల్ తపు తీరథ్ త్యాగూ | ఆజజ సుఫల్ జప్ జోగ్ బిరాగూ ||

సఫల సకల సుభ సాధన సాజా | రామ్ తుమహి 'ఆవలోకత్' ఆజజా |

Page:21

లాభ్ అవధి సుఖ్ అవధి న దూజీ | తుష్టారే దరస్ ఆప్ సబ్ పూజీ ||

దర్శన మాహాత్మ్యం సిద్ధించడానికి ఇంకా అధికంగా చెప్పవసినదేముంది? భరద్వాజుని వంటి ముని 'అవతార సందర్శనం కంటే మించిన వేరొక లాభంగానీ వేరొక సాఖ్యంగానీ లేదు' అని చెబుతున్నాడు.. ఇక్కడ భరద్వాజుడు భగవంతుని సగుణోపాసన యొక్క ప్రభావాన్ని వర్ణిస్తూ ఉంటే వేరొక వంక 'శివకాక భుశుండి' అను ఒక కవి శ్రీరాముని బాహ్య రూపాన్ని దాచి నిర్గుణోపాసనలోనే ఏ విధంగా లీనమై నాడో చూడు.

పరమానంద ప్రేమసుఖ పూలే | బీధిన్త ఫిరహి మగన్ మన్ భూలే ||

రఘుదూతల ప్రకటనలు భరద్వాజుని ప్రకటనలతో సరిపడి ఉన్నాయి. సీతా కల్యాణం జరిగి, తిరిగి వచ్చిన తరువాత వారు భరద్వాజునితో ఇలా అంటున్నారు.

ఆజ సుఫల్ జగ్ జనము హమారా | దేఖి తాతే బిదుబదన్ తంహారా||

జేదిన్ గప తుష్టహి బిను దేఖే | తే బిరంచి జని పారహి లేఖే||

దర్శన విచిత్రం ఏమిటంటే - ప్రభువు దర్శకుల వైపు తన కరుణా దృష్టిని సారించినా, లేక దర్శకులే ప్రభువు వంక చూచినా, అది అంతా పరమపదాధికారమే అవుతుంది.

జడచేతన మగ్ జీప్ ఘనేరే | జే చితయే ప్రభు జిన్త ప్రభు హేరే ||

తే సబ్ భ ఏ 'పరమపద్' జోగూ | భరత్ దస్ మేటా భవ రోగూ||

చేతనములు పరమపదాధికారం పొందుటలో సందేహం దేనికి? కానీ సమస్త జడపదార్థములు సహితం చేతనముల వలె అట్టి అధికారాన్ని పొందడమే విలక్షణం!

విన్నావా? అవతార మహిమ! అవతార పురుషునికి అనుగ్రహం వస్తే తన క్రీగంటి చూపుచే లిప్త మాత్రంలో జడ పదార్థానికి కూడా మోక్షాన్నివ్వగల సర్వాధికారం వుంది సోదరా!

అల్లాగే యీనాటి రఘురాముడైన అవతార్ మెహర్ అనుగ్రహిస్తే, సృష్టికంతకూ ముక్తిని ప్రసాదించగలరు. ఐతే, ఆ విధంగా ఎప్పుడూ చేయరు. కానీ ఆయన మనలను కటాక్షించాలి అంటే, మన అర్హతానర్హతలతో నిమిత్తం లేదు. పాప పుణ్యాలతోను నిమిత్తం లేదు. సంస్కార భారంతోను నిమిత్తం లేదు. కాలంతోనూ నిమిత్తం లేదు. ఈ లోకంలో పతితునిగా, పాపాత్మునిగా ఎంచబడే ఒక సాధారణ మానవుని సహితం క్షణంలో భగవంతుని చేయగలరు. కాని అనాది ఆదియందు తానేర్పరచిన దైవ విధానాన్ని తానే అతిక్రమిస్తారా? క్రమానుగతంగా, అనుభవపూర్వకంగా పొందిన పరిపూర్ణత్వం (ముక్తి) పూర్వం తనవలె మాయాబద్ధులైన మరొకరిని ముక్తులను చేసేందుకుగల అధికారాన్ని సిద్ధింపజేస్తుంది. అనుభవం లేకుండా పొందిన మోక్షం ప్రయోజనం లేదు.

Page:22

చూడు. నీవు ఇచ్చట విమానం ఎక్కి హాయిగా ప్రయాణించి వేలాదిమైళ్ళ దూరంలోనున్న అమెరికా చేరావనుకో, ఆ వ్యోమయానంలో నీకు ఏం అనుభవం వుంది? అలా కాకుండా భూయానం, సముద్రయానంచేసి అమెరికా చేరినట్లైతే దానిలో చాలా అనుభవాన్ని పొందుతావు. కష్టసుఖాలు చవిచూస్తావు. పాపపుణ్యాలు కళ్ళ చూస్తావు. ఈ విధమైన ద్వైతానుభవాలను ఎన్నింటితోనో ఏకీభవిస్తావు.

విద్యార్థి దశలో ప్రతి తరగతి, కష్టించి చదివి ఉత్తీర్ణుడవుతూ క్రమంగా బి.ఎ. ప్యాసయితే చదువు యొక్క లోతుపాతులు, కష్టం, రుచి, అనుభవం బోధపడతాయి. అప్పుడతడు తనవలె ఇంకొకరిని బి.ఎ. యందు కృతార్థుడగునట్లు చేసే సత్తా కలవాడవుతాడు. ఇది కూడా అంతే నాయనా !

నిజంగా దృష్టిగోచరమైన యీ సృష్టి(మాయ) మనకు ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధినిచ్చి మోక్షార్హతను కలిగించుటలో ఎంతగానో సహాయపడుతోంది. అందుచేత బాబా తన సృష్టిని (మాయను) మన మేలుకోసమే పోషిస్తున్నారు. ఒక్కసారిగా యావత్తు సృష్టికే మోక్షాన్నిస్తే, నాటితో ఆయన యొక్క మాయ లీలాఖేలనం సమాప్తమే ! ఆదే మహాప్రళయం అవుతుంది. వాస్తవంలో భగవంతుడే యీ సృష్టిరూపంలో అనుభవపూర్వకంగా తన ఎటుకలేని దివ్యత్వాన్ని ఎటుకతో తెలిసికుంటున్నాడు. (అంటే, దేవుడే మానవుడై , నిర్మావస్థకుదిగి ఆ మానవరూపంలోనే తిరిగి ఎటుకగల దివ్యత్వాన్ని పొంది, దేవుడౌతున్నాడన్నమాట.) కాబట్టి యీ సృష్టి మాయయే తొలిగా అజ్ఞానాన్ని కలుగజేసే తదుపరి తానే మనలను మెల్లిమెల్లిగా విడిచి పెట్టి దూరంగా తొలగి, మనలను దేవుణ్ణి చేస్తోంది. ఇప్పుడే మనకు యథార్థమైన విజ్ఞానం కలుగుతుంది. ఇదే సత్యానుభూతి.

కనుక యీ మాయను సృష్టించడంలో బాబా, బ్రహ్మయై, దాన్ని పోషించడంలో విష్ణువై, తొలగించడంలో మహేశ్వరుడౌ తున్నారు. ఈ త్రిమూర్తులు నిజంగా స్వరూపాలు కాదు. దేవుని సృష్టి కార్యక్రమంలో మూడు అంశాలు.. సృష్టికి ప్రారంభరూపమైన శిలతో, మాయ బయలుదేరి, క్రమక్రమంగా మానవరూపం వరకు అభివృద్ధిజేసి, పునర్జన్మ క్రమంలో అట్టే నిలిచివుండి ఆధ్యాత్మికయానంలో మెల్లిమెల్లిగా లోపలికి (పరమాత్మలో) చొచ్చుకు పోతోంది. ఇవే మాయయొక్క త్రివిధాంశాలు. ఈ త్రివిధాంశాలనే, త్రిమూర్తులుగా భావించుకున్నాం . దీన్నిబట్టి, వీరి ముగ్గురికంటే అవతార పురుషుడు అధికుడని యిప్పుడు నీవు గ్రహించావా ?

బాబా రానంతవరకు మన బ్రతుకు ఎలావుందంటే, ఆధ్యాత్మిక సత్యాగాని, సత్యానుభవంగాని లేని అంధుడు, అజ్ఞానంలోనున్న మరో అంధుడికి దారి చూపించుతూ వున్నట్లయింది.

బాబా అవతరించి, యీ ఇద్దరి గుడ్డివాళ్ళను సత్య (ప్రేమ) మార్గానికి మళ్ళించి తిన్నని మార్గం (ప్రేమ) చూపించారు.

Page:23

సరే, అసలు విషయం మరిచాను. ఏమంటే - ఆటవికులైన భిల్లులు, చెంచులు, కోయలు మొదలైన కిరాత స్త్రీలు రామానుజుడైన భరతుని దర్శించి, ఎన్నిజన్మల యొక్క పుణ్యవశంచే భరతుని దర్శనభాగ్యం లభించిందో. వాళ్ళకు తెలిసింది కాదు. అప్పుడు వారు ఆనందపరవశులై యీ విధంగా చెప్పారు.

బసహీ కుదేస్ కుగావ్ కుబామా | కహ యే 'దరస్' పుణ్య పరినామా||
అస ఆనంద అచిరజు ప్రతిగామా| జను మరుభూమి కల్పతరు జామా||
భరత సరిన్ కో రామ్ సనేహీ | జగుజపరామ్ రాము. జన్ బేహీ ||

సోదరా! విన్నావా ? ఈ రామదర్శనమహిమ. దీన్ని తులసీదాసు ఎంత చక్కగా వర్ణించాడో ! ఆ కిరాత స్త్రీలు భరతుని దర్శించే, పై విధంగా, అన్నారుగదా ఇంక రామ దర్శనంతో వారేమై పోతారో ఊహించు. సరిగ్గా మన ఆంధ్రులు బాబాను 'దర్శించడానికి' పూర్వం ఇలాంటి సన్నివేశమే జరిగింది. 1952 లో బాబా విదేశపర్యటనకై అమెరికా వెళుతూ తన ఆంతరంగిక మండలి సభ్యులైన 'ఈరచ్', 'పెండు' అనే ఇద్దరు మహానియులను ఆంధ్రకు పంపించారు. వీరు సరాసరి తాడేపల్లిగూడెంలోనే కాలు పెట్టారు. రెండు సమావేశాలు ఏర్పాటుచేసి బాబాను గురించి తెలియజేశారు. తరువాత నిడదవోలు, అచ్చట నుండి ఏలూరు కూడా వెళ్ళియిలాగే అచ్చట కూడా ప్రసంగించి, ఆంధ్రదేశం యొక్క ఆధ్యాత్మికవాతావరణాన్ని బాబాకు తెలియజేశారు. వీరిద్దరూ అసాధారణ ప్రజ్ఞావంతులు. ఒక అవతార పురుషునికి శిష్యులైనవారు ఎంతటివారంటావు? ఆంధ్రులు తొలిగా వీరికే ఆకర్షింపబడ్డారు. అసలు వీరి రాకయే మహద్భాగ్యమని ఆంధ్రులు ఆశ్చర్యపడ్డారు.

సోదరా! వర్తమానయుగ రామావతారం (బాబా) తన నిండు కొలువులో ఒకప్పుడొక సందర్భంలో తానే 'రాముణ్ణి' స్వయంగా వెల్లడించారు. ఒక బాబా భక్తుడు బాబాను ఏమని గానం చేశాడు?

తుమహీ బనే గిరిధర్ మీరాకే సూరదాస్ కే శ్యామ్ ||

నరసి కే ధే సామలియాతుమ్ తులసీదాస్ కే రామ్ ||

బాబా దర్శనభాగ్యం లభించక, బాబా రూపచిత్రాన్ని మాత్రమే చూచుకుంటూ ఒక భక్తుడు ఏమన్నాడు? "ఈయనకు గల ఇంత సౌందర్య మాధుర్యం మరొక ఏరూపంలోనూ ప్రాప్తించదు" అన్నాడు.

సకల అలౌకిక సుందరతాఈ ||

కహి న జాఇ మన్ హి మన్ భాఈ ||

బాబా ఆంధ్రావనిలో (కొంత ప్రదేశం వరకు మాత్రమే) బహిరంగ దర్శనాలిచ్చి, వేలాది స్త్రీపురుషుల జీవితాలను ధన్యం చేశారు. అరణ్యవాసంలో శ్రీరాముని సందర్శించి, ఎంతటి భాగ్యవంతులమని ఆనందించి, ఆ సంతోషాన్ని భరించలేక అశ్రుబిందువులు రాల్చిన కిరాత స్త్రీలవలె, మన ఆంధ్ర ప్రజానీకం

యీ రఘురాముని (బాబా) దర్శనభాగాన్ని పొంది ధన్యులైనారు. దర్శనభాగ్యమేకాదు, మానవులకు ఒక్క భగవంతుడు మాత్రమే యివ్వదగిన భగవత్ప్రేమ ప్రసాదాన్ని, పండ్ల రూపంలో ప్రతి ఒక్కరికీ పంచియిచ్చారు. అది, స్వీకరించిన వారి అంతర్యస్థితులనుసరించి తన ప్రభావాన్ని ప్రదర్శించింది.

Page:24

దర్శించిన ప్రతిచోటా, భక్తులు తమ మందిరాలకు రమ్మని ఆహ్వానిస్తే, ప్రభువు రాననలేదు. ఎందుచేత ? భక్త పరాదీనుడు, దయామయుడు కాబట్టి, సర్వాలంకృతమైన శ్రీమంతుల భవనాలనూ దర్శించారు. చెత్తతో రొంపితో, సూకరములు దొర్లుతూ వుండే మనకంటికి అసహ్యకరంగా కన్పించే దరిద్రనారాయణులైన అస్పృశ్యుల పూరిండ్లనూ దర్శించారు. ఆయనకు అందరూ సమానమే. ఆయన ప్రేమలో హెచ్చుతగ్గులులేవు. సర్వ హృదయాంతర్వర్తి గనుక, శ్రీమంతులలో శ్రీమంతుడు, దరిదులలో కడుదరిదుడు. రారాజులకు రాజు.

ఇంక లోకంలో పతితురాలుగా చూడబడే ఒక భక్తురాలింటికి ఆహ్వానించకుండానే ఆమె పర్లకుటీరంలో హఠాత్తుగా ప్రవేశించారు. నులకమంచం మీద కూర్చున్నారు. “బాబా నాయింటికి వస్తారా ? నేను దీనురాలినికదా!” అని ఆమె దుఃఖించి, ఆ ప్రేమ వ్యధతో నిరాశజెంది పూరుకుంది. అదే సమయంలో బాబా ఆమె గృహాన్ని పావనం చేశారు. భక్తుల ప్రేమహృదయాల్లో ఆయనకు నివాసస్థానాలుగదా! ఈయన వస్తాడని ఆమెకు తెలియనే తెలియదు. ఈ రఘు రాముడు తన పూరింటిలో ప్రవేశించగానే తొట్టుపడి, ఏమి చేయడానికి తోచక ఆనంద ఆశ్చర్యాలతో చిందులు తొక్కుతూ పిచ్చిదానివలె భోరున ఏడ్చింది. ఈ భక్తురాలి ఏడుపు నీకు అర్థం అవుతుందా? నీకు ఎలా అనుభవానికొస్తుంది? ఇలా ఏడ్చే భాగ్యం ఆమెకు ఎన్నోయుగాలకు సంప్రాప్తించింది. ఆ ఏడుపు ఎవరికీ అర్థంకాదు. అలాంటి మరొకరికి మాత్రమే అర్థమవుతుంది. ఇది ఆత్మజాగృతికి నాంది అని చెప్పవచ్చు. అందరికీ తన ప్రేమను ఇచ్చారు. ఇచ్చిన వారి ప్రేమను స్వీకరించారు. ప్రేమ శూన్యమై పోయిన ఈ విపరీత పరిస్థితిలో తాను ప్రేమ ప్రదానం చేయడానికి అవతరించారు. “అన్నీ వున్నాయిగాని ఐదవతనం ఒక్క టే తక్కువ” అన్న సామెతగా మనకు వాస్తవమైన ప్రేమతప్ప అన్నీ సరుకులూ ఉన్నాయి.

పీలిచినభక్తుని ఇంటికి ఒకసారి వెళ్ళారు. అసలు పిలుద్దామనే ఉద్దేశ్యంలేని ఒక భక్తునింటికి రెండుసార్లు వెళ్ళి ఆతన్ని సంతోషపరచారు.

రమ్మన్నచోటికి వచ్చారు, పెట్టిన పదార్థం భుజించారు. వేసిన ప్రక్క పై శయనించారు. తనకై సిద్ధపరచిన ఫలహారాన్ని కొంతతీసి స్వహస్తాలతో, తల్లి బిడ్డకు తినిపించినట్లు తినిపించారు. ఇలాంటి సన్నివేశాలు ఆంధ్రలో ఎన్నో జరిగాయి. వీటన్నింటినీ నేను ఎలావర్ణించను? వర్ణిస్తే కర్ణానందంగావుండే సంతోషిస్తావేగాని, నోదరా! అనుభవం ఎలా చేకూరుతుందయ్యా ? ఒక్క భగవత్ప్రేమ మినహా మిగిలిన అన్నిరకాల ప్రేమలు అసత్యాలే నాయనా!

Page:25

ఈ విధంగా భక్తగృహాలను దర్శించడంలో బాబా ఆచరణరీత్యా మనకు బోధించిన విశేషం ఏమిటి ? “దేవునికి, పేద -సాద, పాపాత్ములు -పుణ్యాత్ములు, స్పృశ్యులు -అస్పృశ్యులు, పావనులు -పతితులు అందరూ సమానమే. తాను వారందరిలో ఆత్మస్వరూపుడై యున్నాడు. నేనుకూడా అంతే. ఈ భేదభావం మీకేవున్నది గాని దేవునికి లేదు” అన్నట్లుగా, అందలి సత్యాన్ని మనంతట మనం స్వయంగా గ్రహించేటట్లు చేశారు. సద్గురువునకు చేతలు ప్రధానంగాని, మాటలతో పనిలేదు. వేదాంతులకు, మాటలుమాత్రం మూటలు, చేతలు మాత్రం నీటిపై వ్రాతలు.

ఆనాడు కుచేలునికి సకలోపచారాలు చేసి పాదపూజచేశాడు కృష్ణుడు అంటే ఆ ఆచారం యిప్పుడు మాత్రం పోయిందా ? మస్తులనబడే అవధూతలను స్వయంగా చేరదీసి వారలకు తానే సకలోపచారాలు చేశారు బాబా. అది ఆయన ఆంతరిక కార్యక్రమం.

ఇంక ఆంధ్రదేశంలోనేకాక, 1955 నవంబరు మెహరాబాద్ సహవాస్ సందర్భంలో పేదల పాదములు తాను స్వయంగా కడిగి, తుడిచి, వారి పాదములపై తన శిరస్సు నుంచి మ్రొక్కి, దక్షిణయిచ్చి పంపించారు బాబా. భగవంతుడు ‘దీనబాంధవుడు’ - ‘పతితపావనుడు’ అనడానికి యింతకంటే ప్రత్యక్ష నిదర్శనం ఏం కావాలి ? ఈ పాదపూజ రూపంలో వీరందరి భారాన్ని కొంత తనపై వేసుకున్నారు. ఆధ్యాత్మికంగా వారలను తేలిక చేశారు. ప్రగతిని కలిగించారు. .

ఇదిచూచి ఆధ్యాత్మికంగా అనర్దులైనవారెవరైనా ఇలా చేస్తే, అది ‘పులిని చూచి నక్క వాత పెట్టుకున్నట్లవుతుంది’. ఒళ్ళంతా కాలీ చర్మం ఊడి చివరకు చావు దాపరిస్తుంది. అలాగే తమ సంస్కారభారాన్నే మోయలేకుండా వుంటూ మరొకరిభారాన్ని కూడా తాము వహించడమౌతుంది.

నిజం తెలియక, కొంతమందికంటే తాము అధికులమనే భావంతో ఇతరులను ఆశీర్వదించటంలో వచ్చే ఆధ్యాత్మిక ప్రమాదం కూడా ఇదేనన్నమాట.

ఈ పాదపూజ విషయంలో బాబా స్వయంగా అన్నారు కదా! “నేను యీ దీనమానవ సేవ ఆడంబరం కోసం చేయడం లేదు. యథార్థంగా నాకు వారిపై వుండే ప్రేమచేతనే చేస్తున్నాను. ఆ సమయంలో నేను వారి స్థితిలోనే వుంటున్నాను” అన్నారు. ఇదే అవతరించడం అంటే అర్థం. ఈ విధంగా నిమ్నావస్థకుదిగి, ప్రతివారి చైతన్యంలో భాగస్వామియై సహాయం చేస్తున్నారు.

మరోవిధంగా చూస్తే, బాబా పరమాత్మయై యుండి, వారిలో ప్రత్యేకాత్మ రూపంగా నిండివున్న తనకే నమస్కరించుకుంటున్నారు. అనగా బాబా, ఒకవంక దేవుడై అద్వైతానుభూతిని, అదే సమయంలో వారిలో నిర్ముక్తునిగానుండి, ద్వైతానుభూతిని పొందుతూ వున్నారన్నమాట.

Page:26

దీన్నిబట్టి, సమస్త కార్యాలకు తానే కర్త అనే సత్యం బోధపడుతోంది. రాజకీయ నాయకులలో వుండి బౌతికంగానూ, సద్గురువులు, జీవన్ముక్తులలోనుండి ఆధ్యాత్మికంగానూ లోకాన్ని పాలిస్తున్నారు. అతడే కర్త. అతడే భర్త. అతడే హర్త. సర్వకర్తృత్వం ఆయనదే.

ఉత్తరప్రదేశ్, మధ్యప్రదేశ్, గుజరాత్, ఆంధ్రప్రదేశ్ లో ఎక్కడైతే బాబా దర్శనకార్యక్రమాలు జరిగాయో, అక్కడ శ్రీరామదర్శనంలాంటి ఉత్సవం, అదే ఉల్లాసం, అదే అభిలాష, అదే భావం, అదే ఆనందం ప్రత్యక్షమై నాయి. ప్రతి వ్యక్తి నమ్రశిరస్సుడై, ఈ యుగపు రఘురాముని కళ్ళారా దర్శించాంగదా! అని ఆత్మానందభరితులైనారు. ఆనందాశ్రులతో స్వాగతం యిచ్చారు. దుఃఖాశ్రులతో వీడ్కోలిచ్చారు.

ఈ దృశ్యాలను వర్ణించిన కవితా వాణి కూడా ధన్యత గాంచినది. వివిధ కళారాధకుల ఉపాసనాలక్ష్యం సిద్ధించింది. కళాసిద్ధులై నారు. గాయకులు భగవంతుని ‘నాదబ్రహ్మం’ గా ఉపాసించి, బాబా దివ్య సాన్నిధ్యంలో గానంచేసి, ఆయనను ఆనందపరచి ఆయనచే ఆశీర్వాదంపబడి సిద్ధిని పొందారు. కవులు దేవుని ‘వాఙ్మయ బ్రహ్మం’గా ఉపాసించి, బాబాసన్నిధిలో బాబాను కీర్తించి – తమ కవితా వాణిని సిద్ధింపచేసుకున్నారు. చిత్రకారులు ఆయనను ‘రూపబ్రహ్మం’గా వుపాసించి తమ కళా నైపుణ్యాన్ని ప్రదర్శించి ఆ కళా తపస్సును బాబా దివ్యచరణాలకు అంకితం చేసి, మెప్పును పొంది సిద్ధహస్తులై నారు. నాట్యాదారులు, ఆయనను చైతన్య బ్రహ్మం’గా వుపాసించి బాబా ఎదుట నృత్యం చేసి సిద్ధిని పొందారు. ఈ లలితకళలు బాబాలోంచే ఉద్భవించాయి. తమను ఉపాసించుటద్వారా వారలను ఆ విశ్వశిల్పికి (బాబా) అప్పగించాయి. నేటితో ఆకళ ప్రయోజనం నెరవేరింది. ఆ కళాకారులు తమ తమ కళలో పరిపూర్ణతను జెంది “అహం కళాస్మి” అన్నారు.

Page:27

మెహర్ బాబా – ప్రేమతత్వం

నోదరా! అవతార దర్శన మహిమను గురించి విన్నావుగా ! సరే, పోయిరా.

ప్రేమతత్వమే మెహర్ బాబా అవతారతత్వం . బాబాది ప్రేమతత్వమని ఆయన పేరే చెబుతోంది. ‘మెహర్’ అంటే దీవ్య ప్రేమ అని అర్థం. ‘బాబా’ అంటే ఆ దివ్య ప్రేమకు తోడ్పడి అని అర్థం. పేరునుబట్టికాక, ఆ దివ్య మంగళ తేజస్వరూపాన్ని బట్టికూడా తలకిస్తే, ‘భగవంతుడు అనంత ప్రేమసాగరుడు’ అనే స్థిరలోకోక్తి తన యథార్థతను ఋజువు పరుస్తోంది.

ఇంక స్వరూపమా ! మనోహరమైన మోహనాకారం. ఇచ్చట మనోహరశబ్దం శృంగారలీలల్లో ప్రేయసీ - ప్రియుల మధ్య ప్రయోగింపబడే మాదిరిది కాదు, మనస్సును పూర్తిగా హరింపజేసి పరమాత్మానుభూతిని కలిగించే ఆధ్యాత్మిక ప్రయోగం, అట్టి మనోహరుడే అవతార్ మెహర్.

ఈ మోహనాకారం, మనస్సులనుగాక సర్వాత్మలనాకర్షించి మోహింపజేస్తుంది. మన హృదయాలపై ఆధ్యాత్మిక ప్రభావాన్ని కలుగజేస్తుంది.

పౌరాణిక సాహిత్య గ్రంథాల్లో, భగవత్స్వరూపాన్ని వర్ణించిన వర్ణనలను ఆధారంగా జేసికొని భగవంతుడనే వాడిలా ఉండాలి గదా! అనే నోశ్చితాభిప్రాయాన్ని ఏర్పరచుకొని, వారి అంతరంగంలో వారివారిబుద్ధి నిర్ణయమైన ఒక రూపాన్ని చిత్రించు కుంటారు సాధకులు.

అట్లాగే చిత్రకారులు, శిల్పులు, పౌరాణిక యుగంనాటి రామకృష్ణాద్యవతారాలను, బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వర త్రిమూర్తులను, ఒక ఉత్తమమైన శైలిలో లలితంగా, మార్దవంగా, సౌందర్యరసం తోణికిసలాడేట్టు సృష్టించారీ కళాశ్రేష్టులు. ఆ చిత్రలేఖనంలో, ఆ శిల్పంలో వీరు, సామాన్య మానవాకృతులకు, రాక్షస స్వరూపాలకు, దేవతా స్వరూపాలకు, ఋష్యాదులకు, సర్వోత్తముడైన భగవత్స్వరూపానికి, రూపభేదం కనపరిచారు. వాటినిబట్టి చూస్తే, ఆచిత్ర శిల్పాకృతులు వాటివాటి ఆంతర్య స్థితులను స్పష్టంగా

చూపిస్తాయి. ఇందు ఆధ్యాత్మిక తరతమస్థితుల ధరాతలాలను వ్యక్తం చేసేందుకు పై మూర్తులను భిన్నభిన్నంగా కళాకారులు సృష్టించారు.

కానీ చిత్రాలు, శిల్పాలు వాటివాటి ఆంతర్యస్థితుల్ని తెలియజేసినట్టుగా, ఈ భిన్నాకృతులు మానవుల్లో ఆంతర్యస్థితుల్ని ప్రదర్శించలేవు.

భౌతిక స్వరూపాన్ని బట్టి మానవుల స్థితిగతులను నిర్ణయించడం బహుకష్టం. ఆంతర్యస్థితి భౌతిక రూపంతో తెలియబడదు. కానీ ఇందుకు భిన్నంగా అవతార పురుషుని దివ్యస్వరూపం, భగవంతుని సర్వోత్తమస్థితిని తెలియజేస్తుంది.

Page:28

భగవంతుని సగుణ రూపాలంకృతమైన చిత్రశిల్పాదుల మీదనే మనస్సును లగ్నపరచి నిర్గుణ పరమాత్మను ఆధాదించడంలో భగవంతుని అస్తిత్వం ధృవపడుతోంది, నిజమైన ఆరాధనలోని సత్యం మరుగుపడి, చిత్రశిల్పాదులతో

కూడిన భగవత్స్వరూపాలను ఆరాధించే మిథ్యాస్వరూపం రానురాను మరింత బలపడి శిలానిర్మితమైన ఆలయా లేర్పడ్డానికి దారితీసింది. దీనివల్ల సాధకులలో భగవంతునియందు బలమైన విశ్వాసం, లక్ష్యం మాత్రమే ఏర్పడ్డాయి. ఇది సాధకుని ప్రారంభదశ. ఇది ఆధ్యాత్మిక సాధన అనిపించుకోదు.

సాధకుడు తన యిష్టం వచ్చిన నామంతో యిష్టమైన రూపాన్ని కల్పించుకొని, అనేక రీతులుగా భగవంతుని ధ్యానిస్తున్నాడు. కళాకారులు తమతమ కళాస్వరూపాలనే భగవత్స్వరూపాలనే విశ్వాసంతో, కళారాధనే ఈశ్వరారాధనని, తద్వారా నిర్గుణ బ్రహ్మాన్ని ఉపాసిస్తున్నారు. ఇదింతా ఒక విధమైన సగుణారాధన. ఏవిధంగానైనా సాధకునికి, భగవంతునిమీద భక్తి విశ్వాసాలే కుదిరాయి గాని, భగవంతుని యందు ప్రేమభావం ఏర్పడలేదు. ఎందుచేత ? భగవంతుని ప్రేమించ గలిచే ప్రేమ భావం చిత్ర శిల్పాకృతులు గాని, స్వరూపవర్ణనలుగాని సాధకునికి కలిగించ లేవు. జగన్మోహనాకారమైన దివ్య స్వరూపంతో, భగవంతుడు మానవుడై అవతరించినప్పుడు, అట్టి అవతార స్వరూపంలోనున్న భగవంతుడే, భగవంతుని ప్రేమించగల ప్రేమను సాధకునిలో జాగరితం చేస్తాడు.

అసలు భగవంతుడు ప్రేమస్వరూపంతో భూమికి అవతరించకపోతే, భగవంతుడున్నాడనీ, భగవంతుడు దయా సముద్రుడనీ, విశ్వసించే విశ్వాసాలకు ఆధారం ఏది? భగవంతుని సగుణ రూపాన్ని దర్శించడం ఎలా? షష్టమ చైతన్యభూమికలో సత్పురుషులు సర్వత్రా దర్శించే స్వరూపం వేరు. అది యథార్థదర్శనం.

ఒక్క సంగతి. అవతారపురుషుని దివ్య సౌందర్యాన్ని దర్శించనంతవరకు, వివిధ రూపాలద్వారా ఆరాధించే సగుణారాధన కన్న సజీవంగా మానవులలో మానవుడై మానవునివలె ఆహార విహారాదులను కలిగి అన్నపానీయాలను సేవిస్తూ మానవునివలె కష్టాలనుభవిస్తూ మానవుల మధ్య సంచరిస్తూన్న భగవంతుని సగుణ రూపాన్ని ప్రేమిస్తే సాధకుని చిరకాల వాంఛితమైన సత్యసంకల్పం నెరవేరి పరమసత్యం హస్తగతమై , ప్రేమతత్త్వంలో తన వ్యక్తిత్వాన్ని పూర్తిగా కోల్పోయి అవతారపురుషుని దివ్య ప్రేమసాగరంలో లీనమై తానే తుదకు ప్రేమసాగరుడౌతాడు. ఇంతటితో యీతనికి అనంతత్వం ప్రాప్తించింది, ఇదే మానవుని చరమ లక్ష్యం, ఇదే సర్వప్రాణులకు గమ్య స్థానం. అవతార పురుషుని ప్రేమించడమే భగవంతుని ప్రేమించుట.

ఐతే, భగవంతుని ప్రేమించగలిగే ప్రేమ, సాధకుని ఆధ్యాత్మిక పాత్రతను బట్టి, అవతార పురుషుని ప్రేమానుగ్రహం వలన లభిస్తుంది. దీనినే ఆత్మజాగృతి అంటారు.

Page:29

బాబా సాధకులకు అనేకవిధాలుగా ఆత్మ జాగృతిని కలిగిస్తున్నారు. కొందరికి బాబా ప్రేమ స్వరూపాన్ని దర్శించినంత మాత్రంచే జాగృతి కలుగుతుంది. బాబాతన క్రీగంటిచే చూస్తే చాలు మరికొందరికి కలుగుతుంది. మరికొందరికి తన స్వర్పచే, ఇంకొందరికి తన ప్రేమాలింగనంచే జాగృతిని కలుగజేస్తున్నారు. ఇంకా నిరుపమానమైన, నిరతిశయమైన నిర్వికల్పమైన అపార నిరతానందంచే ప్రకాశించే బాబా, మనమీద పువ్వులు జల్లినట్టుగా, మనవైపు చూచి ఒక్క చిన్న నవ్వు - నవ్వారంటే మనలో జాగృతి కలుగుతుంది. బాబా యిన్ని తరహాలుగా మన ముకుళిత హృదయాలకు గిలిగింతలు పెట్టి, వికసింపజేసి ప్రేమరసాన్ని ప్రేమి చిందింప జేస్తున్నారు. అప్పుడే సాధకునకు, ప్రేమోదయమై , ప్రేమ యొక్క రుచి తెలిసి బాబాను ప్రేమించడం ప్రారంభిస్తాడు. అప్పటి వరకు సాధకునికి భగవంతునిపై ప్రేమవినా, భక్తి విశ్వాసాలు మాత్రమే వున్నాయి.. ఈ ప్రేమోదయంతో సాధకుని జన్మ సార్థకమౌతుంది.

భగవంతుని పొందగలిగే మార్గాలు అనేకం ఉన్నప్పటికీ, సమస్త మార్గాల కాస్పదమైంది ఒక్క ప్రేమమార్గమే. ఇట్టి ప్రేమతత్త్వాన్ని ప్రత్యక్షంగా ఋజువు పరచేందుకు, బాబా తన ప్రేమ స్వరూపంతో

ఆకర్షించి ప్రేమ మార్గం యొక్క విభిన్నమార్గాలను ఆచరణ యుక్తంగా, ఆదర్శంగా చూపించి అందలి పరమసత్యాన్ని మనం గ్రహించేటట్లు చేస్తున్నారు బాబా.

బాబాను దర్శించకపూర్వం బాబా సూక్తులను విన్నదానికంటే, చదివిన దాని కంటే, వాటిని బాబా ముఖతః విన్న విశేషం గొప్పది. అలాగే బాబాను దర్శించక పూర్వం బాబా స్వరూపచిత్రాలను చూచిన దానికంటే, దర్శించిన తరువాత కలిగే మార్పు గొప్పది. దర్శన ఫలితం కంటే సహవాస ఫలితం గొప్పది. దాని కంటే ఆయన ప్రేమస్వరూపాన్ని ప్రేమిస్తూ, ఆయన ఆజ్ఞలను తప్పకుండా పాళిస్తూ, విధేయులై, తన వ్యక్తిత్వాన్ని బాబాకు అంకితంచేసి, ఆచరణరీత్యా సత్య జీవితాన్ని గడపడంలో కలిగే అనుభవం అన్నిటికంటే గొప్పది.

సరే, ఆత్మజాగృతిని కలిగించేది కేవలం బాబా భౌతికరూప సౌందర్యమేనా ! లోకంలో రూపసౌందర్యముగల స్త్రీ పురుషులు లేకపోలేదు. బాబా రూప సౌందర్యానికి అన్యుల రూప సౌందర్యానికి భూమి ఆకాశమంత భేదం వుంది. ఏమంటే - బాబా రూప సౌందర్యం అనే తెరవెనుక సచ్చిదానందమనే అనంతశక్తి, అపారాధితమైన దైవదైతన్యం, అనంతమైన దివ్యప్రేమ, అఖండమౌనం వీటన్నింటితో మిళితమైన పరమాత్మ సౌందర్యందాగి, రూపసౌందర్యంద్వారా ఆత్మ జాగృతిని కలిగించి (అంటే మన హృదయాలకు చిల్లులు పొడిచి) ప్రేమరసాన్ని ప్రవింపజేస్తున్నారు. బోధనలవల్లగాని, శ్రవణంచేగాని, మననంచే గాని, పఠనంచేగాని, ప్రార్థనచేగాని, మతాదికమైన కర్మ కాండచేగాని, సాంప్రదాయాలచేగాని, విశ్వాసాలచేగాని, ఈ ఆత్మజాగృతిని కలిగించేందుకు మాట్లాడనవసరం లేదు. శబ్ద సందేశం కంటే మౌన సందేశంతోనే జాగృతిని కలుగ జేస్తున్నారు. చల్లారిపోయిన ప్రేమదివ్యలను తన అనంత ప్రేమదివితీచే వెలిగించి ప్రేమ ప్రకాశాన్నిస్తున్నారు. ఈ ప్రేమోదయంతో క్రమంగా జ్ఞానోదయమై, సదపత్తుల అస్తిత్వం అవగాహనమై బాబా ప్రేమస్వరూపాన్ని హృదయపీఠంలో అలంకరించుకొని, మనస్సును ఆ దివ్య స్వరూపానికి అర్పించి మన జీవితాలను ఆధ్యాత్మికమార్గానికి మరలించుదాం. ఆచరణ యుక్తమైన సత్యజీవితమే, ఆధ్యాత్మిక మార్గం. బాబాను ఎంత తీవ్రంగా ప్రేమిస్తే, ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో అంత అనుభవం లభిస్తుంది.

Page:30

‘మస్తులు’ (భగవత్ప్రేమోన్మత్తులు) బాబాను ఎంతగా ప్రేమిస్తారో, 1958 నవంబరులో మెహెరాబాదు ఆశ్రమంలో ఒకరోజు ఉదయం కళ్ళారా దర్శించడం లభించింది. ఆయన మెహెరాబాదు ఆశ్రమంలో ఉండే ‘మహమ్మదు’ అను పేరు గల మస్తు. ఈ ప్రేమఘట్టాన్ని మాటల్లో చెప్పితే, వ్రాతల్లో వ్రాస్తే అనుభవాని కొస్తుందా? ఆ దృశ్యమై నా, నాటి సమావేశంలో కొద్దిమందికి మాత్రమే లభించింది. చెప్పాలంటే ఇలాంటి ప్రేమ సన్నివేశాలు అసంఖ్యాకంగా ఉంటాయి. ఇంతకూ బాబా ప్రేమరూపాన్ని ప్రేమించడం ఎలా? ఉదాహరణకు - లక్షణయుక్తమైన సుందరాంగి, శృంగార విలాసిని, సరస, మృదుభాషిణి యైన ఒక నవయువ్యన సుందరాంగిని, ఒక నవ యువకుడు చూస్తే ఏం జరుగుతుంది? అతని మనస్సు ఆమె వెంట పరుగులిడుతుంది. ఆ జవ్వని రూపసౌందర్యానికి ముగ్ధుడై, యవ్వన ప్రాదుర్భావం వల్ల కామోద్రిక్తుడై, ఆమెను భోగించాలనే కామేచ్ఛ గలిగి ఉవ్వెళ్ళారుతో సఫలీకృతుడు కావడానికి సర్వవిధాలా ప్రయత్నిస్తాడు.

తాను ప్రేమించిన ఆ యువతికోసం సర్వం అర్పిస్తాడు. వియోగాన్ని భరించలేడు. చివరకు అసువులర్పించడానికి కూడా వెనుదీయడు. ఎంతైనా త్యాగం చేసేందుకు సిద్ధపడతాడు. ఒక్క క్షణమైనా ఏకాంతంగా ఉండడానికి ఇష్టపడడు. ఆ నవయువకుని శృంగారలీలల్లో రాత్రింబవళ్లు తలక్రిందులౌతాయి. ఎంతమాత్రం ఆమె వియోగాన్ని భరించలేడు. ఆ వియోగంలో ఆమెను కలియడానికి తుఫానునైనా సరే లెక్క చేయకుండా ప్రకృతి అంధకారబంధురమైనా సరే, ప్రయాణంలో ఆకలిదప్పులను కూడా మరచిపోయి, తన ప్రేయురాలిని చూచే వరకు తహతహలాడుతూ వుంటాడు ఒకరినొకరు కలసిన తరువాత అతని మనస్సు కుదుటపడుతుంది. ఈ యువకుడు ప్రేమించేది ఆ భౌతికరూపాన్ని. ఇది కామరూపాన్ని ధరించిన ఒక విధమైన ప్రేమ. ఇతనికి ప్రేయతమ వస్తువు ఆ సుందరాంగి.

Page:31

ఈ విధంగానే యింతకంటే ఎన్నోరెట్లు అమితంగా బాబాను ప్రేమించాలి. ఇంద్రియ లాలసత్వం కామం, ఆత్మలాలసత్వం ప్రేమ. పరాకాష్ఠ జెందిన కామం చివరకు ప్రేమగా మారుతుంది. పైన చెప్పినట్లుగా, బాబా ప్రేమ స్వరూపాన్ని దర్శించామూ అంటే ప్రేమికునకు హృదయం చల్లబడి, బాబాను గాఢాలింగనం చేదామని ఆత్రతపడుతుంది హృదయం. దరిజేరడానికి సిగ్గుపడి విముఖత్వం చూపుతుంది మనస్సు. బాబాను ఆలింగనం చేయగానే శరీరంలో విద్యుచ్ఛక్తి మాదిరిగా నరనరాలకు ప్రాకిపోతుంది ఆయన దివ్యప్రేమ. కోరికలను మరపుకు తెస్తుంది. హృదయం ద్రవించి నేత్రాలవెంట బాష్పాలుగా స్రవించి వర్షిస్తుంది. అవి దుఃఖరూపంలో కనిపించే ప్రేమబాష్పాలు. అప్పుడు ప్రేమికుడు పొందే ఆనందం

ఆత్మానందం. ఇది శాశ్వత రూపాన్ని దాల్చే ఆనందం. హృదయం లోని ప్రేమరసం ఉప్పొంగి అంచులు దాటి హద్దుమీరి ఆగలేక నేత్రాలవెంట దుఃఖరూపంలో ప్రవహిస్తుంది. ఆ ప్రేమ పొంగు పోరిన మీదట ప్రేమికుని హృదయం శాంతిస్తుంది. పూర్ణ చంద్రుణ్ణి చూచిన సముద్రుడిలా బాబాను చూచిన ప్రేమికుని హృదయంలోంచి, ప్రేమతరంగాలు ఉవ్వెత్తుగా దొర్లుకొస్తాయి. అతడు బాబాప్రేమకు వశుడై విధేయుడౌతాడు.

అచ్చట ఆకాముకుడుప్రేయసి కాముకత్వంలోపడి సిగ్గు బిడియాలు వదలి సంఘాన్ని అతిక్రమించి, లోకనిందలను లెక్క చేయక ఆసుందరాంగిని కామిస్తూ ఎట్లు కామోన్మత్తుడౌతాడో, ఇచ్చట ఈశ్వరప్రేమికుడు బాబా ప్రేమలో నిమగ్నమై, కులమత సంఘ ధర్మాల నతిక్రమించి లోకనిందలకు లెక్క చేయక బాబాయొక్క ప్రేమస్వరూపాన్ని ప్రేమిస్తూ ప్రేమోన్మత్తుడౌతాడు. తను, మన, ధన ప్రాణాలనే కాక, తన వ్యక్తిత్వాన్ని కూడా అర్పించి త్యాగం చేస్తాడు. శృంగార తత్త్వం పూర్తిగా అర్థమై అనుభవంలో ఉంటే బాబాను ప్రేమించే విధానం తెలుస్తుంది. ప్రేమతత్త్వం అనుభవానికొస్తుంది. బాబా వియోగాన్ని భరించలేక ప్రేమవ్యధచే విరహతప్పుడై పోతాడు. బాబాయందుగల అమిత ప్రేమను భరించలేక నేలపై బడి పొర్లి, తన తలను బద్దలు కొట్టుకునే “అలీ అక్బర్” అనే దివ్యప్రేమికుని కళ్ళారా చూడడం తటస్థించింది. ఈయన బాబా మండలి సభ్యుల్లో నొకరు. 1952 నవంబరులో మెహరాబాదు సమావేశంలో జరిగిన సంఘటన.

బాబా మేర్వాన్ గా నున్నప్పుడు హజరత్ బాబాజాన్ వల్ల ఈశ్వరత్వాన్ని పొంది అనంత ప్రేమభరితుడై, ప్రేమవ్యధచే రాళ్ళకు, కిటికీలకు తగిలించి తలబద్దలుకొట్టుకున్నారన్న సంగతి పాఠకులకు విధితమే.

శ్రీ కృష్ణ పాత్రను శృంగార పురుషునిగా చిత్రించడంలోని అంతరార్థం ఇదే. పదహారు వేల గోపికలతో రాసక్రీడలాడే వాడంటే అర్థం ఏమిటి ? ఆ గోపికలంతా గోపికారూపంలోనున్న ‘భగవత్ప్రేమికులు’. ఈ ప్రేమికులను గోపికా రూపంలో శృంగార తత్త్వంలో కృష్ణ భగవానుడు ప్రేమించేవాడు.

గృహస్థధర్మంలో, రాధాకృష్ణుల ప్రేమ, వారి శృంగారలీలలు, భగవత్ప్రేమ యొక్క ఔన్నత్యాన్ని, బాబాను ప్రేమించే సాధకుడు గ్రహించ గలుగుతాడు. ఈతనికి రాధాకృష్ణుల పవిత్ర ప్రేమ అర్థమౌతుంది. ఏను ప్రభువు యొక్క ప్రేమతత్త్వం బోధపడుతుంది.

Page:32

‘భర్తయేదైవం’గా ఎంచి పూజించే పతివ్రతల పవిత్ర ప్రేమకూడా అంతే. పతివ్రతయైన స్త్రీ తనపతినే భగవంతునిగా పూజించడంలో తన వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోతుంది. తన భర్త సౌఖ్యాన్నే ఎల్లప్పుడూ కోరుతూవుంటుంది. ఆమెకు ఏవిధమైన ఐహికవాంఛలూ లేవు. తాను తినినా, తినకపోయినా భర్తను తృప్తి పరుస్తుంది. ఎన్ని కష్టాలకైనా ఓర్చి అమిత సహనంతో సేవిస్తుంది. నగలూ, నాణ్యలూ కావాలని కోరదు. ఆమెది స్వార్థరహితమైన ప్రేమ.

ఈ లాంటి స్థితిలో తన భర్తకే జాలికలిగి ఆమెకు ఎప్పటికీ ఏది అవసరమో తానంతట తానే తెలిసికొని ఆమెను తృప్తిపరుస్తూ వుంటాడు.

ఇట్టి పతివ్రతా ధర్మంలో బాబా ప్రేమికులు బాబాను ప్రేమిస్తే రాధాకృష్ణుల ప్రేమతత్త్వం బోధపడుతుంది.

గోపికా వస్తాపహరణరూపంలో శ్రీకృష్ణభగవానుడు గోపికాస్వరూపులైన ప్రేమికులకు ఆత్మజాగృతిని కలిగించాడు. ఇచ్చట వస్తాపహరణం దేహాభిమానాన్ని తొలగించడానికి చిహ్నం.

అవతార్ మెహర్ దివ్య ప్రేమ సమస్తసృష్టిజాలమునూ పోషించి రక్షించే ప్రేమ. అది నిత్యత్వం గలిగి తరిగిపోని ప్రేమ. తలిదండ్రులు కూడా చూపించలేని ప్రేమ, తరతమ భేదాలెటుగని ప్రేమ. ఇవ్వడమేగాని తిరిగి తీసుకోవడం తెలియని ప్రేమ. తనను నిస్వార్థంగా ప్రేమించినవారికి బ్రహ్మైక్యమునిచ్చే ప్రేమ. సమస్తమార్గాలకు, సమస్తయోగాలకు అతీతమై గమ్యస్థానమైన ప్రేమ.

Page:33

బాబా దర్బారు

శ్రీ అవతార్ మెహర్ బాబా అప్పుడప్పుడు తమ పురాతన ఆశ్రమమైన మెహరాబాదులోగాని, లేక ఇతర స్థలాల్లోగాని తమ శిష్యుల్ని, భక్తుల్ని, మరి ప్రేమికుల్ని, తమయొక్క ఆధ్యాత్మిక కార్యం నిమిత్తం ఒక్కసారిగా పిలుస్తూంటారు. ఆ దర్బారుల్లో అప్పుడప్పుడు బాబాప్రేమికులైన భారతీయులు, అప్పుడప్పుడు విశ్వమందలి విభిన్న దేశీయులైన బాబాప్రేమికులును సమావేశం అవుతూ వుంటారు.

తరచు ఎవరికైతే ఆ దర్బార్లో పాల్గొనే సాభాగ్యం లభిస్తుందో, వారు మాత్రమే ఆ దుర్లభమైన పరమ మహాత్వపూర్ణమైన ఆ దర్బార్ ప్రయోజనాన్ని అనుభవించగలుగు తున్నారు.

ఆ దర్బార్లో అందరికీ కూడా బాబా యొక్క విశ్వాత్మ, ప్రకటితమయ్యే శోభ కనిపిస్తుంది, లేక నానాత్వం యొక్క భ్రాంతిరూపం అనే పరదా తొలగి ఏకత్వదర్శనం, తమతమ పాత్రానుగుణ్యంగా లభిస్తుంది. “నీవు ఎవరో అదే నేను” అని అక్కడ అనుకోవడమే వుండదు సరిగదా, దానియొక్క ప్రత్యక్షానుభవం కలుగుతుంది. అచ్చట ఒక్క భారతీయులేకాదు, ప్రతిదేశం, ప్రతిజాతి, ప్రతిరంగు ప్రతిధర్మానికి - సంబంధించిన వారంతా, సమావేశమై ఒక్క కుటుంబ జీవితం గడుపుతూ వుండే ప్రజల ఆత్మీయత యొక్క శాశ్వత రూపాన్ని దర్శిస్తూ వుంటారు, అప్పుడక్కడ అందరినోటా, “వసుధైవకుటుంబకమ్” అనే మాటే వచ్చేస్తుంది. అంటే - యావత్ప్రపంచం మన యొక్క కుటుంబం అన్నమాట. ఈవిధంగా, అచ్చటికి చేరుకోగానే అందరూ సమస్త ప్రాపంచిక ఆడంబర భేదాలను త్యజించి, బాబాయొక్క ప్రేమదాయలో పూర్తిగా ఒక్కటై పోతున్నారు. దాంతో, ఒక అఖిల విశ్వాత్మక కుటుంబం యొక్క స్వతసిద్ధమైన అస్తిత్వం ఏర్పడుతోంది. అదే అందరికీ అసలైన కుటుంబం అనేది తెలిసొస్తోంది.

ఆ దర్బార్లో ప్రవేశించగానే మాయాజాలం దగ్గరమై పోతుంది, స్వార్థాంకురమే వుండదు. మతమనే కృత్రిమగోడలు కూలిపోతాయి. మరి ప్రాపంచికమైన వర్ణం, జాతి, భాష, ప్రదేశం మొదలైన భేదాలుగాని, లేక రాజకీయ ఆర్థిక స్వార్థంగాని, లేక సామాజిక సాంస్కృతికభిమానం మొదలైన ఆటపోటులుగాని ఏమీ వుండవు. ఈ విధంగా విశుద్ధ ఆధ్యాత్మిక భూమికలో కేవలం మానవత్వమే వుండిపోతుంది. అందులో కల్పిత వ్యావహారికం ఏకొంచెం కూడా వుండదు. మరి విద్వాంసుడు - మూర్ఖుడు అనిగాని, చిన్న - పెద్ద అనిగాని, ధనికుడు - దరిద్రుడు అనిగాని, జ్ఞాని - అజ్ఞాని అనిగాని భేదమేవుండదు. ప్రతివారూ నిరంతరం ప్రేమసాగరంలో మునుగుతో వుంటారు. సేవించడమే అక్కడస్వాభావికం అయిపోతుంది. దాంతో ప్రతి ప్రేమికుడు కూడా, అందరినీ తనవలెనే, అంటే - అందరూ తానే అన్నట్లు చూస్తూ వుంటాడు.

Page:34

ఇంకో సంగతి. ఈ ఆధారం పై ప్రతివారు రెండోవారికి అభివృద్ధి కలిగే తరుణాన్నివ్యగోరుతూ వుంటారు. పరాయివాళ్ళ కార్యభారాన్ని తన కార్యంగానే భావిస్తూ వుంటారు. స్వార్థానికి స్వస్తిజెప్పి పదార్థాన్ని కోరడమే అక్కడి వాతావరణ ప్రభావం. అచ్చట బాబాను, “భగవంతుడు సర్వవ్యాపకుడు” అనే సత్యమును బాబా సమక్షంలో ప్రత్యక్షంగా చూస్తారు.

వేదాలు, పురాణాలు, బైబిలు, గీత, ఖురాన్ మొదలైన ధర్మగ్రంథాలు అచ్చట ఒకే భాషాభావాన్ని, ఒకేరూపాన్ని, ఒకే శబ్దాన్ని చెబుతూ వుంటాయి. ఆ శబ్దమే ప్రేమ. ప్రేమలో భేదానికి స్థానమేలేదు, అభేదత్వం, ప్రేమతో పాత్రే భర్తీ అవుతుంది. ఆప్రేమపానంచేసేవారు, భగవత్ప్రేమాన్మాదులు (మస్తులు) అవుతారు. ఆ ప్రేమ మైకంలో, వారికి దివ్యప్రియుడు తప్ప మరేమీ కనిపించదు. మరివారు సూరదాసువలె “ఊధౌ మన్ నహోహి దస్ బీన్” అని (ఉద్ధవుడు శ్రీకృష్ణదూతయై. విరహీణులైన గోపికలకు భగవంతుని నిర్గుణ తత్వాన్ని బోధిస్తూవుంటే, వారు విసుగుచెంది “ఉద్ధవా ! మనస్సు అనేది ఒక్క టేగాని, పది ఇరవై యుండవు” అన్నారు) తులసీదాసు వలె “మోమన్ రహోహి సదాతోహి పాహి” అని (తులసీదాసు శ్రీ రామచంద్రు నుద్దేశించి, “నా మనస్సు ఎల్లప్పుడూ నిన్నే పొందుతూ వుంటుంది”) కబీరు దాసువలె “మేరా ముయుక్తో కుచ్ నహి జోకుచ్ హై సోతోరో! తేరా తుర్ముకో సాంప్ తా క్యా లాగే హై మోర్” అని (నా దగ్గరున్నది నాది కాదు. అంతానీదే, నీ దీనికి అర్పిస్తున్నాను. ఇంక నాదగ్గర మిగిలిందేమిటి?) గానం చేస్తూ వుంటారు. అచ్చట ఆటంబాంబు, హైడ్రోజన్ బాంబుల ఆవశ్యకత లేదు. ఎందుచేతననగా - అక్కడ ప్రేమికుల కల్పిత ప్రపంచం ప్రేమసాగరంలో లయమై పోతుంది. మరి మనస్సు ఒకటైనప్పుడు తనువు లనేకం ఏం చేయగలవు ! అవి ఒకే మనస్సుతో సంచరిస్తూ ఒకే దిశకు నడుస్తాయి. ఈ ప్రకారం బాబా దర్బారులో ప్రాపంచిక స్వార్థం భీషణ రూపంతో చీక్కుకున్న సమస్యలకు ఒకేఒక పరిష్కారం వుంది. దాని వాస్తవికత త్వరలోనే ప్రపంచ శిరోధార్యమై మాట్లాడుతుంది.

బాబాలోనున్నది అమృతసిద్ధి అనే అస్తిత్వం. “పిండంలో ఉన్నదే బ్రహ్మాండం లోనూ” అనేది బాబాలో చూడలభ్యమౌతుంది.

అది ఒక అక్షయ వటవృక్షం. దానివైళ్ళు విశ్వమంతా వ్యాపించి పాతుకుపోయాయి, మునిగిపోతూన్న ప్రపంచానికి దానిప్రేమపత్రమే ఏకమాత్రమైన ఆధారం అవుతుంది. ఈ అక్షయ వటవృక్షచ్ఛాయలో రాష్ట్రీయ తగాయిదాలుండవు. ఎందుచేతంటే - అదంతా విశ్వాత్మకం అయివుండడంచేత, ప్రేమదానం - ప్రేమస్వీకారమే అక్కడ వుంటుంది. అంటే ఒకరినొకరు ప్రేమించడమే జరగుతూవుంటుంది. అది ఎన్నడూ తరిగిపోని ప్రేమ భాండాగారం. అది ప్రేమదాలర్లను ప్రేమ పౌనుల్ని, ప్రేమపిల్లింగుల్ని, ప్రేమ పెన్నీలను నిరంతరం పంచి ఇస్తూనే వుంటుంది. కాని ఎన్నడూ తిరిగి తీసికోవడం

మాత్రం లేదు. తమసంపద తరిగిపోతుందని భయపడే పిరికివాళ్ళు మాత్రమే తిరిగి తీసుకుంటూ వుంటారు. బాబా ప్రేమభాగ్యం నిరంతరం పంచబడుతూవున్నప్పటికీ, అది అమృతప్రవాహంలా, శాశ్వతంగా ప్రవహిస్తూనే వుంటుంది. ఎందుచేత నంటే - దాని ప్రవాహం అనంతం గనుక. “నేను అందరిలో ఉన్నాను. కనుక నా సర్వస్వం అందరికోసమై వుంది.” అనే మూలమంత్రసిద్ధియే సమస్త సమస్య పరిష్కారానికి కీలక స్థానం.

Page:35

సాధారణంగా బాబా దర్బారులో జరిగే కర్యక్రమాల్లో కవ్వాలీ సంగీతానికి మహత్పూర్వకమైన స్థానం వుంది. కారణం? ఆ కవ్వాలీ సంగీతంలో చాలా ప్రభావం వుంది. అదంటే బాబాకు చాలా యిష్టం. బాబా తొలిసారిగా ఆంధ్రదేశానికి వచ్చినప్పుడు, తాడేపల్లిగూడెం ప్రభుత్వ రహదారి బంగళాలో ఆంధ్ర భక్తులు, బాబాకు యీ కవ్వాలీ సంగీతం వినిపింపజేశారు, ఆ కవ్వాలీ పాటలు ఉత్తమస్థాయికి చేరిన ఈశ్వరప్రేమికుల ప్రేమగీతాలు, ఆ గీతాలు ప్రేమికుల హృదయాల్లో ఒకేసారి విద్యుచ్ఛక్తిలా ఉత్తమంగ తరంగాల్ని లేపుకొస్తాయి. ఆగీతాలు కొద్దిసేపట్లోనే సంవత్సరాల తరబడి తపస్సుజేసేనా లభించని ఫలితాన్ని ప్రసాదిస్తాయి. బాబా దివ్యసన్నిధిలో, ప్రభావవంతమైన ఆ ప్రేమగీతాలమూర్తీభావం దర్శించగలుగుతాం.

ఇదే కాకుండా బాబా దర్బారులో అన్ని భాషల్లోనూ, గాన సభలుకూడా జరుగుతుంటాయి. బాబా ‘నాదబ్రహ్మం’ గాబట్టి సంగీత విద్యామర్మం సంపూర్ణంగా తెలిసిన మర్మజ్ఞులు.

అసలు బాబాపాడిన తొలి సంగీతంలోంచేగదా యీ సమస్త సృష్టి పుట్టుకొచ్చింది. ఆ సంగీతాన్నే మనం ప్రణవనాదం అంటున్నాము. త్వరలోనే మళ్ళీ ఆ పాట మరోసారి పాడదల్చుకున్నారు. ఆపాట వినేందుకు సిద్ధంగా వుండండి. అందరికీ వినబడుతుంది, అందరికీ అనుభవం అవుతుంది. ఆ సంగీతం ప్రేమగానం. బాబా సంగీతం శ్రవణానందాన్ని కలిగించదు. ఆత్మానందాన్నిచ్చి, అమృతబిందువును రుచి చూపిస్తుంది. ఆయన ఎవరో కాదు. ఆదిపురుషుడు, పరాత్పర పరబ్రహ్మం.

బాబా దర్బారులో సంగీత కార్యక్రమాలు జరిగే విధానం ఏమిటంటే - బాబా, ఉన్నతాసీనులై వుండగా, ఆయన ప్రేమికులు ఆయన కెదురుగా కూర్చుంటారు. అప్పుడు బాబా అఖండ మండలాకారుడై సగుణ సాకారమైన అవతారం యొక్క సంపూర్ణ ప్రభావంతో తనయొక్క కృపాదృష్టిని తన సన్నిధిలోనున్న తన ప్రత్యేక సభ్యులపై ప్రసరింపజేస్తూ వుంటారు. ఆ మహత్తర సమయంలో వర్ణముతువందలీ కాలవర్షం వలె ఆధ్యాత్మిక వర్షం కురుస్తోంటుంది. బాబావారి, అలాంటి సభల్లో ఎవరికైతే ప్రవేశార్హత లభిస్తుందో, వారు నిస్సందేహంగా మహాభాగ్యవంతు లన్నమాట. ఎందుచేత ? అలాంటి సమయాల్లో గొప్ప ఆధ్యాత్మిక స్ఫూర్ణ కలుగుతుంది. దాంతో ప్రతి ప్రేమికుడు అనివార్య రూపంతో లాభదాయకుడౌతాడు. ఎవరిని చూస్తే వారే, ఉచ్చస్థాయిలో ఆధ్యాత్మిక నిషాలో ఊగుతూ ఉంటారు. వారిలోనున్న ఆంతర్య చక్రాలు తిరగ సాగుతాయి. హృదయ కమలం మొక్క రేకులు, మెలి మెల్లిగా విచ్చుకుంటాయి. వారిలో మనోహృదయాల, ప్రాణాపానాల, ఆత్మపరమాత్మల ఏకీకరణ జరుగుతుంది. ఆ సమయంలో కవ్వాలీ సంగీతం, కాగడా మాదిరిగా పనిజేస్తుంది. ఆ పాటలవలన మార్గము - లక్ష్యము రెండున్నూ సాఫీగా, సరళంగా కనిపించ గలుగుతాయి.

Page:36

బాబా సన్నిధిలో ఆ ప్రేమగీతాలు రామబాణాల్లా, గుచ్చుకుపోతాయి. అవే ఆత్మస్వరూపిణియైన సీతామహాదేవిని, వాసనారూపంలో నున్న రాక్షసుల్ని వధించి సీతారాముల్ని ఏకంజేశాయి. ఆ సమయంలో బాబా కదనరంగంలో నున్న శ్రీరామచంద్రుని రూపంలో కనిపిస్తారు. “జాపర్ కృపారామ్ కీ హోఓ తాహి నహీ, కచు దుర్లభ హోఈ” (ఎవరిపై రాముని దయ వుంటుందో వారికి దుర్లభమైనవి ఏమీ ఉండవు- అని కబీర్ అన్నారు) కాబట్టి ఎవరిమీద బాబాకు కృప కలుగుతుందో వారికి ఆ మహత్తరావకాశంలో కవ్వాలీ సంగీతం విన లభ్యమౌతుంది. అయితే, ఆ సంగీతం ప్రతిచోటా గ్రామఫోను రికార్డుల్లో కూడా వినేందుకు దొరుకుతుంది. కాని, రామబాణం యొక్క ప్రభావం, కిరాతుని బాణానికి ఎలా వస్తుంది? ఇదికూడా అంతే. ఆ సంగీతం బాబాసన్నిధిలో విన్నప్పుడే పై చెప్పబడ్డ ప్రభావాన్ని, అనుభవాన్ని పొందగలుగుతాం.

అయితే ఈ ఆనందానుభవాల్ని చేకూర్చేది కేవలం యీ కవ్వాలీకాదు, ఆ కవ్వాలీ సంగీతమే తానై పై ఫలితాన్ని అందజేస్తున్నారు.

కాబట్టి రండి. బాబా దర్బారుల్లో సభ్యులవండి. ఆయనకు సభ్యులవడం సర్వేసర్వత్రా కల్యాణదాయకం.

Page:37

అహంభావం

ఏమయ్యా! సోదరా! క్రిందటిసారి దర్శన మహిమను గురించి విన్నావో లేదో, అప్పుడే తనను దర్శించే అవకాశం కలిగించాడు ప్రിയతముడైన మెహర్ బాబా. ఈ సదవకాశం ముఖ్యంగా నీలాంటి వాళ్ళ కోసమే వచ్చిందనుకో.

బాబా మళ్ళీ ఆంధ్రకు వస్తే దర్శించ వచ్చుననే వెర్రిభ్రమలోపడి లోభించి, ఉపేక్షించక, పోయి దర్శించిరా. నీకు బాబాయందు నిజంగా ప్రేమేవుంటే, ఆయన దివ్యచరణసాన్నిధ్యానికి పోయి దర్శించినదే గొప్ప విశేషం. అంతేగాని బాబా యిక్కడకువస్తే దర్శించడంలో, నీకు కష్టమేముంది? పెట్టుబడి లేదు, శ్రమలేదు. విశేషంకూడా అంతే.

సోదరా! ఎలాగైనా నీవు పూర్వం కంటే సంతోషంగానే కనబడుతున్నావు. నీ చంచల చిత్తం క్రమంగా స్థిర చిత్తంగా మారి వుండవచ్చు. లేకపోతే నీ ముఖంలో ఈ ఆనంద రేఖలు ఉదయించవు. నీ చంచలచిత్తం అలామారడానికి కూడా ఏదో కారణం వుండాలి.

అవును అప్పుడప్పుడూ చెప్పుకోకుండా సత్కాలక్షేపం చేయడం, ఈ కాలక్షేపంలోనూ మరొకరి మరొకరి గురించి కాక, భగవంతుని గురించే ప్రసంగించడం, ఆ భగవద్ గోష్టిలోనూ ఆయన నిర్గుణ తత్వాన్ని సగుణంగా (వ్యావహారికంలో) చెప్పుకోవడం, ఈ విషయాలైనా ఇంకా మనకళ్ళెదురుగుండా సజీవుడైయున్న భగవంతుని (బాబా) గూర్చి ముచ్చటించడం, యీ ఆనందతన్మయత్వంలో లీనమైనంత సేపూ ప్రాపంచిక విషయాలు మరచిపోవడం, మరియు సత్సాసత్వములు తెలిసికుంటూ వుండడమే కాక, ఈ విషయాలు జ్ఞప్తిలోనున్నంత సేపూ బాబామీదే మనస్సు లగ్నంకావడం, నీలో యీ మార్పును కలిగించి వుంటాయి గదా అని నేననుకుంటున్నాను సుమా! నాభావన నిజమే కావచ్చు.

ఇంతకూ మనం యిన్నిరోజులనుంచీ చెప్పుకునే యీ మహత్తర విషయాలు ఎవర్నిగురించి చెప్పుకుంటున్నామో, ఆ వ్యక్తి పై నీకు మనస్సు మళ్ళీ, ఆయనను గురించే పనిచేస్తోంది కాబట్టి నీ స్థిరచిత్తానికి ఆయనే (బాబా) కారణమై వుంటారు కూడాను, అంతేనంటావా ?

అంతే. సరే, బాగానే వుంది. ఈ వేళ ఏం చెప్పుకొందాం ? ..... మహానుభావుడవు. ఆలోచించి ఆలోచించి, రామబాణంలా మెల్లిగా విడుస్తావు ఏదో ఒక చిన్న సందేహం అంటాను..... అదిగో ! నేనన్నానుగా, మళ్ళీ ఏదో వేస్తున్నావు మెలి.

అడుగు నాయనా! అడుగు. చల్ల కొచ్చి ముంత దాచడ మెందుకు? నీవు అడిగితేనేగాని, ఏం చెప్పాలో నాకూ తెలియదు. నీవు తెలిసి అడిగిన, తెలియక అడిగినా తృప్తి పడితేనేగాని నన్ను కదలనీయవుగా. సూదిమొనంత సందుంటే, దాన్లోంచి ఏనుగునే లాగేస్తావు. జీలకర్ర పరకంత ఖాళీవుంటే బుట్టెడు బూర్లే తింటానంటావు. ఊ.....

Page:38

ఇంక ఉపక్రమించు..

అంతాబాగానే వుంది. కానీ, బాబా, “నేను భగవంతుడను” అని తానే చెప్పుకోవడం ఏమంత బాగుండలేదు, అది అహంభావం కాదా? అని అంటావు ?..... అంతేగా?....

భలే వాడిమయ్యా! నేననుకున్నట్టే అయింది చివరకు. ‘రామాయణం అంతావిని రాముడికి సీత ఏమవుతుందని’ అన్నాడట ఒకాయన, అలాగుంది నీ.....

ఇంతా చదివి, ఇదటయ్యా నీధర్మ సందేహం? రామాయణం చదివానన్నావు, భగవద్గీత, బైబిలు చదివానన్నావు. “నేను పరాత్పరుడను” అని, రామావతారంలో చెప్పలేదా? కృష్ణావతారంలో పాడలేదా? ఏసుప్రభు అవతారంలో ప్రకటించలేదా? ఎప్పుడు చెప్పలేదయ్యా? ఆయన (బాబా) ఎప్పుడూ తన వాస్తవికతను బహిరంగంగా లోకానికి చాటుతూనే వున్నాడు గదయ్యా? ఇప్పుడు కొత్త ఏమిటి? తన సహజస్థితిని తాను వ్యక్తపరచడం తప్పా? బాబా భగవంతుడు కాబట్టి, సహజంగా, నిర్భయంగా, స్పష్టంగా, నిస్సందేహంగా సత్కాన్ని ప్రకటిస్తున్నారు. ‘నడిచి నడిచి మోకాళ్ళతో నడిచినట్టుంది’ నీ.....

సోదరా! నేను ఇలా అంటున్నా నీ ఏదైనా కోరికనా ? అవును నీవు సత్యం గ్రహిస్తే అల్లా అడిగుండవని నాకూ తెలుసు. పోనీ

ఎవరైనా అంతే నాయనా! (సమర్థత)ను, ఎవరిసత్తా (సమర్థత)ను వారు వ్యక్తపరచడంలో అది సత్యప్రకటన అని పెంచి చెప్పినా, లేక దించి చెప్పినా, అది ఆత్మవంచనే అవుతుంది. అలాగే అహంభావం కాదుగా!

మరోవిషయం. ఎవరైనాసరే, బాబా యొక్క సర్వోత్తమ అంతస్తును అలంకరించినప్పుడు, అతడు కూడా బాబాలాగే చెబుతాడు. మనకు బాబాయొక్క (ఈశ్వరావస్థానం) బ్రహ్మ స్థితి, అనుభవంలో లేదు గనుక మనకు బాబా సత్య ప్రకటనం ఆశ్చర్యంగానే తోస్తుంది. ఆ సత్యానుభూతి కలిగిన నాడు ప్రతివారు అలాగే చెప్తారు. ఒకటవ ఫారం విద్యార్థికి స్కూలు పైనలు విద్యార్థికున్న అనుభవం ఎలా వస్తుంది? ఇదీ అంతే.....

ఈ సత్య ప్రకటనానికి దోహదమిచ్చేది - చైతన్యం. ఈ ప్రభావం అంతా దానిదే !.... చూడు. నేను నిన్ను “నీ వెవరవయ్యా ?” అని ప్రశ్నించాననుకో.

ఇప్పుడు నీవేమని సమాధానమిస్తావ్ ?..... చెప్పు.

ఆ.....అదీ సంగతి. ఎంతసేపూ “నేను మానవుడను” అని చెబుతున్నావు గాని, “నేను రాయని, రప్పను, చెట్టును, పిట్టను, జంతువును, ఋషిని” అని చెప్పడం లేదుగా ! “నీవు మానవుడవు కాదయ్యా” అని అంటే మాత్రం కాక మానావా? నేను మానవుణ్ణి కాక మరేదీ కాదు అని నొక్కి వక్కాణిస్తున్నావు. ఎందుకింతగా వక్కాణించాలి ? ఏ అధికారంతో చెబుతున్నావు ? నీచేత, అంత ధృఢంగా, చెప్పించగలిగేది ఏమై వుంటుంది ?

Page:39

ఇక్కడ నిన్ను మానవుడనని చెప్పించ గలిగిందీ చైతన్యమే, బాబాను “భగవంతుడని ప్రకటించ గలిగిందీ ఆ చైతన్యమే. అంతా దాని ప్రభావమే. కనుక నీవు “నేను మానవుడనే కాని మరొకటి ఏదీ కాదు” అని చెప్పుకోవడం కూడా ‘అహంభావమే’, అనగా - నేను ‘ఫలానా’ యని నిరూపించుకోవడమన్న మాట.”

ఈ ‘అహంభావ’ స్వరూపమే, కామక్రోధాదులతో నిండి సంస్కారమాలిన్యంగానున్నంత సేపు పరిమితంగా నున్నట్లుండి, సంస్కారనాశనం కాగానే (మనోనివృత్తి) అపరిమితమై సత్యంగా మారుతుంది. ‘కొండ అద్దమందు కొంచమై యుండదా’ అన్నట్టు. నీరు పాత్రలో నుండగా పరిమితమై పాత్రరూపం దాల్చింది, అదే, సాగరంలో నుండి అపారమై విశాలరూపం దాల్చింది.

ఇంకోసంగతి. అసలు ఈ ‘అహంభావం’ పరిమితంగానున్నట్లుండి అపరిమితంగా మారడానికి కూడా చైతన్యమే కారణం. ఈ సృష్ట్యాదిలో సృష్టికి మూల కారణమైన ఈశ్వరేచ్ఛలోనే యీ ‘అహం’ నిబిడికృతమైవుంది. అది యీ సృష్టి సహాయంచే అనుభవంలో మాలిన్యరహితమై, పరిశుద్ధమై , దివ్యమై, అపారమైన ‘దివ్య అహం’ గా ... మారింది. ఈ సంగతి మరిచిపోకు.

భౌతిక సంస్కారాలు కలవాడే, సామాన్యమానవుడు. చైతన్యం యీ భౌతిక సంస్కారాలతో ఏకీభవించి (సహవాసం) వున్నంతకాలం, మానవుడు తాను స్థూల దేహంతో తాదాత్మ్యతచెంది, దేహమే తానని భ్రమిస్తాడు. నేను దేహమును అంటోంది అహంభావం.

అలాగే, ఎప్పుడైతే స్థూల - సూక్ష్మ - మానసిక సంస్కారాలు అంతరిస్తాయో, చైతన్యానికి సహవాసం చేయడానికి మరెవరున్నారు? ఇంక మిగిలింది ఆత్మయే. దానితోనే సాంగత్యం చేయాలి. మరి గత్యంతరం లేదు. ఇప్పుడు నీ మానవ రూపంలోనే ఎంత మార్పు కలిగిందో చూడు. సంస్కారబద్ధమైన ‘ఈశ్వరీయ అహం’(అన్ లిమిటెడ్ డివైన్ ఇగో)గా మారింది. వాస్తవంలో అదేమీ మారలేదు. సంస్కారాల మూలంగా చిన్నదిగా, పెద్దదిగా మారినట్టు కనపడుతోంది.

కనుక బాబా (పరమాత్మ)లో పరిశుద్ధమైన వర్ణపు నీటివలె, విశ్వాత్మక చైతన్యం వుంది గనుక, అహంభావం కూడా అట్టి హోదానే ఆక్రమించింది. బాబా, భగవంతుడనని చెప్పుకోగలిగే ఈశ్వరాధికారం, బ్రహ్మచైతన్యం ఉన్నది కాబట్టి, అహంభావం కూడా బ్రహ్మనుభావంగానే మారింది. అందుచేతనే, తాను (బాబా) భగవంతుడనని చెప్పుకొంటున్నారు. నీ కెందుకయ్యా ఇంతకష్టం ? ‘నా యిష్టదైవం అయిన శ్రీ కృష్ణుడు అంటే అన్నాడు గానీ, ఈయనెందుకనాలి’ అంటావా ?

Page:40

ఆయనెవరు ? ఈయనెవరు ? కృష్ణుడు వేరు బాబా వేరు అనుకుంటేనే వస్తుంది యీ సందేహం. అసలు కీలకమే ఇక్కడుంది. ఎవరైనా సరే, గిరగిర తిరిగి పల్లీలు కొట్టుకొంటూ, ఆ పరమపదాన్ని అలంకరించవలసిందే. అప్పుడు నీవూ “నేను మానవుడను” అని అనలేవు “నేను భగవంతుడను” అంటావు.

నీ దృష్టి సరియైనదే, కాని, ఎఱ్ఱని కళ్ళద్దాలు పెట్టుకుని తెల్లని వస్తువును చూస్తే, అది నీకు ఎరుపుగానే కన్పిస్తుంది. ఒక్క క్షణం అది ఎరుపుగా వుందనే తాత్కాలిక మిథ్యాభావం ఏర్పడుతుంది. రంగులేని తెల్లద్దాలతో చూస్తే యథాతథంగానే కనపడుతుంది. ఇందులో దోషం ఎక్కడుంది? అద్దంలోనూ లేదు, నీకంటిలోనూ లేదు రంగులో ఉంది. ఏ రంగు వుంటే ఆ భావమే ఏర్పడుతుంది. (కన్ను = ఆత్మ, అద్దం = చైతన్యం, రంగు = సంస్కారము, వస్తువు = మధ్యస్థము)

నీ దేహమంతటా చైతన్యం కలిసి వుంది. కాని ఒకప్పుడు నీ అవయవాల్లో ఏ కాలో, ఏ చెయ్యో, తిమ్మిరెక్కిందనుకో ఆ అవయవం పూర్తిగా కొయ్యబారి స్మృతిజ్ఞానం లేకుండా పోతుంది. ఆ కాస్సేపూ చెతన్యం ఆ అవయవంలో నుంచి తప్పుకుందన్నమాట, చర్మానికి స్మృత్యజ్ఞానం నశించింది.

అట్లాగే, అవయవాలన్నింటిలో ఏదైనా ఒకదానికి బాధకలిగితే, మనస్సు ఆచోటే, కేంద్రీకృతమై వుంటుంది. ఎక్కువగా నీ ధ్యానం ఆ బాధాకర అవయవం మీదే వుంటుంది. మిగిలిన వాటిమీద అట్టే ధ్యాస వుండదు.

మనస్సు ఏ అవయవం ద్వారా, ఏవస్తువు పై అనురక్తి జేందివుంటుందో, ఆ అవయవం మీదే ఎక్కువధ్యాస వుంటుంది. ఈ ధ్యాసనే, ఈ లక్ష్యాన్నే, నీవు కాస్సేపూ చైతన్యంగా భావించుకో. చైతన్యంకూడా, ఏశరీరంతో కలిసివుంటే ఆ భావాన్నే కలుగజేస్తుంది.

వాల్మీకి, మహర్షి అయితే, ఆయన మనస్సు యొక్క మూర్తివంతం అప్పుడు అహంభావం మనస్సుగా మారింది. చైతన్యం స్థూల - సూక్ష్మ - శరీరాలను విడిచి మానసిక శరీరంతో మేళవించింది. ఆయన యొక్క సమాధి స్థితిలో కూర్చున్నచోట, దేహం మీద చీమలు పుట్టలు పెంచాయి. పుట్ట పెరిగిందన్న భౌతిక స్మృతి ఆయనకు లేదు. లేక, దేహమీద పాములు ప్రాకినా అంతే. ఇప్పుడాయన మానసిక చైతన్యంతో మనస్సే 'నేను'గా వున్నాడు.

చూడు..... రైసుమిల్లులో ఆవిరిఇంజను విడిచి పెట్టామనుకో అంతమాత్రంచేత మిల్లంతా (కర్మాగారం) పనిచేయదు. ఇంజను యొక్క పెద్దచక్రానికి మిగిలిన చక్రాలకు సంబంధించిన పటకా (బెల్ట్) తగిలిస్తేనే, ఆ చక్రాలు తిరుగుతాయి. పటకా తగిలించకపోతే మిగిలిన చక్రాలన్నీ అలాగే ఉంటాయి.

శ్వాస, సర్వకాల సర్వావస్థలయందు మన ప్రాణాన్ని కాపాడుతూ వున్నప్పటికీ దానిమీద మనకు ధ్యానమే ఉండదు. బరువైన పని చేసినప్పుడు గాని, లేక పరుగెత్తినప్పుడుగాని, దాని వ్యాపారం మరింత అధికమై, మన ధ్యానం అంతా శ్వాసమీదే వుంటుంది.

Page:41

అలాగే, సోదరా! నిజంగా నీవు దేవుడవే అయినప్పటికీ, చైతన్యం (స్మృతి జ్ఞానం లేక ఎటుక) నీదేహాన్ని అంటి పెట్టుకుని వున్నందు వలన నీవు దేహభావం చెంది 'నేను మానవుడను' అంటున్నావు. ఇలా అనగలిగే అనుభూతి, అధికారం ఆ చైతన్యప్రభావమే.

అందుచేత నిజంగా నీవు దేవుడవే అయినా దేవుడవనే సత్యం తెలిసినంత మాత్రంచేత, అనుభవం లేకుండా నీవు కూడా 'అహంబ్రహ్మాస్మి' అని చెప్పకు సుమీ!

నీకిప్పుడు ఈ భౌతికవస్తు పరిజ్ఞానం అనుభవమూ తప్ప, మరే ఇతరమైన అనుభవమూ లేదంటే, భౌతిక సంస్కారాలు ఉన్నాయన్నమాట. అనుభవంతోనే అర్హత వుంటుంది. ఏ సంస్కారాలు వుంటే, ఆ శరీరంతో స్పృహం చేస్తుంది చైతన్యం. దాన్ని అనుసరించే, అహంభావం కూడా నడుస్తుంది.

సోదరా! నీ పేరు 'సత్యం' అనుకో. నీవు ఒక నాటకంలో, ఏరాజు వేషమో, మంత్రివేషమో, సేవకుని వేషమో ధరించావనుకో అప్పుడు నీవు ఆ పాత్రానుగుణ్యమగు దుస్తులు ధరించి, తదనుగుణ్యమైన భాషనుపయోగించి తగురీతిగా నటిస్తావు. నటించినంత సేపూ, నీవు నిజంగా 'సత్యమే' అయినా, నాటకరంగంలో ఆ పాత్రలోలీనమై, ఆ భావాన్ని తెచ్చుకొని, ఆవేషమే తాననుకుంటేనేగాని ఆ పాత్రను పోషించలేవు. ఆ భావాలను ప్రదర్శించలేవు. అప్పుడు నీవు 'నేను సిపాయిని' అని భావించుకుంటేనే గాని వీల్లేదు. ఆ కాస్సేపూ 'నేను సత్యం' ను అనే సంగతి మరచి పోవాలి. నీకు అట్టి భావాన్ని తెచ్చి పెట్టినవి ఏవి ? ఆ పాత్రానుగుణ్యమైన అలంకరణ, భాష, పరిసరములు.

అందుచేత యీ అహంభావమనేది ఎప్పుడూ వుంది. అన్నింటిలోనూవుంది. కాని అది మానవరూపంలోనే వ్యక్తమౌతుంది. (అహమ్ = నేను, అహంభావం = నేను అనేభావం) ఈ అహంభావం భగవంతునికి కూడా వుంది. దానిస్థితి వేరు, స్వరూపం వేరు. ఒక్క దేవునకుండే అహంభావం మినహా, మిగిలిన అహంభావం అంతా, సంస్కారాలతో, అజ్ఞానంతో, మాయతో నిండి అసత్యంగా వుంటుంది. దీనినే మిథ్య అహం అంటారు. ఈ మిథ్య స్వరూపం దివ్యస్వరూపంగా మారి 'సోహమ్' అవుతుంది.

బాబాకూడా 'నేను-నాది-నన్ను-నాలో' అనే... పదాలు ఉపయోగిస్తున్నారు. బాబా ప్రయోగించే 'నేను'లో, అజ్ఞానం లేదు, జ్ఞానమే వుంది చీకటిలేదు, వెలుతురేవుంది, మాయలేదు, సత్యమే వుంది. ఆ పదాలనే మనమూ ప్రయోగిస్తున్నాం. మనయొక్క 'నేను'లో సంస్కారాలు, కామక్రోధలోభాలు, భ్రాంతి, అజ్ఞానం నిండి, అసత్యమై వుంది. కనుక ఈ 'నేను' అనే సత్య స్వరూపం ఎన్నడూ నశించదు. మనయొక్క 'నేను' లో వుండే మాలిన్యం నశిస్తే, అప్పుడు బాబా యొక్క 'నేను' గా ప్రకాశిస్తుంది. మనకు అహంభావం నశించాలి అంటే అర్థం ఇదన్నమాట. ఇక్కడ నశించేది మాత్రం 'భావం' - శాశ్వతంగా ఉండేది 'అహం'

Page:42

మనం ఏకార్యం చేసినా అది మనమే చేస్తున్నామనే కర్మత్వం ఆపాదించుకుంటున్నాం. బౌతిక చైతన్యం వున్నంత సేపూ 'నేను చేశాను' అని చెప్పుకోక తప్పదు. వాస్తవంలో మనం బాబాను (భగవంతుని) ప్రేమిస్తూ విధేయులై, మన ఉనికిని బాబాను ప్రేమించడంలో లయమొనర్చినప్పుడు మనం చేసిన కర్మ (పని) ఫలితం మనకు సంబంధించదు. కర్మత్వం బాబాదే అవుతుంది. అప్పుడు మనం కర్మ బద్ధులం కాము. ఇదే కర్మసన్యాసం అంటే, ఈ కర్మసన్యాసయోగాన్నే కృష్ణావతారంలో అర్జునుడికి బోధిస్తేనే గానీ, అతడు యుద్ధ సన్నద్ధుడు కాలేదు కురు క్షేత్రంలో.

కర్మ సన్యాసం అంటే -అసలు ఏపనీ చేయకుండా పాపాణంలా పడివుండమని కాదు. కర్మ ఫలితాన్ని బాబాకు అప్పగించాలి. నీవు బాబా చేతుల్లో ఉపకరణం కావాలి. అప్పుడు నీవు నిమిత్తమాత్రుడవే అవుతావు. నీకు వ్యక్తిత్వమే ఉండదు. నీ అసత్యపు ఉనికి నశిస్తుంది.

సోదరా ! అహంభావం అంటే నీ ఉద్దేశ్యంలో లేని గొప్పతనాన్ని కొని తెచ్చుకుని, గర్వాన్ని ప్రదర్శించడమని కాదూ...అవునా?...అది కాదు.

“నేను అసమర్థుడను, ఎందుకూ కొరగానివాడను” అని తన శక్తిహీనతను వెల్లడించడం కూడా అహంభావమే! అనుభవ యుక్తమైన సమర్థతా ప్రకటనమూ కూడా అహంభావమే! “నేను ఫలానా” అని చెప్పడమే అహంభావం.

సోదరా! ఇంకో చిన్న సామ్యం చెప్పి విరమిస్తాను. దేహము, బనియన్, చొక్కా,కోటు, ఆత్మ, మనసు, ప్రాణం, దేహం.

సోదరా! నీవుగా భావించుకుంటున్న స్థూలదేహాన్ని కొంచెం సేపు ఆనందమయకోశం(ఆత్మ) గను, దాని పై ధరించిన పల్నని బనియన్ మనోమయకోశం (మనస్సు) గను; బనియన్ తొడిగిన చొక్కాను ప్రాణమయకోశం (ప్రాణశక్తి)గను; చొక్కా పై తొడిగిన కోటును అన్నమయకోశం (దేహం) గను భావించుకో.

నీవు ధరించిన యీ మూడురకాల దుస్తులు, చాల విలువైనవనుకో మంచి సూటువేసి టిప్ టాప్ గా నడుస్తున్నావనుకో అప్పుడు నీధ్యాన్తం అంతా నీ విలువగల పై నున్నకోటు మీదే వుంటుంది. ఆకోటు ఎక్కడ మాసిపోతుందో, ఎక్కడ ఇస్త్రీమడత నలిగి పోతుందోననే ధ్యాన్తం తప్ప, నీశరీరం మీదగాని, లోనున్న బనియను - చొక్కాల మీదగాని ధ్యాన్తమేలేదు. ఎంత సేపూ కోటుమీదేవుంది నీలక్ష్యం. దేహమే నీవు అయినప్పటికీ, అప్పుడు “నేనుకోటును” అన్నట్లుగా వుంది నీ అహంభావం ఈ కాస్మిక్ అహంభావం కోటు రూపం దాల్చింది. అందుచేతనే నీకోటును నలుగురూ చూడాలనే వుద్దేశంతో బజారులో పికార్లు కొడతావు. స్త్రీ కూడా అంతే విలువగల దుస్తులు ధరించి, తనదుస్తులతో నిండిన సౌందర్యాన్ని ప్రదర్శించేందుకు, తన విలువగల ఆ చీరను నలుగురూ చూస్తారని ఏ సినిమాకో, ఏ దేవాలయానికో బయలుదేరుతుంది. ఆ స్త్రీ యొక్క లక్ష్యం చీరమీదే వుంటుంది.

Page:43

నీ ధ్యాన్తం(చైతన్యం) దుస్తులను (శరీరాలను) వదలి, దేహం (ఆత్మ) మీదికి మళ్ళినప్పుడే నీకు పరమాత్మానుభూతి కలిగిందన్నమాట. దీనిని విదేహముక్తి అంటారు. ఇది సిద్ధపురుషుని బ్రాహ్మ స్థితి.

కోటువుండగా, లోనున్న చొక్కా మీదగాని, బనియను మీద గాని ధ్యాన్తం మళ్ళితే, అవధూత (మస్తు) స్థితి..

ఒకేసారి దేహంమీద, దుస్తులమీదా ధ్యాన్తం వుంటే సద్గురు లేక, అవతార పురుషుని స్థితి (పరమముక్తి)

దేహంమీద ధ్యాన్తం ఉన్నప్పుడు దుస్తుల మీద లేకుండి, దుస్తుల మీద ఉన్నప్పుడు దేహంమీద లేకపోవడమే జీవన్ముక్తిని స్థితి (తురీయము). ఇప్పుడు, నీ ధ్యానాన్నే చైతన్యంగా భావించు కుంటే, పై విషయాలన్నీ అర్థమవుతాయి.

సోదరా! విన్నావా? అహంభావం యొక్క స్వరూపం ఎన్నిరకాలుగా మారిందో ! ఈ 'అహం' లోనున్న అజ్ఞానం నశిస్తే, ఇదే సత్యమైన 'అహం'గా మారుతుంది. అహం నశించదు. దానిలో నున్న మాలిన్యభావం నశిస్తుంది. పరమాత్మ పెద్ద నేను; జీవాత్మ (మానవుడు) చిన్న నేను. ఎప్పటికైనా చిన్ననేను, పెద్ద నేనుగా మారవలసిందే ! ఇది చెరగని సత్యం.

సోదరా ! ఇదిగో సమీక్ష - అహంభావం యొక్క భిన్నరూపాలు.

కోహం = నేను ఎవరను? (ఈశ్వరేచ్ఛ) సంస్కారములూలేవు చైతన్యమూలేదు.

అహం శిలాస్థి = నేను శిలను

అయితిని

అహం లోహాస్థి = నేను లోహమును

అయితిని

అహంభావం
అహంభావం

అహం శాకోస్మి	= నేను శాకమును	అయితిని	
అహం క్రిమి:	= నేను క్రిమిని; కీటకమును	అయితిని	
అహం మత్స్యస్మి	= నేను మత్స్యమును	అయితిని	
అహం ఖగోస్మి	= నేను ఖగ్నిని	అయితిని	
జంతు రహం	= నేను జంతువును	అయితిని	
అహం మానవః	= నేను మానవుడను	అయితిని	
(నేను దేహమును)		అయితిని	సంపూర్ణము
అహం ప్రాణోస్మి	= నేను ప్రాణమును	అయితిని	సూక్ష్మ చై
యోగులు			
అహం మనోస్మి	= నేను మనస్సును	అయితిని	మానసిక చై వలీ,
ప్రీ			
అహం బ్రహ్మోస్మి	= నేను భగవంతుడను	అయితిని	బ్రహ్మ చై
సిద్ధపురుషులు			

Page:44

విశ్వాసం- వితర్కం- విధేయత

ఏమయ్యో!..... సోదరా! బొత్తిగా అమావాస్య చంద్రుడవై పోయావే! కూర్చో. ఊ... వీరెవరు? మీ మిత్రులా? కూర్చోండి.

పాపం, ఎండలో వచ్చావు; కొంచెం దాహం తీసుకుంటావా? “ఎండలో తిరగడమే నాకు ఆనందంగా వుంది, దాహం తీర్చుకునే వచ్చాను.”

ఇదేవిటయ్యో!... ఈ సారి నీదోరణి కొంత మార్పుగా వుందే :.. ఇది వరకు పాట పాడితే అపశ్యతులు పలికేది కంఠం, ఇప్పుడు శృతిలోనే పాడుతున్నావ్!

“ఆ... ఏంలేదు. నీ సంపర్కం లేనప్పుడు నీడ పట్టినే కూర్చున్నాను. ఇదుగో... ఇంక ఎండలోనే తిరుగుతాను. ఏం త్రాగినా దాహం తీరేదే కాదు. ఇప్పుడు నా దాహం తీరడమే కాకుండా, ఇంకెప్పుడూ దప్పిక వేయని ‘అసలైన కూల్ డ్రింక్’ తాగాను. దాహం తీరింది. మనస్సు శాంతించింది: హృదయం చల్లబడింది, తిరిగి వచ్చేసాను.”

సోదరా! శ్రావ్యంగా స్వర పల్లవి పాడుతున్నావే!... స్వరం కట్టి పెట్టి భావయుక్తంగా సాహిత్యం పాడవయ్యా? అయ్యో! పాపం, ఎందుకయ్యా అలా కంటతడి పెడుతున్నావ్? ఏం కష్టం కలిగింది నీకు?

“వినండి. మొన్న ఒక రోజున నా దివ్య ప్రయతమున దరిచేరాలనే ధ్యాస కలిగింది. ఎంతకొట్టుకున్నా కునుకు పట్టలేదు. వెంటనే బయలుదేరి పోయాను. ప్రియుని జాడ తెలిసికున్నాను. గుమ్మం దగ్గరే బిచ్చగాడివలె కని పెట్టుకు కూర్చున్నాను. ‘భిక్షాన్ దేహి’ అని అరిచాను. నా ఆర్తనాదం విని నాస్వామి లోపలికి రమ్మని కబురంపాడు. స్వస్వరూప దర్శనం చేసుకున్నాను, స్వామిని దరిచేరాను; స్వామి నన్ను తన అక్కున జేర్చుకొని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు, అతని ప్రేమాలింగనంలో సర్వస్వమూ మరచి పోయాను. నన్ను నేనే మరచిపోయాను.

ఆ ఒక్క తృటికాలంలో పొందిన ఆనందం, కలిగిన అనుభవం - ఎంత చదివినా, ఎంతనేర్చినా, ఏమివిన్నా, ఏమికన్నా, ఏమి ఆచరించినా కలుగవు. ఈ లవలేశ మాత్రమైన అనుభవానందాలే నన్ను పిచ్చివాణ్ణి చేస్తే ఇంక సిద్ధపురుషులనుభవించే శాశ్వత పరమానందానుభవాన్ని వూహించడానికి నాతరమా ?

అంత నా స్వామి తన అమృతహస్తాలతో అందించిన మధువును సేవించాను. దాహం తీరిపోయింది. నా ఎడారి జీవితయాత్ర ముగిసింది. నదులు -కొండలు దాటి సముద్ర తీరాన్ని చేరుకున్నాను. నవ్వుతూ బయలుదేరి ఏడుస్తూ తిరిగివచ్చాను. స్వామి గుర్తు కొచ్చినప్పుడల్లా, ఆపుకోలేక, కన్నీళ్లు రాల్చుతున్నాను. ఆ కన్నీళ్ళే యివి. తన ప్రేమ చూపుల బాణాలు నా హృదయానికి గురి పెట్టి వేటాడి, హింసించి, నన్ను దుఃఖింపజేసిన వేటగాడెవ్వరూ ఇంతవరకు నాకు కనిపించలేదు. ఈ శుభవర్తమానం నీతో చెప్పిపోదామనీ వచ్చాను.”

Page:45

అమ్మయ్య! ఎంత నలిబిలి పెట్టావయ్యా ? బాబు! నీ కవిత్యంలో కామాలేగాని (,) పుల్స్తాపుల్లేవా ?(.) దీనికింత కవనం అల్లాలటయ్యా? ఎంత విరహవేదన పడుతున్నావ్? స్త్రీ వైతే ఇంక చెప్పనే

అక్కరలేదు. 'పూనా వెళ్ళి, బాబాను దర్శించివచ్చానని' ఒక్కమాటలో చెప్పితే పోదటయ్యా?... అవునులే, అలా చెప్పితే అందమే లేదంటావ్, కాదా ?

సోదరా! నీ పరిస్థితి చూస్తే, నాకో సంగతి జ్ఞాపకాని కొచ్చింది. నీవు సృష్టిలో పురుషుడవైనా, వాస్తవంలో 'స్త్రీ' వే. ఏమంటావా?..... భగవంతుడు మాత్రమే వాస్తవంలో పురుషుడు. భగవత్ప్రేమికుడు పురుషరూపంలోనున్నా వాస్తవంలో

స్త్రీయే. ఇంక సద్గురు సంపర్కం లేకుండు, కర్మకాండలనెడి బాహ్యచార విధులతో మునిగి తేలుతూ వున్న సామాన్య ప్రజానీకం వాస్తవంలో నపుంసకులన్నమాట. దైవ విధానంలో క్రమానుగతంగా నపుంసకులు (సాధారణ మానవులు), స్త్రీలు (ఆధ్యాత్మికారూఢులు) గాను, స్త్రీలు పురుషుడు (భగవంతుడు) గానూ, మారవలసిందే.

స్త్రీ పురుషునికోసం, పురుషుడు దేవుని కోసం, అన్నారు. సోదరా! దీన్ని బట్టి శ్రీ కృష్ణ భగవానుణ్ణి చుట్టుముట్టిన గోపికలెవరో గ్రహించు.

సరే. ఇంకా దర్శన విశేషాలేవిటో కాస్త .....?

“ఏం చెప్పను. చెప్పడానికేముంది ? అన్నీ నీవే చెప్పేశావు, సందేహాలన్నీ తీర్చేశావు పైగా, నన్ను ముస్తాబుజేసి, ఆ దివ్యప్రియుని (బాబా) వరించమని పంపించావు”.

“భాషావేత్త నవడం చేత మునుపు అతిగా మాట్లాడేవాణ్ణి, ఇప్పుడవన్నీ అనుభవంగా మారి మౌనముద్ర వహించాయి. అందుచేత అనుభవాన్ని ఇంకమాటల్లో వర్ణించి చెప్పలేను.”

సరేగానీ, బ్రదర్! నేను యిన్నాళ్ళ నుండీ, నీ పేరే అడగడం మరిచి పోయాను సుమా !

“నన్ను 'ప్రేమానందరావు' అంటారు”.

భేష్. అసలు పేరులోనే కొంత విశేషం ఉంది. నామధేయాన్ని సార్థక పరిచావయ్యా. అవునులే ...చెరువులో వున్న తామర మొగ్గలన్నీ వికసిస్తున్నాయా? వయసు - వన్నె, అందం- చందం, రూపు - రేఖ, ఏర్పడి తయారైన మొగ్గలే, పుష్పాలుగా వికసిస్తున్నాయి. నీ హృదయం కూడా, అదేస్థితిలో వుండడం వల్ల నీ సంకల్పం సిద్ధించింది. నా కర్తవ్యమూ నెరవేరింది.

అసలు నీవు బయలుదేరేముందు 'నా ఇష్టదైవమైన కృష్ణుని దర్శిస్తాను' అనే లక్ష్యంతో బయలుదేరి, అదేదృష్టితో బాబాను దర్శించావు కాబట్టి, నీ లోచనాలు సులోచనాలై నాయి..... కాదా మరి?

Page:46

బాబా ఏసుక్రీస్తుయినప్పుడు “నేను జీవించివుండగా ఏ కొద్దిమందో తప్ప, తక్కిన వారందరూ, కళ్ళుండియూ నన్ను చూడలేరు, చెవులుండియూ వినలేరు,మనస్సుండియూ గ్రహించలేరు” అని అన్నారు.

అలాగే, నీవు చూస్తూ, చూడతగిన దాన్ని (సత్యస్వరూపమైన బాబా) సూటిగా, నిర్దిష్టంగా, చూడగలిగావు. అంతేకాకుండా, తాను స్వయంగా యిచ్చిన పండ్లరసం త్రాగావు. బాబా నీ కిచ్చిన ఆ ద్రాక్షరసం ఏమిటనుకున్నావ్? బయటికే ద్రాక్షరసరూపంలో కాన్పించే మధురాతి మధురమైన తన దివ్యప్రేమ.

ఆ మధుపానం, కైపెక్కి, నిన్ను ఏవిధంగా నాట్యమాడిస్తుందో, ఎట్టి పాటలు పాడిస్తుందో, ఎలాంటి కవనం వ్రాయిస్తుందో, ఏం పలుకులు పలికిస్తుందో, ఎట్టి కార్యరూపాన్ని పొంది నీ జీవితంలో ఎట్టి పరిణామాలు కలిగించి, లోక విరుద్ధమైన ఎట్టి విపరీత అనుభవాన్ని చేకూరుస్తుందో గమనిస్తూ, గ్రహిస్తూ మాత్రం వుండాలి. అప్పుడు లోగడ నేజెప్పిన, బాబాతో గల నా అనుభవాలన్నీ నిజమని ఇప్పుడు నీకు ఋజువౌతాయి. ఏమంటావు ? అంతేనా ?

సోదరా! మీ మిత్రుల సంగతి చెప్పావే కాదు.

“వీరి పేరు -ధీమంతరావుగారు ఎమ్.ఎస్.సి. ఎమ్.ఇడి. ప్రకృతి శాస్త్ర ప్రవీణులు. అదేదో కాలేజీలో శాస్త్ర పాఠకోపన్యాసకులుగా పనిజేస్తున్నారు. వీరు కూడా బాబాను దర్శించారు. ఇదీ సంగతి”

ఓహో! అలాగా? అదృష్టవంతులు. ఏమండీ! ధీమంతరావుగారూ! మీ అనుభవం ఏమిటి?

“అసలు నాకు అనుభవమనేది కలిగితేగా నేను చెప్పడానికి. నేనూ చూచాను. మీరంతా చెప్పుకునే మహోన్నతస్థాయి ఆయన (బాబా)లో నాకేమీ కనిపించలేదు. కానీ, సామాన్యులకంటే ఏదో కొంత విశేషం లేకపోలేదన్నట్టుగా మాత్రం నాబుద్ధికీ తోచింది. మరి ఎందులోవుందో యీ లోపం.”

బాగుంది. మీ దృష్ట్యా మీరు చెప్పిందీ నిజమే. బాబా యొక్క సర్వోత్తమస్థితిని, ఆ అంతస్తును గ్రహించగలిగే సత్తా, ఇంకా మీ హృదయానికి లేదనే చెప్పాలి. ఇంకా తయారుకాలేదన్నమాట. తామర కొలనులో బాల్యావస్థలో నున్న తామర మొగ్గ మాదిరిగా వుందన్న మాట. దానిపై సూర్యరశ్మి సోకితేమాత్రం, అది పుష్పంగా వికసించదుగా! ఇంతెందుకు? అసలు మీ పేరులోనే వుంది మీ సత్తా అంతా.

బుద్ధిబలంతో భగవంతుని తెలిసికోవడమనేది ఎలాగుంటుందంటే - బావి త్రవ్వకుండానే, భూగర్భాన్నున్న నీటి యొక్క రుచిని గురించి చెప్పుకున్నట్లుంటుంది.

మీ బుద్ధి ప్రయోగంతో బాబాయొక్క దివ్యత్వాన్ని ఎలా కొలువగలరు ?

Page:47

చూడండి. ఎండలో నేలమీద ఒకే చోట ఒక గాజు పెంకు, ఒక కుండ పెంకు వున్నాయనుకోండి. సూర్యరశ్మి ఆ రెండింటి మీదా సమానంగా ప్రసరిస్తూవున్నా, కుండ పెంకు - గాజు పెంకువలె తళతళ మెరువడం లేదు. సూర్యకిరణాలను తనలోకి తీసుకొనే శక్తి గాజు పెంకు కుంది; దానికి లేదు. ఇదికూడా అంతే. మీ భావనలో పొరపాటేమీ లేదు.

ధీమంతరావు గారు! ఇప్పుడు మీ ధీశక్తి మిమ్మల్ని ఏ చంద్రమండలానికో పంపించి, అక్కడ స్వర్గసౌఖ్యాన్నుభవింపచేయడానికి సిద్ధంగా వుంది. లేదా, ఏ 'కోబాల్ట్' బాంబువంటి మారణాస్త్రాన్నో తయారు చేయించి, యీ ప్రపంచసామ్రాజ్యానికి మిమ్మల్ని చక్రవర్తిగా చేయాలనే, ఆశ కల్పించి, మీ చేత ఆ మారణాయుధాన్ని ప్రయోగింపజేసి, ఒక్క మానవజాతికే కాకుండా, యావత్తు సృష్టిని రుద్రభూమిగా మార్చించి, అందు ప్రళయ తాండవం చేయించడానికి సిద్ధంగా వుంది. అంతేగాని, మానవజాతినంతనూ ఏకం చేసేందుకు కావలసిన ప్రేమను మాత్రం అది సృష్టించలేదు. ఆ కార్యం బుద్ధిబలం వల్లగాని, మానసిక బలంవల్ల గాని కానేరదు. ప్రేమబలం చేయగలదావని. ఆ పరిశుద్ధ ప్రేమ హృదయాల్లో దాగివుంది, దాన్ని బయటికి చిందించాలి అంటే - సద్గురానుగ్రహం కావాలి. సద్గురువు అనుగ్రహిస్తే, ప్రేమోదయమే కాదు - ప్రేమ సాగరమే తయారవుతుంది. లిప్తకాలంలో సాధారణ మానవుని, భగవంతుడిని చేయగలరు.

ఒక సూఫీ అన్నాడు గదా - "బుద్ధి రాజ్యంకంటే ప్రేమ సామ్రాజ్యం అనంతమైన గొప్పది. నీవు నీ ప్రియతముడైన భగవంతుని చూడాలి అంటే - నీ శిరస్సును నీ అరచేతిలో నుంచుకొని, నీ ప్రియుని కంటే ముందుగా పోవాలి" అన్నాడు. అంటే - 'నీ బుద్ధి మనస్సు నధిగమించిన భగవంతుని, ఎన్నడూ పొందలేదు' అనిభావం.

కనుక మనకు అర్థంగాని దేవుణ్ణి, అర్థంచేసుకుందాం. ఆయన అగోచరుడు. ఎందుచేతంటే, అపరిశుద్ధమైన పరిమిత అహంభావము, అపరిమితమైన కోరికలు గల తెరలేనట్టి దృష్టికే, ఆయన గోచరమౌతాడు.

ధీమంతరావు గారూ! స్వర్గం (పరతత్వం) అనే పక్షి క్రిందికి ఎన్నడూ దిగదు. హాఫీజ్ మహాకవి అంటాడుగదా "భగవంతుడు స్వర్గం అనే ఒక పక్షి వంటివాడు, ఆయనను నీ బుద్ధి అనే వలపన్ని పట్టుకోవడానికి ప్రయత్నించకు. అలాచేస్తే ! అందులో గాలితప్ప మరేమీ వుండదు" అని.

కాబట్టి, ధీమంతరావుగారూ! ఎంత బోధించినా, భగవంతుడు అనుభవనీయుడే గాని బోధింపబడవాడు కాదు. ఆయనను (సజీవ అవతారం) ప్రేమిస్తే, నీవాడే ఔతాడు. "దేవుని ప్రేమిస్తే, నీవు దేవుడవే ఔతావు" అని మెహర్ గీత.

Page:48

చూడండి. ధీమంతరావు గారూ! రామకృష్ణ పరమహంస ఒక్క బెంగాలీ భాష తప్ప మరేదీ మాట్లాడలేదు. ఆయన చదువుకోలేదు. అయినప్పటికీ, ఒక్క లిప్తకాలంలో ఆయన సమస్తజ్ఞానాన్ని సంపాదించి సర్వజ్ఞుడైనాడు. ఆయన చెప్పినదానిని అర్థం చేసుకోకుండా, విద్యావేత్తలు, విజ్ఞానులు ఆయనచుట్టూ గుంపులు గుంపులుగా మూగేవారు. కాబట్టి ప్రేమించండి బాబాను. ఇందులో రహస్యం ఒక్కమాటలో చెప్పాలి అంటే - 'నీవు'న్న చోట భగవంతుడుండడు. నీవు అంటే తెలిసిందా ? స్థూల - సూక్ష్మ - కారణదేహాలనే 'నీవు'గా భావించుకుంటున్న అసత్యమైన అహంభావం. కాబట్టి శబ్ద రూపమైన యీ వ్యాఖ్యానాలు, బోధనలు, భగవంతుని హృదయంలోకి ప్రవేశ పెట్టేందుకు మారుగా మరింతదూరం చేస్తాయి. భగవంతుని అర్థం చేసుకున్నాననుకుంటే, అర్థం కాలేదని భావం.

మీరు అసలు ఎవరో, అదే కావలసి వుంది. నీవు దేవుడవు; కాని దేవుడవు కావాలి. దీనికి సాధన ఏవిటి? ప్రేమద్యారానే 'నీవు' (మానవుడు) నీవు (దేవుడు) కాగలవు. అసలు నీవు (భగవంతుడు) కావాలని బాబా సంకల్పించితే ఒక్క లిప్తలో దేవుని చూడ గలవు; దేవుని తెలిసికోగలవు, దేవుడవే కాగలవు. కనుక సద్గురు కటాక్షవీక్షణ ప్రభావాన్ని గురించి బాబా ఒక చిన్న కథ చెప్పారు. అది. ఇది.

సీత తండ్రియైన జనకచక్రవర్తి ఒక పరమగురువు. ఆయన పరిపాలనలో, ఒక పరదేశియైన యువకుడొకడు ఈ భౌతిక వస్తువులను ప్రత్యక్షంగా చూస్తున్నట్టు గానే "నేను భగవంతుని చూడాలి" అని తపాతపా లాడుతున్నాడు. అందుకోసం జనకుని సహాయాన్ని అర్థించాడు. రెండు మాసాలు, నిరాహార దీక్షతో ఎండవానల్లో పర్యటించాడు. ఇది ఏడువేల సంవత్సరాల నాటి గాథ. ఆనాడు మోటారు కార్లు, విమానాలు లేవు. ఆ యువకుడు భగవదన్వేషకుడై, తిరిగి తిరిగి జనకుని రాజ ప్రాసాదానికి

చేరుకున్నాడు. ద్వార పాలకులు కోటలోనికి పోనివ్వలేదు; అడ్డగించారు. పాపం.... బయటనుండే “ఓ జనక మహారాజా! నీ కీర్తి ప్రతిష్ఠలు, నీ వైభవం విని, నీ సహాయాన్నేపేక్షించి నిన్ను దర్శించాలని వచ్చాను. కాని, నీ భటులు లోనికి రానీయలేదు” అని బిగ్గరగా అరవసాగాడు చివరకి ఆగోల విన్నాడు జనకమహారాజు. ఆయనెవరో దర్శాపు చేయమన్నాడు. మంత్రులతో “నేను భగవత్సేమికుడను. భగవంతుని చూడాలని వుంది. జనకా! నాకు తప్పక దేవుని చూపించు” అన్నాడాయువకుడు.

అంతట జనకుడు వానిని లోపలికి రప్పించి మంత్రులతో “వీనిని జైల్లో పారెయ్యండి” అని ఆజ్ఞాపించాడు. ఆ యువకుడు ఖైదీకాబడ్డాడు. “ఈ జనకుడు సర్వజ్ఞుడు కాబట్టి, నేను దేవునికోసం అన్వేషిస్తున్నాననే సంగతి ఈయనకు తప్పకుండా తెలుసు, కాని జైలుకు పంపించాడు” అని తలపోయ సాగాడు యువకుడు. ఆ ఖైదులో అన్నపానీయాలు లేకుండా కొన్ని రోజులు వుండిపోయాడు; తదనంతరం ఆ యువకుని బయటికి, సదస్యుల మధ్యకు రప్పించవలసినదిగా జనకుడు ఆజ్ఞాపించాడు. ఆ యువకుని రాజభటులు దర్బారుకు తీసికొని వచ్చారు.

Page:49

అంతట జనకమహారాజు చేతులు జోడించి యువకునకు నమస్కరించి, అభ్యంగనము చేయించి, పుడసోపేతముగా భుజింపజేసి, ఆ యువకుని రాజుగా మన్నించవలసిందని మంత్రులను ఆజ్ఞాపించాడు. యువకుని సింహాసనంపై కూర్చుండ జేశారు. ఈ మహారాజు పదవి మూడురోజులు మాత్రమే అనుభవించ నివ్వండి అని జనకుడు హెచ్చరించాడు.

ఆయువకుడు జనకుని ఆంతర్యాన్ని గ్రహించలేకపోతున్నాడు. ఈ రాజ్యపరిపాలన ఎలా నిర్వహించాలో అతనికి తెలియటం లేదు. పేదలువచ్చి యాచిస్తున్నారు. మంత్రులు వచ్చి సలహాలు కోరుతున్నారు. ఆ యువకునకు ఏమి చేయడానికి ఏమీ తోచడం లేదు. ఇంక చేసేదేమీ లేక మౌనం వహించాడు. ఈక్లిష్ట పరిస్థితి నుండి తప్పించవలసిందిగా జనకునితో చెప్పవలసిందని మంత్రులను వేడుకున్నాడు.

జనక మహారాజు వచ్చాడు. అతనిని సింహాసనాన్నుండి క్రిందికి దింపమన్నాడు “నీకు జైలు జీవితం బాగుందా? లేక అధికారజీవితం బాగుందా?” అని అడిగాడు. “ఈ రెండూ కూడా వేర్వేరు విధంగా బుద్ధిభానాలే” అని యువకుడు సమధానమిచ్చాడు. “పండ్రెండు సంవత్సరాలపాటు మరలపోయి, తదనంతరం తిరిగిరమ్మని” సూచించాడు జనక మహారాజు.

ఆ యువకుడు బ్రతుకు జీవుడా ? యని రాజ ప్రాసాదం వదలి, భారతదేశం అంతా తిరిగి తిరిగి ఒక శ్రీమంతుడై “కళ్యాణ్” అని పేరు పెట్టుకున్నాడు. పండ్రెండు సంవత్సరాలనంతరం, యువకుడు మరల జనకుని వద్దకు తిరిగివచ్చాడు. ఈసారి అతడు శ్రీమంతుడు. కావలీవాండ్లు కల్యాణుని తనిఖీ జేసి ఎవరవని ప్రశ్నించారు. “నేను, శ్రీమంతుడనైన కల్యాణుడను” అన్నాడు యువకుడు. జనకుడు ఇది వినగానే మరికొన్నేళ్ళు పోవలసిందని కబురంపాడు. కల్యాణ్ ఇంటికి దారితీశాడు. ఆ వ్యవధిలో అతడు సర్వసంపదలను పోగొట్టు కున్నాడు పండ్రెండేండ్లు గడచిన తరువాత మళ్ళీ జనకుని యొద్దకు రాగా జనకుడు మరల “నీవెవరవు” అన్నాడు. “నేను దౌర్భాగ్యుడనైన కల్యాణుడను” అని సమాధానమేయగా, జనకుడు వానిని మళ్ళీ పండ్రెండు మాసాలు పంపివేశాడు.

ఈ వ్యవధిలో కళ్యాణ్ సంచారం ప్రారంభించాడు. “ఏమిటిది? నేను ముందుగా జనకుని చెంతకు పోయినప్పుడు, నేను దేవుని చూడాలన్నానుగానీ, మరేమీ అనలేదుగదా! అప్పుడు ఖైదులో బంధింప బడ్డాను. తరువాత శ్రీమంతుడనైనాను. అటు తరువాత ఫకీర్ నైయాను. ఇదంతా ఏవిటో నాకు అర్థం కావడం లేదు” అనుకున్నాడు కల్యాణ్.

Page:50

సంవత్సరానంతరం, రాజభవనానికి రాగా, ఆ రక్షకభటుల్లో ఒకడు కల్యాణుని చూచి,జాలిపడి “ఓయి! మూర్ఖుడా! ఈసారి రాజు ‘నీవెవరవు’ అని అడిగినప్పుడు ‘నాకు తెలియదు’ అని చెప్పవయ్యా” అన్నాడు. కల్యాణ్ ఇతని సలహా పాటించాడు. అంతట జనకుడు కల్యాణ్ యొక్క విధేయతకు తృప్తిపడి, ఒక్కసారి అతని వైపు తన కరుణా దృష్టిని ప్రసరింపజేశాడు. దానితో కల్యాణ్ యొక్క భౌతిక -సూక్ష్మ - మానసిక చైతన్యములదృశ్యమైనాయి. అయినప్పటికీ పరమాత్మయే తన స్వీయాత్మగా ఎటుక గలిగి వున్నాడు. కల్యాణుకు ‘విదేహముక్తి’ లభించింది. ఇప్పుడు కల్యాణ్, దేవుని చూడాలని వచ్చి తానే దేవుడై నాడు. ఇట్టి మహోపకారం, ఒక్క సజీవ సద్గురువు మాత్రమే చేయగలడు. దీని భావం ఇది - ఏమంటే-

నీవు మాలిన్యమైన,అసత్యమైన అహంభావాన్ని విడిచి పెట్టనిదే, దేవుని చూడలేదు, దేవుడవుకాలేవు. ఎందుచేత? నీవున్న చోట దేవుడుండడు.

చూడండి. ధీమంతరావు గారూ! సద్గురు కటాక్ష వీక్షణంతో అసత్యమైన అహంభావం, క్షణికంలో సత్యమైన అహంగా మారిపోయింది. సద్గురానుగ్రహ ప్రభావం విన్నారా?

సోదరా! ప్రేమానందరావు! కల్యాణ్ యొక్క కథ నీవు కూడా విన్నావుగా? సద్గురువు యెడల కల్యాణ్ కున్నంత, నిస్సందేహమైన విధేయత, అమితమైన సహనము వుండి, ఆయన ఆజ్ఞలను అన్యాయం చేసే లోకుండా పాలిస్తూ, సద్గురువు కావించే అగ్ని పరీక్షలకు తట్టుకుని ధీరుడై నిలబడినప్పుడే మనపై సద్గురువు యొక్క అనుగ్రహం వర్తిస్తుంది. ముక్తుని చేయడమే సద్గురువు యొక్క అనుగ్రహానికి గుర్తు. అంతేగాని, దేవుని చూపించు అన్నంత మాత్రం చేత వెంటనే సద్గురువు ఆ పని నెరవేర్చడు. అందుకు అర్హులమో కాదో మన యొక్క ప్రేమను అనేక విధాలుగా పరీక్షిస్తాడు.

సోదరా! ప్రేమానందరావు! చిన్న రెండు సంఘటనలు చెప్తాను, విను. ఒకప్పుడు ఒక సాధకుడు బాబా వద్దకు వచ్చి, జనకుని కల్యాణ్ అడిగినట్లు గానే అడిగాడు. అప్పుడు బాబా తాను చెప్పిన ప్రకారం నడుచుకుంటూ, తనను ప్రేమించవలసిందని చెప్పారు. అతడు సరే నన్నాడు. అప్పుడతనికి కొన్ని నియమాలేర్పరచి, మెహరాబాద్ ఆశ్రమం ఎదుట ఒక చెట్టు క్రింద రాత్రింబవళ్ళు అక్కడే వుండాలనీ, బాబా పిలిచేవరకు రాకూడదని శాసించారు. ఆ సాధకుడు అట్లే మూడు రోజులు గడిపి, నాల్గవ రోజున ఎవరికీ చెప్పకుండా పారిపోయాడు. చూచావా? విధేయత ప్రేమకు చిహ్నం. మోక్షం అనేది సులభంగా యాచించగానే ప్రాప్తిస్తుందని ఆశపడ్డాడు. బాబా ఆజ్ఞలను పాలించి విధేయుడు కాలేక పారిపోయాడు.

Page:51

ఇంతకంటే చక్కని విశేషం ఇంకోటి చెప్పి విరమిస్తాను. కరాచీ నివాసి 'మినూకరాస్' అనే ఒక శ్రీమంతుని బిడ్డ కల్యాణ్ వలె మోక్షం ప్రసాదించమని కోరలేదు, బాబాయొక్క శిష్యునిగా స్వీకరించమని బాబాను ప్రార్థించాడు. తనకు శిష్యునిగానుండుట చాలా కష్టమనియు, తన వుద్దేశ్యాన్ని ఉపసంహరించుకోవలసిందనియు బాబా నచ్చజెప్పారు. కాని ఆయన వినలేదు. చివరకు 'మినూకరాస్' పట్టదలకు బాబా అంగీకరించాడు. అతడు, తన ఇంటికి పోయి, కొలది రోజులు గడచిన తరువాత, తనతో సమాన స్థాయిగల బంధువులతో వివాహ సంబంధము స్థిరపరచుకొని, ముహూర్తం నిశ్చయము చేసి, కావలసిన యేర్పాటులన్నీ పూర్తి చేసుకొని, బాబాతో తన వివాహ శుభ వర్తమానం చెప్పి, తనను ఆశీర్వదించమన్నాడు. కాని, బాబా యొక్క దైవ విధానంలో అతడు బ్రహ్మచారి కావలసి వుంది.

బాబా, మినూకరాస్ తో వివాహము మానవలసినదనియు తనకు అంగీకారము లేదనియు ఆజ్ఞాపించారు. చూడు ఇప్పుడు ఎంత విషమ పరిస్థితి ఏర్పడిందో!..... మినూకరాస్ బాబాకు అనుచరుడు కాగోరుతున్నాడు కాబట్టి, వివాహము మాని బాబా ఆజ్ఞను పాలించి విధేయుడైనాడు. ఇంతటితో పరీక్షలు తీరిపోయాయా? మరో పరీక్ష.

మినూకరాస్ ను, కౌపీనధారియై తన స్వస్థానంలో 365 రోజులు, బిక్షాటన చేసి జీవించవలసినదనియు, ఆ వ్యవధిలో గృహస్థుల యిండ్ల పరుండరాదనియు కూడా ఆజ్ఞాపించారు. ఆయన యీ పరీక్షలో కూడా కృతార్థుడై బాబా అనుగ్రహానికి పాత్రుడై, శిష్యునిగా స్వీకరింపబడ్డాడు.

సోదరా! సద్గురువుకు విధేయుడుగా నుండడమే, ఆయనను ప్రేమించుతూ యున్నట్లు భావం. ప్రేమకంటే, విధేయతే గొప్పది. విధేయతలోనే ప్రేమ యిమిడుంది.

సోదరా! ప్రేమానందరావు! దర్శించడంతో నీ పని తీరిపోలేదు. కల్యాణ్ వలె, మినూకరాస్ వలె, విధేయుడవై వుండాలి. సరేనా! యింక వెళ్ళిరండి. సెలవు.

Page:52

నిలకడ

సోదరా !.... బహు కాలదర్శనం! ఆ టోపీ ఏమిటి? ఆ వేషం ఏమిటి? కూర్చో! కూర్చో ! ఊ... విశేషాలేమిటి? .

“ఆ..... ఏంలేదు, ధీమంతరావు నేను కలిసి అల్లాగల్లా ఓ చక్కర్ కొట్టి వచ్చాం .”

ఎక్కడి కెక్కడి కెళ్ళారేమిటి చెప్పా?

“ పెద్ద తిరుపతి, శ్రీశైలం, రామేశ్వరం, సేవించి వస్తూ వస్తూ మధ్యలో దిగి ఓ స్వాముల వారిని కూడా దర్శించి వచ్చాం. ఆయన దగ్గర చాలా మహిమలున్నాయి.”

ఆ.... పనిలో పని తిరుపతిలో వపనం కూడా చేయించుకు వచ్చావా?... బాగుంది నాయనా! అందుకా యీ టోపీ? ఎల్లాగైనా సహవాస ఫలితం వూరికే పోతుందా?

సత్సంగత్వే - నిస్సంగత్వమ్!

నిస్సంగత్వే - నిర్మోహత్వమ్ |
 నిర్మోహత్వే - నిశ్చలతత్వమ్ |
 నిశ్చలతత్వే - జీవన్ముక్తి |

అన్నట్టుగా, ఒక ఋషిశ్వరునితో ఒక్క నిమిషకాలం సాంగత్యం చేస్తే, నూరు సంవత్సరాల తపఃఫలం కంటే మిన్నయైంది' అని జలాలుద్దీన్ రుమీ, అనే సద్గురువు అన్నాడు. అయితే, పై సహవాసంలోనే యింత ప్రభావం వుంటే, అట్టి ఋషులను తయారుచేసే ఒక సద్గురువు తోటి సహవాసం ఎంత గొప్పదంటావ్. మరి అట్టి సద్గురువులకు ప్రభువైన అవతార పురుషునితోటి సహవాసం యింకెంత ఘనమో వూహించు. ఏమంటావ్? మాట్లాడవే?

అల్లాగే, నీవు ధీమంతరావు గారితో నీ స్నేహం కొనసాగిస్తే, నీకు పూర్వపు వాసన తప్ప, సువాసనంటూ గుబాళించదు. ఏదో దారిలో (ఆధ్యాత్మిక మార్గం) పడ్డావనుకుని సంతోషిస్తున్నాను. కానీ పాపం నీ వెనుకటి అలవాట్లు నిన్నే వదలడం లేదో, లేక నీవే వాటిని విడవడం లేదో, నాకు తెలియడం లేదు.

అది కాదయ్యామరీ.. చదువుకున్న వాడవుకూడా, పామరుడిలా వ్యవహరిస్తే ఎల్లాగు మరి? అదీ నా బాధ; అంతే గాని నిన్ను నిందిస్తున్నానని మాత్రం అనుకోకు.

“సరిలేండి, ఎంతమాట. అలాగు అనుకునే వాడిని ఐతే మీ దగ్గరకు అసలు రానేరాను. నా బాగు కోసమేగా మీరెన్ని చెప్పినా. మీరు నాకీ జీవితంలో చేసిన మహోపకారం మరచి పోతానా? చెప్పండి అలా బాధపడేవాణ్ణి కాదు.”

Page;53

ఇదుగో సోదరా? అవతార పురుషుడైన మెహర్ బాబాను దర్శించిన తరువాత నీవు చేసిన పనేమిటి? తీర్థయాత్రలు సేవించడం, వారెవరో స్వాములవార్ని దర్శించడం. ఇవీ ముఖ్య విషయాలు. అంతేగా?... అవును.

అసలు మనకు సర్వసాధారణంగా, ఒక నిశ్చితమైన నిలకడగాని, ఒక ప్రత్యేకత గాని వుండదు. ఏ గాలి వస్తే, ఆ గాలికి కొట్టుకు పోవడమే. ఏ వాద్యానికి ఆ దరువు వేస్తాం.

ఆధ్యాత్మికంలో కూడా అంతే. శంకరాచార్యుల వారి అద్వైత మత సిద్ధాంతాలు బాగున్నాయంటాం. రామానుజుల వారి ద్వైత మత సిద్ధాంతమూ బాగుందని అంటాం. వేమన్న గారి పద్యరత్నాల దగ్గర నుండి - భగవద్గీత వరకూ అన్నీ బాగానే వుంటాయి. కాని ఏమిటి ప్రయోజనం? అవి బాగున్నాయి, ఇవి బాగున్నాయి అని నోటితో చెప్పుకునే కంటే, జీవిత విధానంలో ఆచరణ రీత్యా ఆ బాగును కనపరచుకుంటే మంచిది. ఆధ్యాత్మిక క్రమశిక్షణకు అలవాటు పడ్డ జీవితాలు కావు మనవి. ప్రతి విషయం కూడా, శ్రమ లేకుండా తేలిగ్గా, త్వరగా ఫలితానికి రావాలనే చూస్తాం. ప్రతి విషయంలోనూ ఖంగారే!

చూడు, భజనలో కూర్చున్నామూ అంటే అర్థం ఏమిటి? ఆ భగవంతుని మీద ధ్యాన్మం నిలిపి భక్తితో ఆయన్ను గూర్చి గుణకీర్తనం చేయాలిగా. కానీ, కూర్చున్నప్పటినుంచీ ప్రదర్శన కోసం ప్రాకులాడతాం. దేవుని మీద మనసు నిలపడం లేదు సరిగదా, యంత్రం మాదిరిగా, ఏదో పాడడం తప్ప, ఆ పాడే పాట యొక్క భావాన్ని శ్రోతలకు అందిస్తూ, అర్థయుక్తంగా,లయ-రాగ-తాళ సమ్మేళనంతో పాడితే అది హృదయాలను హత్తుకుంటుంది. మరి హృదయపూర్వకంగా, దేవుని పై మనసు నిలిపి పాడితే దేవునికి వినపడుతుంది.

కానీ, ఒక ముఖ్య సంగతి. “జిహ్వాతో భాషించే ప్రార్థనలు, మనస్సుతో చేసే తపస్సులు దేవునికి వినిపించవు. ఆయన వాటి విషయంలో చెవిటివాడుగా వుంటాడు. కానీ హృదయంతో పిలిచే ఒక్క ప్రేమగానమే ఆయనకు వినపడుతుంది” అని అన్నాడు భగవంతుడైన మెహర్ బాబా.

ఇంతెందుకయ్యా ! మనం భగవద్గీతలు, వేదాలు, పురాణాలు చదవాలటయ్యా. వేమన్న గారి వేమన పద్యాలను జీవితంలో రూపొందించుకుంటే అంతే చాలు. తత్వశాస్త్రం అంతా దాన్లోనే ఉంది.

ఆ భజనలో సంకీర్తన చేసినంత సేపూ, దేహం ఇక్కడ - ధ్యాన్మం మరోచోట. ఇంక సంకీర్తనా విధానం అంటామా - అర్థం లేదు, భావం అంతకన్నా లేదు. ఒళ్లంతా హూనమయ్యేటట్లు కుస్తీలు, బస్కీలు, దండీలు అంతా కనరత్తే.

Page;54

ఇందులో ముఖ్యంగా స్త్రీలు, ఒక పురాణగోష్ఠి విందామని వెళ్ళినా, ఒక హరికథకు వెళ్ళినా, అక్కడకు ఎందుకోసం వచ్చారో వారికే తెలియదు. అయితే సమరసస్నాహం, లేకపోతే లోకాభిరామాయణం వినాలని వస్తారే గాని వినరు. విన్నా మనసుకు పట్టించుకోరు. బడికి చదువుకొనేందుకు వస్తారా, అక్కడా అంతే.

ఇంక వ్రతాలు, పూజలు చేస్తారు. ఆరోజు ఉపవసిస్తారేమో, వ్రతం దగ్గర కూర్చుని కునికిపాట్లు పడుతూ, ఆవలిస్తూ పురోహితులు వల్లించే మంత్రాలను, కథనూ వినీవిన్నట్టుగా వింటూ, ఆవ్రతం ఎప్పుడు పూర్తవుతుందా, ఎప్పుడు భోజనం చేద్దామా అనే నీరసస్థితిలో వుంటారు.

‘చిత్తశుద్ధిలేని శివపూజలేరా!’ విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ|| అన్నాడు వేమన్న గారు.

అలాగా, చేసే ఆలోచనల్లో, మాట్లాడే మాటల్లో, ఆచరించే కర్మల్లో, వినే వినికిడిలో కొంచెం శ్రద్ధ, ఆసక్తి, విమర్శనా ధృష్టి కనపరిస్తే ఎంతో ఉపకరిస్తుంది. ఎంతసేపూ నేత్రానందం, కర్ణానందమేనా? ఏ ఒకదాన్ని గురించైనా కాస్త పట్టించుకుందామనేది లేకపోతే ఎల్లా? నీలో మార్పు, క్రొత్తదనం ఏవి ? సామాన్యులందరిలాగే వున్నావు. పొరపాట్లే కాల క్రమంలో అలవాట్లుగా మారిపోయాయి.

సోదరా! ఏగాలివీస్తే, ఆ గాలికే కొట్టుకుపోయేలాగుండక, ఎటువంటి - ప్రచండవాయువుకైనా చలించక మేరు పర్వతం వలె గంభీరంగా వుండాలి. నీ విశ్వాసంతో చూడు ఆకాశంలో ఉత్తరానవున్న ధృవనక్షత్రం. ఆ నక్షత్రం ఎన్నియుగాలు దొర్లినా, అక్కడే అదేస్థానంలో ఒక్క అంగుళమైనా కదలకుండా వుంటుంది. ఎన్ని నక్షత్రాలైనా గగన మార్గంలో సంచారం చేస్తున్నట్లు కన్పించినా, దానికి మట్టుకు చలనం లేదు. అలాగే బాబా యందు నీకున్న విశ్వాసం కూడా ధృఢంగా వుండాలి.

“ఆ ధీమంతరావు, అదేవిటి. ఫరవాలేదు, నాలుగూ చవిచూడాలిగాని” అని మొండిపట్టు పడితే, నిజమేననుకొని ఆయనతో కలసి తిరిగివచ్చానండీ”

సరే. చూడు సోదరా! అసలే మనస్సు చంచలమైనది. ఒక్కొక్కప్పుడు, అది నిశ్చలంగా నిర్మలంగా వుందామన్నా, అలావుండనీయరు మరికొంతమంది. అది వారికి అలవాటు, సరదా కూడాను. తమకు కలిగిన విశ్వాసాన్ని నిలబెట్టుకోలేక, మహా మహావారే పల్లీలు కొట్టారయ్యా సోదరా.

Page:55

ఒక్క యదార్థ విషయం చెప్తావిను. ఒక సోదరుడు, గొప్ప పండితుడు, మేధావి, లౌకికుడు, తత్వవేత్త, ఆధ్యాత్మికపరుడు, వక్త, రచయిత యింతటివాడు కూడా మెహెర్ బాబాను దర్శించి, భక్తుడై , ఆ విశ్వాసంతో, బాబా కార్యకర్తగా పనిచేస్తూ .... హఠాత్తుగా, ఆ విశ్వాసాన్ని పోగొట్టుకుని, బాబా వాతావరణంలోంచి పూర్తిగా తప్పుకున్నాడు. అప్పుడు ఎక్కడ విన్నా ఆయన పేరే! అల్లాంటి మహాత్ముడు కూడా గభాలున తలక్రిందులై పోయినాడు. పాపం, అతని విశ్వాసం తారుమారై పోయేటంత ఒడుదుడుకు పరిస్థితులేవి సంభవించాయో! చూచావా ? - కలిగిన విశ్వాసాన్ని కూడా నిలబెట్టుకోవడం చాలా కష్టం సోదరా !

అందుచేత నీవు ఎంత చదువుకున్నా, అది మేధాసంపత్తే కాబట్టి, ఎంత గొప్పవాడికైనా వేపకాయంత వెర్రి వుంటుంది’ అన్నట్టు నీకు కూడా.....

“వెర్రివాడా! పర్వతం మీదపరుండి రాళ్లకోసం వెతుక్కుంటావా ? నీ విశ్వాసాన్ని చెదరగొట్టడానికి, అనేక విషమ పరిస్థితులు వస్తే రావచ్చు. అది గాక, బాబాకు వ్యతిరేకంగా అనేకమంది అనేక విధాలుగా మాట్లాడితే మాట్లాడవచ్చు. ఇది లోకం. లోకాన్నంతటినీ నేరు మూయించలేవు. ఎవరికి తోచినట్టు వారు మాట్లాడతారు - మాట్లాడనీ అందరికీ స్వేచ్ఛ అనేదివుంది. ఎవరివిశ్వాసం వారిది. కానీ, బాబాయందు నీకున్న విశ్వాసంలో ఎంత గొప్పతనంవుందో, అదిమట్టుకు మాత్రం ఎన్నడూ మరచిపోకు. ఇతర దైవములయందుగాని, ఇతర సద్గురువుల యందుగాని విశ్వాసం కలవారిని ఎన్నడూ కాదనకు. అందరి విశ్వాసకులతో కలసిమెలసి వ్యవహరించు. అదే నీకున్న గొప్పతనం.

ఒక్క విషయం మట్టుకు బాగా జ్ఞాపకం వుంచుకో. నీవు బాబాను ఏవిధంగా విశ్వసించి, ఎవరిగా భావించావో, ఇతరులతో అల్లాగే చెప్పు. నీవు నమ్మినట్లుగాక, పరాయివాళ్ళ మెప్పుకోసం మరో విధంగా చెప్పకు. నీవు నమ్మలేని స్థాయిలో, ఇతరులను నమ్మమని చెప్పకు. సత్యాన్ని మరుగు పరచకు. సత్య ప్రకటనలో, త్యాగం-ధైర్యం చూపించు.

నీ విశ్వాసాన్ని పెడదార్లు తొక్కించే వారుంటారు. నీ ముఖం మీదగాని, లేక నీవు వినేటట్లుగాని నీకు కోపం రప్పించాలనే వుద్దేశంతో నీ ప్రియుడైన బాబాను అతిహేయంగా దూషిస్తారు. వాడరాని భాషాపదజాలం వాడతారు. ఇదికూడా నీకు ఒక చిన్న పరీక్ష. నీకు పౌరుషం వస్తుందేమో చూడాలని వారి వూహ.

Page:56

అసలు యింకో విషయం. “నేను భగవంతుడను” అని బహిరంగంగా డంకా బజాయించి శంఖాన్ని పూరించే అసలు వ్యక్తిని విడిచి పెట్టి, నిన్ను బట్టుకు పీక్కు తింటే ఏంలాభం? “మీ బాబా దేవుడటగా? రామచంద్రుడేనట! కృష్ణభగవానుడేనట? ఏసుక్రీస్తుటగా?” అని పరిహాసంచేసే అన్నయ్యలందరూ ‘ముంజెలు తిన్నవాణ్ణి పోనిచ్చి మోరలు తినేవాణ్ణి పట్టుకున్నట్టు - నీ దగ్గర బుసలు కొట్టేకన్న, బాబాయంకా బ్రితే వున్నారూ కాబట్టి ఆయనవుండగానే, ఆయన దగ్గరకేపోయి, ఆయన్నే అడిగితే అంతా

తేలుతుంది. ఆయన దగ్గర నుంచి వీరికి రావలసిందే వస్తుంది. అంతేగాని, బాబా భగవంతుడని నీవు పొందిన అనుభవాన్ని, ఈ అన్నయ్యలను సమాధానాలతో ఎలా తృప్తి పరచగలవు? ఇట్టి వారిని బ్రహ్మదేవుడు కూడా సమాధాన పరచలేడు. వీరితిక్క ఆ దేవుడనన్న వాడేకుదర్పాలి. కనుక నోదరా ! వారు మళ్ళీ నీకు అడ్డు తగిలితే ఇలా చెప్పు “అసలు సరుకు చూచుకోకుండా బేరం ఎందుకు. ఆ సరుకంత నాణ్యమైన సరుకు ఈ లోకంలో లేనేలేదు, అని నేను చెప్పినప్పుడు మీకు నమ్మకం లేకపోతే మీరే స్వయంగా పోయి సరుకు నాణ్యంచూసుకోండి” అని చెప్పు. వారికి ధైర్యసాహసాలుంటే అలా చేస్తారు. పిరికి వాళ్ళయితే చాటు చాటున అల్లాగే సణుక్కుంటూ వుంటారు. వారిని గురించి పట్టించుకోకు.

మల్లెపువ్వును, నీవు ప్రచారం చేస్తేనే గాని అది మల్లెపూవుకాదా? నీవు నేనూ చెప్పనక్కరలేదు. దాని సువాసనే చెబుతుంది. అసలు మల్లెపువ్వుకు సువాసననేది లేకపోతే, అది “నేను మల్లెను. నా సువాసనను ఆప్రాణించండి” అని అంటే మాత్రం అది మల్లెపువ్వు ఎలాగోతుంది? అందుచేత వారే స్వయంగా ఆ మల్లెపువ్వును సమీపించితే, ఆ సువాసనే చెబుతుంది. అంతేగాని నిన్ను డబాయిస్తే ఏమిటి ప్రయోజనం ! ఇంకో విషయం. వీరు మల్లెను చూచినట్టు, మల్లెవాసన పీల్చి ఆనందించినట్టు మాట్లాడతా రేమిటి చెప్పా!

ఈ మత పిచ్చగాళ్ళకు అవతార పురుషుని సత్య ఘోష అరణ్యరోదనంగా వుంటుంది. వీరంతా నిన్నుచూచి నవ్వుతారు. వీరి అజ్ఞానాన్ని గురించి నీవు నవ్వుకో. నోదరా! అలాంటి సమయాల్లో నీమనసు విరిగి పోకూడదు. విశ్వాసం వుండగానే సరా? దాన్ని నిలబెట్టు కోవాలి. నిలబెట్టుకుంటే దాని పై కప్పు వేసికోవచ్చు, దాంతో నీడ (ఆశ్రయం) ఏర్పడుతుంది. అంతేగాని అక్కడో గంతు, ఇక్కడో గంతు వేయకు. ‘హనుమంతుడి దగ్గరటయ్యా నీ కుప్పిగంతులు’.

Page:57

నోదరా! ముఖ్య విషయం ఏమంటే అసలు నీవుగాని, నేనుగాని, మరెవరైనా సరే మానవ రూపంలో 84 లక్షల పునరావృత్తి జన్మల్లో ఈ యాత్రలు, ఈ పూజలు, ఈ కర్మకాండ, ఇవన్నీ చేస్తూ రాగారాగా, పునరావృత్తి క్రమం పూర్తి అయితేనేగాని మానవుడికి ఒక సద్గురువు ప్రాప్తించడు. సద్గురువు లభించడంతో మన ప్రయాస చాల మట్టుకు తీరినట్లే. ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో కాలుపెడతాం. సద్గురువుతో ఎప్పుడైతే సన్నిహితత్వం ఏర్పడి, ఆయనకు విధేయులమై ఆయనకు ప్రేమికులుగా వుంటామో ఆక్షణంనుంచీ ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ప్రవేశించామన్నమాట. ఆయన యొక్క అనుగ్రహంతో యీ ప్రయాణం సాగుతుంది.

అట్టి సద్గురువు అదృష్టవంతులకు ఎవరికో కొంతమందికే లభిస్తాడు. ఆయన దొరికిన తరువాత కూడా, మళ్ళీ గత జన్మల్లో అనుసరించిన కర్మకాండను, యాత్రలను అనుసరిస్తున్నావ్. ఏటు - దాటిన తరువాత కూడా తెప్పను మోసుకుపోతున్నావ్. వాటి ప్రయోజనం తీరిపోయింది. అవే నిన్ను సద్గురువునకు అప్పగించాయి. ఆధ్యాత్మిక మార్గమనే రాజమార్గంలో నిన్ను విడిచి పెట్టి నిష్క్రమించాయి. కాని యీ ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో అవిచేసే సహాయం ఏమీ లేదు. సహాయం చేసేది నీ సద్గురువు. అతడే మార్గ దర్శకుడు, దివ్యప్రియుడు, భగవంతుడు. ఇప్పటికైనా వాటి ప్రయోజనాన్ని గుర్తించావా!

కాబట్టి నోదరా! నీ విశ్వాసానికి పతివ్రతా ధర్మం ఏర్పడాలి. చూడు ఆమె పరాయి పురుషుణ్ణి మనస్సులోనికే ప్రవేశించనీయదు. పరపురుషుణ్ణి మచ్చుకైనా కొనియాడదు. ఆమెయొక్క వ్రత దీక్షలో, పతి భక్తిలో మనసులోగాని, మాటలో గాని స్థానిత్యం లేనే లేదు.

అలాగా నీవు, యదార్థంగా బాబాను భగవంతుడని నమ్మితివో, ఆయనకు శరణాగతుడవుకా, నీకు వ్యక్తి స్వాతంత్ర్యం లేదు. చివరకు నీకు, బాబా ఆజ్ఞ లేనిదే, ఊపిరి పీల్చుకోడానికి కూడా నీకు హక్కులేదు. స్థానం లేదు. నీవు వుండవు.

నీ దేహం, ప్రాణం, మనస్సు వాక్కు సమస్తం బాబా అధీనమే. బాబాకోసం చింతించు; బాబాను కీర్తించు; బాబా సేవకై నీదేహాన్ని శక్తిని వినియోగించి ఖర్చు పెట్టు. చివరకు నీ ఉద్ధాసన నిశ్వాసల్లో బాబాను బంధించు. ఇట్టి నీ దీక్ష మోక్ష ప్రాప్తికి కారణమౌతుంది. నోదరా! ‘కంజాక్షునకు గోని కాయంబు కాయమే’ అన్న పద్యాన్ని మరో సారి గుర్తుకు తెచ్చుకో. పోతన్న వాక్కు తరించింది. అతని వాక్కు శ్రీరామచంద్రునే కీర్తించడానికి ఉపయోగపడింది కాని, ద్రవ్యానికి ఆశపడి, దరిద్రాన్ని కడతేర్చుకునేందుకు నరాధిపులకు అమ్ముడుపోలేదు. కనుక నోదరా! నీవు పండితుడవైతే నీ సాహిత్యం, కవివైతే నీవాణి ఆ విధంగా యీ నాటి శ్రీరామచంద్రుడైన మెహర్ బాబాను కీర్తించుటతో సార్థక పరుచుకోవయ్యా!

Page:58

అంతేగాని, కొంచెంకూడా విమర్శనాదృష్టి లేకపోతే లాభం లేదయ్యా. అసలు ఫలానా ఊరు వెళ్ళాలనే నిశ్చయం లేకుండా ఏరైలుపడితే ఆరైలు ఎక్కి పోవడమేనా? రైలు ఎక్కడికి పోతే మనంకూడా అక్కడికి పోవడమా? పూనా వెళ్ళ దలచి, కలకత్తా మెయిలు ఎక్కితే ప్రయోజనం? బెజవాడ,

హైదరాబాదుల మీదుగా పోతే మనకు దగ్గరమార్గం. అది విడిచి పెట్టి ఇండియా అంతా చుట్టివస్తానంటావా? సమస్త మార్గాలకు సద్గురువు చూపించిన ప్రేమ మార్గం ఒక్కటేనయ్యా దగ్గర మార్గం. నీకు దొరికినవాడు సద్గురువుగానున్న, సద్గురు చక్రవర్తి అవతారపురుషుడు. సాక్షాత్ పరమేశ్వరుడు. 'సిరిరా, మోకాల్లోడ్డుదురే' అన్న సామెతగా పరమేశ్వరుణ్ణి దగ్గరవుంచుకుని, అక్కడ స్వాములవారున్నారనీ, ఇక్కడ యోగినీ వారున్నారనీ పరుగులెడుతున్నావా? ధాన్యం రాసి విడిచి పెట్టి పరగ ఏరుతున్నావా. ఎంత అమాయకుడవయ్యా సోదరా!

సోదరా! నీవు యీ యాత్రలో దర్శించిన దేవుళ్ళు, అర్చించిన దేవుళ్ళు, మ్రొక్కిన దేవుళ్ళు విగ్రహాలే. అసలు భగవంతుడనే వాడొకడుంటే, ఉన్నాడని నీవు నమ్మితే, ఆతడేనయ్యా! మెహర్ ప్రభువు. నామరూప క్రియలు లేని దేవుడు, నీకు సహాయం చేసేందుకే గదయ్యా రూపం దాల్చింది! కర్మ చేయడానికేగా మనకు యీ స్థూలశరీరం వున్నది. అట్టి భగవంతుడు మానవరూపంతో నీకు సాక్షాత్కరిస్తే, అదికాదని ఇంకా బాబా జీవించి వుండగానే రాతిబొమ్మలను ఆరాధిస్తున్నావంటే, చూచి నిన్ను నేను ఏమనుకోవాలి ?

“యుగయుగాలుగా యింతకాలం నుంచీ చేస్తూ వచ్చినా, ఇంకనైనా - మందరములు, మసీదులు, చర్చీలు, అగ్నిదేవాలయములు నిర్మించడానికి బదులుగా, నీ హృదయం అనే ఆలయంలో దేవునికి స్థిర నివాసం ఏర్పరచుకో” అన్నారు బాబా. సత్యాన్ని, ప్రేమను మరుగుపరచే మత సిద్ధాంతాల యొక్క, కర్మకాండల యొక్క అసత్యరూపాన్ని నిర్మూలించడానికే తాను అవతరించానని కూడా అన్నారు బాబా.

సోదరా! ఇవన్నీ భక్తి ప్రదర్శనాలే గాని, ప్రేమ నిదర్శనాలు కావటం. భక్తి - ప్రేమలకుండే తారతమ్యాన్ని వివరించారు బాబా. ఇది నీవువింటే, యీ రెండింటిలో ఏదిగొప్పదో, దానిననుసరించి నీవు భక్తునిగా చెందుతావో లేక ప్రేమికునిగా చెందుతావో నీవే నిర్ణయించుకో.

ప్రేమ - భక్తి

1. ప్రేమ, ప్రేమికుని కాల్చివేస్తుంది. భక్తి ప్రయతముని మండబెడుతుంది.
2. ప్రేమ, ప్రయుని సౌఖ్యాన్నే అన్వేషిస్తుంది. భక్తి, ప్రయతముని నుండి ఆశీస్సులను పొందనవ్వేపిస్తుంది.

Page:59

3. ప్రేమ, ప్రయతముని భారాన్ని తాను మోయడానికే అన్వేషిస్తుంది. భక్తి, ప్రయతమునిపై తన భారాన్ని మోపడానికే అన్వేషిస్తుంది.
4. ప్రేమ - ఇస్తుంది. భక్తి - తీసికుంటుంది.
5. ప్రేమ, మౌనంగానూ గంభీరంగానూ వుండి, బాహ్యంగా వెల్లడికాకుండా వుంటుంది. భక్తి, తనంతతాను బయటికి వెల్లడి అవుతుంది.
6. ప్రేమ, ప్రేమ ఫలితంగా, ప్రయుని సన్నిధానమును కోరదు. భక్తి, ప్రయతమునియందు తన భక్తిని వెల్లడించేందుకై ప్రయతముని సన్నిధానమును కావాలని పట్టుబడుతుంది .

కనుక సోదరా! నీవు యదార్థంగా బాబా భగవంతుడని నమ్మితే, ఆయనను శరణుజొచ్చి, బాబాను ప్రేమించడం ఒక్కటే కర్తవ్యంగాని ఆ సాధువుల దగ్గరకు, యీ యోగులవద్దకు అన్వేషణలకు పోనవసరంలేదు. తనను ఆశ్రయించుకున్న వార్తను అసలు పోవద్దనే శాసించారు బాబా. ఇందులో రహస్యం ఎందుకు ఏదో ఒక్కమార్గాన్నే అనుసరించు. నిన్నుద్ధరించేవాడు బాబాయే ననుకుంటే, ఆయన కొంగు (ఆశ్రయం) విడనాడకు. గట్టిగా పట్టుకో. అప్పుడు బాబా గాలి పడగ, నీవు దానికి తోక. గాలిపటంతో పాటు నీవుకూడా ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోతావు. అసలు బాబా దొరకడమే దుర్లభం. సాధారణంగా బాబాది జారిపోయే స్వభావం. దొరికిన బాబాను జారిపోకుండా నీహృదయంలో బంధించు. లేదా,

ప్రాపంచిక ప్రయోజనాలనే ఆశిస్తే బాబాను విడిచి పెట్టడం మంచిది. ఎందుకంటావా? నీవు మధ్యదారిలో ఎవరో యోగీశ్వరుని చూచాననీ, ఆయన చాల మహిమలు కలవాడనీ అన్నావుగా! అలాంటివారిని ఆశ్రయించు. బాబా అలాంటి తమాషాలేమీ చేయరు. బాబా చేసే తమాషా ఒక్కటే. అంతకంటే మించిన తమాషా మరేదిలేదు. అదే హృదయాన్ని మేల్కొల్పడం. అదే ఆత్మ జాగృతి.

సోదరా! ఓ వంక బాబాను ప్రేమిస్తూ మరోవంక ప్రాపంచక భోగాలను ఆశిస్తే, రెండు పడవల మీద రెండు కాళ్ళు వేసి నిలుచుంటే, ఆ పడవ అటు - ఈ పడవ ఇటు తప్పుకుని నీటిలో పడి మరణించి నట్లవుతుంది నీగతి. ఈ విషయం సాకల్యంగా మరోసారి చెప్తాను.

Page:60

ఆఖరి విషయం పోనీ ప్రపంచంలో బాబా కంటే అన్ని విధాల అధికుడుగానీ, బాబాతో సమానుడుగానీ, హృదయంలో భగవత్ప్రేమను జాగరితం చేసేవాడుగానీ, మరొక మొనగాడవరైనా వుంటే, చూశావా?..అలా నవ్వుతావేమయ్యా? నే చెప్పేది నీకు నవ్వులాటగా వుందా ?

బాబా అంటే ఎవరనుకున్నావ్? అగ్ని, అగ్నిని సవ్యంగా ఉపయోగించుకుంటే, చలిని పోగొట్టి సమోష్ణాన్నిస్తుంది. అపక్వాన్ని పక్వంగా మార్చి ఆహారాన్నిస్తుంది. అలా కాకుండా వెర్రితనంగా సంచరిస్తే ఒళ్ళంతా కాలుతుంది. నీకు దీపం వెలుతురు నిస్తోంది గదా యని ముద్దెట్టుకుంటే మూతికాలదటయ్యా?

“బాబా సర్వాంతర్యామిగదా. ఆ స్వాములవారిలో కూడా ఉన్నారుగదా అని వెళ్ళాను” అంటున్నావా? నీవన్నది యదార్థమే. అయితే ఆస్వాములారిలోనున్నట్టే, బాబా, ఒక హంతకునిలో కూడా వున్నారంటావా? అయినప్పుడు ఏభావంతో ఆస్వాములవారిని దర్శించావో అదే భావంతో యీ హంతకుని వద్దకు పోయి అతణ్ణి ఎందుకు ఆదరించి ప్రేమించవు? మాట్లాడవేవయ్యా? నీ పొరపాటును సమర్థించుకుంటున్నావా? నే చెప్పిన ఈ పై విషయాలన్నీ బాబా ఒకప్పుడు తన ప్రేమికులందరికీ హెచ్చరిక చేశారయ్యా!

అదిగాక, పూర్ణమైన రూపాయి దొరికితే నయాపైసలకోసం వెతుక్కుంటా వేమిటి? సోదరా! నీ యంతట నీవు ఏ సాధువుల వద్దకూ పోకు. వారిలో యదార్థ సాధువులెవరో, కపట సాధువులెవరో నీవు గ్రహించలేవు. వారంతట వారు నీయింటికి వస్తే సత్కరించి ఆదరించు. అంతవరకేగాని వారి వెంటబడి తిరగకు.

బాబాతో సన్నిహితత్వం ఏర్పరచుకొని, ఆధ్యాత్మికంగా బ్రతకడమంటే, నవ్వులాటకాదయ్యా! నీకు బాబాతో సంబంధం లేకపోతే, నీ యిష్టమేయిష్టం. నీవు క్రొత్తవాడవు గనుక, యీ విషయాలన్నీ నీకు తెలియవు గనుక, రాబోయే ఆధ్యాత్మిక ప్రమాదాలకు గురికాకుండా వుండడానికి, ఇంతగా నేను చెప్పవలసి వచ్చింది. అంతేగాని అందరికీ చెప్తానా? అందరితోటి నాకు పనిలేదు. ఈసారి మోతాదు ఘాటుగా వుంది కదూ? సరే పోయిరా. మళ్ళీ కలుసుకుందాంలే.

అవతార మెహర్ బాబాకి జై

Page:61

విశ్వజాగృతి

“నా యొక్క అవతార ఆవిష్కారము, ఆర్థిక, సామాజిక, మతాదికములైన జీవిత రంగములన్నింటిని ప్రభావితంచేస్తుంది.

కళలో, భౌతిక విజ్ఞాన శాస్త్రంలో, సంగీతంలో, రాజకీయములో, నాటక రంగంలో మానవ కార్యకలాప మంతటినీ ఆధ్యాత్మికమయం కావిస్తుంది.

త్వరలో రానున్న భవిష్యత్తులో ఒక గొప్ప ‘విశ్వజాగృతీ’ నాటకం ప్రదర్శించబడుతుంది. ఆ నాటకం యొక్క ఇతివృత్తం-నిర్మల ప్రేమ, నిస్వార్థసేవ. ఆ నాటకంలో నేను ప్రధాన పాత్ర వహిస్తాను”.

—మెహర్ బాబా